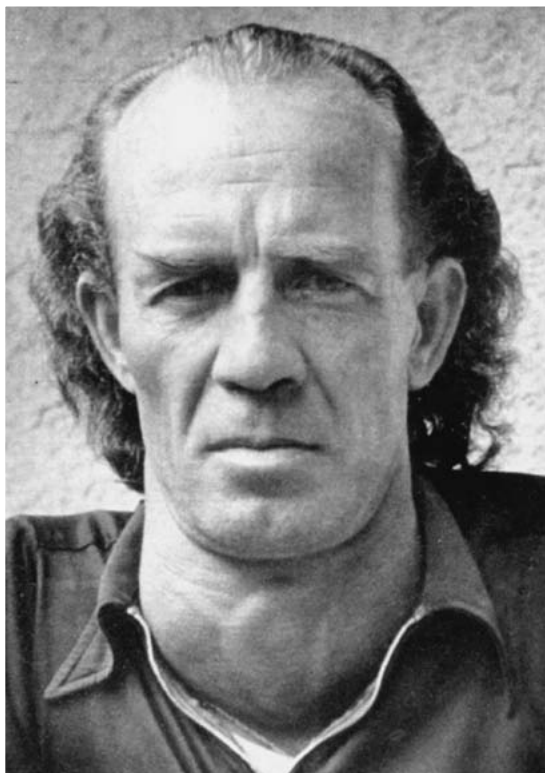

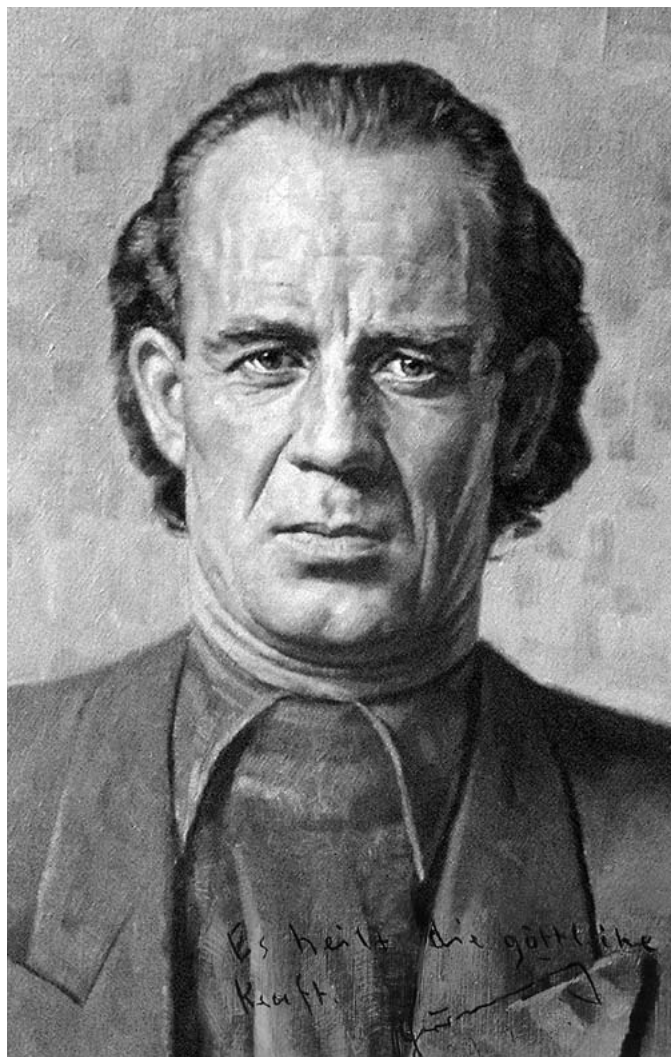
Bruno Gröning

*Žiji,
aby lidstvo
mohlo žít dál*

Grete Häusler / Thomas Eich

2. úplně nově přepracované vydání 2013

Bruno Gröning:
„Kdo miluje BOHA, pomáhá lidem“

Bruno Gröning

**Žiji,
aby lidstvo
mohlo žít dál**

Krátká biografie od
Grete Häuslerové / Thomas Eicha

2. úplně nově přepracované vydání 2013

Kruh přátel Bruno Gröninga

Tato kniha je neprodejný exemplář
Kruhu přátel Bruno Gröninga,
který byl předán na základě dobrovolného daru.

1. vydání 2013

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6, D-93107 Thalmassing, Německo

Internet: www.bruno-groening.org

Dílo je včetně všech svých částí autorsky chráněno.
Každé využití je bez písemného souhlasu Kruhu pro duchovní pomoc
v životě reg. sp. (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) nepřípustné. To
platí obzvláště pro rozmnožování, překlad, uložení na mikrofilm a
ukládání a zpracování v elektronických systémech.

ISBN 978-3-86769-188-8 tschechisch

Německé originální vydání:
Bruno Gröning – Ich lebe, damit die Menschheit
wird weiterleben können
ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

OBSAH

Předmluva	7
I. Část: Léta příprav	9
1. Dětství a mládí	11
2. Životní praktikum	14
3. Válka a vyhnanství	21
II. Část: Nápor mas	27
1. Události z Herfordu	28
2. Nářek lidstva se mne dotýká	30
3. Chromí chodí, slepí vidí	32
4. Na balkoně v Herfordu	36
5. Heidelberská „klauzura“	40
6. Případ Strobel	43
7. Pacienti, ošetřování, experimenty	47
8. Žádný šarlatán	49
9. Vystoupení Bruno Gröninga v obraze doby	53
10. Te Deum z Rosenheimu	56
11. „Dávám vám na vědomí...“	60
12. Velký obrat	66
III. Část: Odpor a protisíly	73
1. „Zdraví se nedá koupit“	74
2. Bruno Gröning a Egon Arthur Schmidt	77
3. Obchodující vědci	83
4. Kšeftování na Traberhofu	85
5. Žurnalista hrabě dr. Michael Soltikow	92
6. Komandant koncentračního tábora Otto Meckelburg	95
7. Léčitel Eugen Enderlin a „zázračný léčitel“ dr. Kurt Trampler	98
8. Kšeftář Rudolf Bachmann	100
9. Gröningův svaz	103

IV. Část: Zákaz uzdravování, proces a úmrtí	109
1. Herfordští lékaři	110
2. Leták dr. Weilera	113
3. Léčitelský zákon	121
4. „Léčitelský zákon neplatí pro Gröninga“	124
5. Velký proces	128
6. Vnitřně spálen	133
7. „Jde o všechny živé tvory“	138
8. Další rozvoj díla	141
9. Poslední stanice – Paříž	145
Výhled: Dílo Bruno Gröninga	148

Vysvětlivky:

Heilstrom (výslovnost: hajlštrom): Tímto výrazem označoval Bruno Gröning duchovní sílu, která způsobuje vyléčení.

Einstellen (výslovnost: ajnštelen): Člověk se na příjem Boží síly zaměří, přizpůsobí se k tomu, aby ji mohl přijmout, naladí se na její příjem tak, aby ji mohl přijmout do svého nitra.

Regelungen (výslovnost: régelungen): Skrze příliv síly do těla je v tomto vyvolán očistný proces, který se může projevit i bolestmi. Tělo se od nemoci vyčišťuje. Tento očistný proces nazýval Bruno Gröning Regelung.

PŘEDMLUVA

Bruno Gröning byl nejznámější osobností v německé poválečné historii. V roce 1949 proudily desetitisíce lidí k místům, kde působil. Děla se nespočetná uzdravení. Uzdravovali se lidé ochrnutí, slepí i němí. Pomoc hledající přicházeli z celého světa. Odehrávaly se scény, jaké se v naší epoše ještě nikdy předtím neobjevily. Ještě dnes mají svědkové tehdejší doby v očích slzy, když o tehdejších událostech hovoří.

Co chtěl Bruno Gröning?

„Mým závazkem, mým cílem je lidem pomáhat a uzdravovat je.“

„Chci pomáhat a uzdravovat. Já sám však nedělám nic, jen vím, že do mě proudí síly a že je dokážu využít tak, aby lidi uzdravovaly.“

„Chci, abyste vedli zdravý, dobrý život, tak, jak to určil Bůh.“

„Máte vědět, že náležíte všichni k sobě. Svého bližního máte milovat jako sama sebe. Je to mým přáním i má vůle, aby tomu tak bylo. A až dojde k tomu, že se lidé zase dají dohromady, dostane se jim možnosti pomoci.“

Co řekl Bruno Gröning?

„Důvěřuj a věř, Boží síla pomáhá a léčí!“

„Peníze jsou moc, zdraví je všemoc.“

„Existuje mnohé, co se nedá vysvětlit, ale neexistuje nic, co by se nemohlo stát.“

„Nevyléčitelné neexistuje.“

„Bůh je největším lékařem.“

„Miluj život - Boha! Bůh je všude!“

„Já nejsem nic, Pán Bůh je všechno!“

Co dělal Bruno Gröning?

„Volám vás všechny k velkému obratu! Pojdte sem nahoru a přes propast vám postavím most! Opuštěte cestu utrpení a vydejte se na cestu Boží! Na této cestě neexistuje žádné neštěstí, žádná bolest, nic není nevyléčitelné; tady je všechno dobré, tato cesta vede zpět k Bohu!“

„Dejte mi svou nemoc, své starosti a strádání, všechno to špatné – vezmu od vás všechno!“

„Stavím teď dům, do kterého se vejde celý svět.“

„Vrátím vám váš starý, člověku původně vlastní instinkt. Pak nám nebude nic scházet, pak budeme mít na Zemi mír a je jedno, jaká vyznáváte náboženství či jakých jste národností. To je požehnání Boží! Vy je máte i nadále přijímat a stále rozšiřovat a rozmnožovat.“

Kdo byl Bruno Gröning?

„Jsem pouhým nástrojem Boha. Na mně nezáleží, za svou pomoc nechci ani žádné peníze, plním jenom rozkazy, které mi udílí Bůh, nemohu jednat jinak, než oč mě Bůh žádá!“

„Zdraví se nedá koupit, je to dar Boží! Kdo měl to velké štěstí, že se mu skrze mne dostalo uzdravení, ten ať stále děkuje Bohu z hloubi svého srdce, já jsem pouze Jeho nástroj a služebník.“

„Já nejsem Gröning. To lidé dali mému tělu toto jméno. Kdo jsem však ve skutečnosti, to poznají lidé teprve tehdy, až tu v tomto svém těle již nebudu.“

„Pořád jsem jen člověk, který na této Zemi rozsévá klid a mír a který to všechno bude i sklízet.“

I. ČÁST LÉTA PŘÍPRAV

Bruno Gröning se narodil v roce 1906 v Gdaňsku. Tady prožil své dětství, mládí a ranný mužný věk. Tady čerpal všechny své dojmy, které ho pak připravily pro jeho pozdější úlohu.

Báseň Martina Damße popisuje město Gdaňsk a v přeneseném smyslu i bytost Bruno Gröninga:

„Z cihel a ze dřeva, jak skála ta brána,
kolébka lodí, nákladu jejich váha,
v hrdosti sloužící přemocná šíje,
sklání se k palubám a stěžňům trpělivě.

Vrcholek věže vsazený do rámu světla ohnivého,
pod stříškou helmy zastíněné čelo,
ramena skleslá pod řetězem povinností,
z výšin nebeských září hvězdy se lesknoucí.

Erb síly vytesán z dubu a kamene,
symbol pozemského to bytí, jako znamení:
Ve snášenlivosti je nositelem těžkého břemene,
všem skýtá službu – však podoben nikomu není.“

Městský znak Gdaňska

1. Dětství a mládí

Gröningova rodina žila v Olivě, na předměstí Gdańska, v blízkosti moře a rozsáhlých lesů. Bruno Gröning napsal v roce 1956 ve svém životopisu o svém dětství toto:

„Narodil jsem se (...) jako 4. dítě ze sedmi manželům Augustovi a Margarethe Gröningovým dne 31.5.1906 v Gdaňsku-Olivě. Otec byl zednickým polírem. (...)

Během dětství a mládí, které jsem strávil ve svém rodném domě, jsem čím dál tím více zjišťoval, že mám zvláštní schopnosti, které působily velmi uklidňujícím způsobem nebo i léčivě na lidi i zvířata.

Už když jsem byl malý se v mé přítomnosti zbavovali nemocní lidé svých potíží a stačilo, abych řekl pár slov, a děti i dospělí, kteří byli rozčilení nebo se hádali, se uklidnili. Jako dítě jsem rovněž zjistil, že i zvířata, která platila všeobecně za velmi plachá či velmi zlá, se mým prostřednictvím stávala dobrácká a krotká. Můj vztah k rodičovskému domu byl tehdy zvláštní a napjatý. Brzy jsem začal usilovat o úplnou samostatnost, abych mohl z tohoto prostředí plného neporozumění odejít.“

Již jako malé dítě utíkal Bruno často z domu. Co přitom prožíval, popisuje v jednom vlastnoručně napsaném textu z roku 1949:

„Šel jsem dál a dál a měl jsem před sebou celistvý a jasný obraz. Přírodu, zvířata, sebe i ostatní lidi jsem viděl jako Boží bytosti na této Zemi, a také jsem je tak přijímal. Přitom mě napadla myšlenka, kterou jsem i potichu vyslovil: ‚Bože, jak jen je to u Tebe krásné, tady bych chtěl zůstat napořád. Doma u mých rodičů ani u jiných lidí to není tak pěkné, ani tak klidné. Většina lidí je velmi zlá. Chci zůstat u Tebe, abych se nemusel těch zlých lidí vůbec obávat.‘

Vzápětí jsem pochopil, že v tomto lese se před zlými lidmi skrývají i zvířata. Netrvalo dlouho a já se zde cítil v naprostém bezpečí, mnohem lépe než doma u rodičů, neboť tady jsem nebyl tak osamocený. Zvířata přede mnou ztratila po jedinou strach, stala se velmi přítulná, přicházela ke mně a nechala se ode mne hladit. Mluvil jsem se všemi zvířaty a velmi dobře jsme si rozuměli. Provázela mne lesem a stávali se z nás čím dál tím větší přátelé.

A tak jsem zůstával po několik dní a nocí v lese, až mě lidé chytili a přivedli zpět k rodičům. Dostal jsem tvrdý výprask a domácí vězení, zamkli mě samotného v místnosti. Kvůli výprasku jsem nemusel nikdy plakat, protože jsem rány nepocítoval jako bolest, přestože mé tělo bylo mnohdy samá modřina. Každopádně netrvalo toto zajetí v rodičovském domě nikdy moc dlouho, protože jsem se většinou dokázal velmi rychle vysvobodit. Les a mí přátelé, zvířata, byli tak silní, že si mě dokázali vždycky k sobě přitáhnout.

Mezitím mne v lese napadala čím dál častěji myšlenka: nejsou snad lidé také tví přátelé? Ale ano, tak proč od nich utíkám stále pryč? A opět tu bylo jedno poznání: zvířata se bojí zla v lidech, ale já se ho nebojím, protože já jsem silnější než zlo. A že jsem opravdu silnější, to chci všem lidem i dokázat. I když mé tělo bylo ještě malé, cítil jsem se silnější než všichni lidé.

Od tohoto okamžiku, kdy mi bylo dvaapůl roku, mne to táhlo k lidem, kteří byli přemoženi zlem. Zlo, které lidé nazývají nemocí, oslabuje tělo a když jsem opět stál před nemocným lidským tělem, znovu mě napadla myšlenka: z těla některých zvířat přece nemoc zmizela, když jsem zašeptal: ‚Milé zvířátko, brzy budeš mít zase zdravé tělo.‘ A tak se také stalo. U člověka to přeci není jinak. A když jsem přijal tuto myšlenku, záhy bylo tělo toho člověka zbaveno

všech potíží. Průběžně jsem byl nemocnými přímo přitahován, neboť ve všech domácnostech, kde jsem se znenadání objevil, byli nemocní lidé, kterým stačilo říci: ‚Ty už přece nejsi nemocný‘. Když někteří o dotyčném řekli: ‚Ten umře, tu jsem řekl já krátce: ‚Ne, ten nezemře, ještě dlouho nezemře, uzdraví se!‘ U každého nemocného jsem pobyl jenom krátce, přiblížil jsem se k němu a pošeptal mu rychle to, o čem jsem se tu zmínil, a hned nato jsem jako blesk zmizel.“

V jednom interview pro časopis „Das Neue Blatt“ z roku 1957 Bruno vyprávěl:

„Již jako dítě jsem se uzavřel proti vši špatnosti. Nemohl jsem ji vystát. Všechno se ve mně proti ní bouřilo. Už tenkrát o mně říkali, že jsem podivín, který chce tvrdošijně prosazovat svou vůli.

Podivným způsobem mne už tehdy neustále přitahovaly nemoci a trpící lidé. Byl to takový osobitý vír, který mne k nim přiváděl. Bylo to zvláštní, že se tito nemocní lidé cítili v mé přítomnosti dobře. A více než jednou jsem zaslechl: ‚Zůstaň tady chlapče, s tebou mohu zapomenout na své bolesti.‘ Stávalo se, že jsem se hlasitě vyjadřoval před známými i před lékaři takto: ‚Ten se zase uzdraví! Tomu druhému se to však nepodaří!‘ Kroutili hlavou a ptali se mne, jak jsem k takovému názoru přišel. Ale na to jsem jim nemohl dát žádnou odpověď. Já jsem to v sobě prostě jenom tak cítil.

Byl to taky tento pocit, který mne během první světové války neustále přitahoval ke zraněným v gdaňských lazaretech. Byl jsem brzy všude známým hostem. Ve škole mi měli tyto výlety velmi za zlé. Ano, dokonce mi vyhrožovali, že se dostanu do polepšovny, protože svévolně zameškávám vyučovací hodiny.

To všechno nemohlo zastavit mou touhu pomáhat. Nouze byla tehdy na počátku dvacátých let v Gdaňsku obrovská. S několika málo kamarády jsem založil mládežnický kroužek, abychom sběrem oblečení, potravin i peněz mohli pomoci těm nejchudším.”

Ve svém životopise z roku 1956 pokračuje:

„Vychodil jsem základní školu a pak jsem šel do obchodního učení, kde jsem strávil dvaapůl roku. Tohoto učebního místa jsem se však musel vzdát, otec chtěl, abych se vyučil nějakému stavebnímu řemeslu. Vyhověl jsem tedy jeho přání a vyučil se tesařem. Tenkrát vládla v Gdaňsku velká nezaměstnanost a firma, kde jsem byl v učení, se musela kvůli nedostatku zakázek zavřít. Z tohoto důvodu jsem čtvrt roku před koncem učebního poměru zůstal bez možnosti pokračovat i složit závěrečné zkoušky.“

2. Životní praktikum

Bruno Gröning dále píše:

„V roce 1925 se mi podařilo založit truhlářskou dílnu, zaměřenou na stavební potřeby a nábytek, a tak jsem se osamostatnil. Téměř po dvou letech jsem však v této dílně zastavil provoz a pracoval jako dělník v různých továrnách buď delší dobu nebo jen příležitostně až do roku 1943. Tak jsem pracoval v jedné továrně na čokoládu, na poštovním úřadě v Gdaňsku, jako doručovatel telegramů po dobu asi devíti měsíců a pak u firmy Siemens a Halske jako slaboproudý montér. Tady jsem většinu všech prací vykonával samostatně. Všechny práce jsem vykonával s velkým zájmem a šlo mi především o to projít takovou praxí, kde bych měl možnost studovat vědění i umění lidí v různých životních situacích, lidí ze všech sociálních vrstev, a dozvě-

„Obzvláště mi záleželo na tom, prodělat praktikum, přičemž jsem mohl studovat vědomosti a umění lidí ve všech životních situacích a všech lidových vrstev.“

dět se tak, jakým způsobem tito lidé utvářejí svůj život. Nevyhledával jsem pouze ty nejchudší z chudých, nýbrž i nejbohatší z bohatých, abych poznal, jak žijí. Osobní život, tak jak jej člověk v obvyklém slova smyslu chápe, (návštěvy kina, hospod, karetní hry apod.) mne nezajímaly.“

Na jiném místě popisuje situaci takto:

„Pak jsem v Gdaňsku pracoval nejenom jako tesař, ale také jako truhlář, malíř a zámečnick. Nějakou dobu jsem pracoval u firmy Siemens a na poště. Pokládal jsem za důležité zastávat se svých spoluobčanů v některých právních záležitostech. K národnímu socialismu mě nic nepoutalo. Jednou jsem byl krátce přijat do NSBO (nacionálně socialistická podniková organizace, pozn. překl.). Kvůli svým názorům jsem však byl brzy vyloučen.“

Ve svém životopise z roku 1956 pokračuje:

„Ve věku 21 let jsem se oženil s Gertrudou Cohnovou z Gdańska. Z tohoto manželství vzešly dvě děti, které umřely.“

V životopise z roku 1952 popisuje, co pro něho toto manželství znamenalo:

„Velmi rychle se bohužel ukázalo, že manželka nemá absolutně žádný vztah k charakteru a snahám, které ležely mimo oblast vydělávání peněz na naši obživu. Pokoušela se neustále bránit mi v mé svobodné činnosti, zaměřené na pomoc ostatním lidem, respektive na jejich uzdravování, a tím i zde vznikalo stejné napětí, jaké vládlo dříve v mém rodičovském domě, protože jsem měl být opět vtlačen do primitivních maloměstských kolejí.“

V životopise z roku 1956 se rovněž mluví o jeho zvláštním nadání:

„Již záhy se u mne projevilo zvláštní nadání, které mi umožňovalo působit uklidňujícím způsobem na lidi i zvířata, jak se to stává v případě mnohých lidí už od pradávna. Toto působení bylo u některých lidí tak silné, že došlo k vyléčení anebo k podstatnému zlepšení psychické i tělesné poruchy, které předtím nebylo možno ovlivnit jinými léčebnými metodami.“

Z tohoto období jsou už k dispozici první zprávy o uzdraveních. Tak prohlásila např. Charlotte Adamová v roce 1949 místopřísežně toto:

„Pana Gröninga znám od roku 1928 z Gdańska, které je mým rodným městem. Pan Gröning se už tenkrát zajímal o duchovní věci a pomáhal lidem a uzdravoval je. Mně je známo přibližně 20 případů, které byly úspěšné. (...) Také mohu poskytnout mnoho důkazů, kdy pan Gröning pomohl dětem, např. ochrnutým a takovým, které nesly-

šely nebo neviděly. Ve všech případech to vyšlo. My sami a všichni lidé, kterým pomohl, stojíme dodnes před velkou hádankou. Dříve jsme si nad tím všichni lámali hlavu, jak jen může být něco takového možné.”

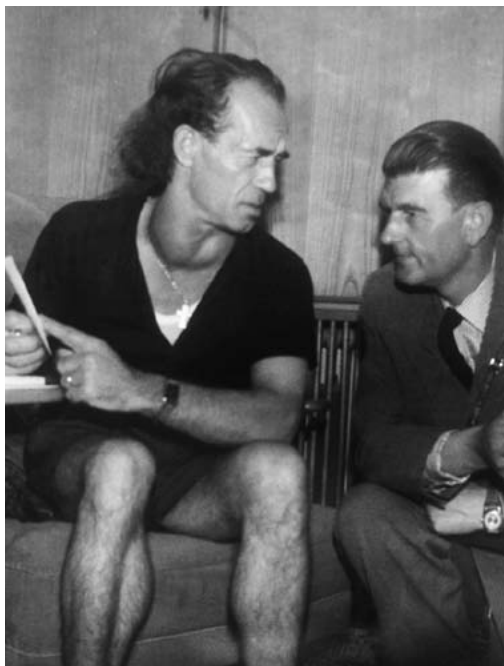
Max Bruhn byl v Gdaňsku přítelem a sousedem Bruno Gröninga. V roce 1955 napsal podrobnou zprávu o tomto údobí. Zde malý výňatek:

„Bruno Gröning už tenkrát na sebe vůbec nemyslel, jeho nejvyšším příkázáním bylo pomáhat spoluobčanům, starat se o ně a poskytovat jim novou sílu. Bylo mu úplně jedno, jestli potřebovali uzdravení anebo nějakou jinou pomoc, např. jestli byli jako nevinní vtaženi do nějakého konfliktu se zákony.

Mnohokrát se vzdal i svého spánku nebo výdělků. Pro něho platilo jenom jediné: pomáhat.

Často byl volán k nemocným, kteří ho zapřísahali i v noci, aby jim pomohl. Ale nikdy, a je jedno, o co tu šlo, nikdy si za to nevzal ani haléř. Naopak, těmto lidem dal dokonce poslední peníze, které měl. Když mu někdo za nějaký jeho čin děkoval, Bruno Gröning to odmítal a říkal, aby dotyčný svůj dík vyjádřil tím, že bude i on sám konat dobro vůči svým spoluobčanům. V mnoha případech jsem měl možnost dělat mu průvodce, a tak jsem se mohl sám o jeho činech přesvědčit. (...)

Chtěl bych teď popsat dva případy z mnoha podobných. V prvním případě se jedná o jeho sestru Marii. Onemocněla rakovinou prsu a podle zjištění lékařů existovala pouze jediná možnost vyléčení, prso odoperovat. Tuto operaci považovali lékaři za naprosto nutnou a měla být vykonána nejpozději do tří dnů. Co se však dělo v nitru jeho sestry, v její duši? Zápasila sama se sebou. Její okolí a k tomu síla zla jí bránily jít za bratrem. Jednoho dne však k němu přece jen šla. Chtěla s ním mluvit. Učinila tak první krok k oddělení se od

„Bruno Gröning už tehdy nemyslel na sebe.“
Max Bruhn 1955

veškerého zla, ale sama se nedokázala úplně uvolnit. Řekla, že přece jenom půjde ještě jednou k lékaři. Její bratr Bruno pouze řekl, že to klidně může udělat, ale on že je pevně přesvědčen, že se k němu zase vrátí. A tak se i stalo. Den před naplánovanou operací přišla Marie v pozdní večerní hodinu opět ke svému bratrovi a prosila ho o pomoc. On se smál a řekl v mé přítomnosti: ‘Já už ve tvé hrudi nevidím nic zlého, klidně můžeš jít zítra k lékaři, respektive k těm tvým doktorům a popros o důkladné vyšetření ještě předtím, než půjdeš na tu operaci. Oni pak po tomto důkladném vyšetření zjistí jenom to, co jsem ti teď právě řekl.’

Už odpoledne příštího dne přišla Marie k Brunovi a potvrdila všechno to, co jí předpověděl. Lékaři tu stáli před velkou hádankou a řekli, že se stal velký zázrak. Dlouho o tom diskutovali a opakovaně vyjadřovali své nadšení: ‚Přihodilo se něco, co nemůžeme vysvětlit. Mezi nebem a zemí existují věci, které nejsme my lidé schopni objasnit.‘ (...)

Ještě bych chtěl povědět něco o události, která se přihodila mé první manželce. Stalo se to v domě u Bruno Gröninga, protože jsme tenkrát bydleli u něho. Žena onemocněla zánětem krku. Dostavily se vysoké horečky, velmi silné vnitřní otoky a hrozila smrt udušením. Po několik dnů byla v ošetřování u dr. Hollatze. Její zdravotní stav se však stále zhoršoval, takže i tento lékař si o ni začal dělat vážné starosti. Manželka věděla, že jí Bruno Gröning může pomoci, když bude mít odpovídající víru. Prosil jsem ji, jestli smím Bruna poprosit o pomoc. Ale ona odmítla, protože té pravé víry ještě nedosáhla. Spíš naopak, věřila v lékařskou pomoc čím dál tím víc. Já jsem si však o tom s Bruno Gröningem promluvil a on mi řekl, že přijde okamžitě, jakmile má paní najde víru a sama ho o pomoc požádá. A také tomu tak bylo.

Den, kdy se to stalo, jsem byl mimo domov. Vnitřní otoky se zvětšily do té míry, že bezprostředně hrozila smrt udušením. Ve své poslední hodině, když to tak řeknu, našla svou víru. Byl to strach ze smrti a ona cítila, že tady může pomoci jenom onen Bruno Gröning. Protože už nemohla ani mluvit, zaklepala z posledních sil na zeď, protože věděla, že je Bruno Gröning doma. Ve stejnou chvíli přistoupil k činu i Bruno, vstoupil do místnosti a našel mou paní již téměř udušenou. Obličej se jí mezitím zbarvil domodra. Byla schopná jen chabě ukázat na svůj krk. A zázrak se dostavil. Již po několika vteřinách bylo vidět, že vnitřní otoky ustupují a že do ní proudí nový život.

Příštího dne vstala z postele a šla k dr. Hollatzovi. Doktor, který stav mé ženy dobře znal, nebyl schopen situaci pochopit. Po vyšetření řekl pouze, že se tu stalo něco nevysvětlitelného, vzhledem k jejímu stavu zhora nemožného, a že je teď zdravá. Zůstalo to pro něho hádankou a zázrak, k němuž došlo, si nedokázal vysvětlit.“

V jedné písemnosti z roku 1950 popisuje Bruno Gröning své působení v Gdaňsku:

„Je mi jasné, že mé veřejné působení od března roku 1949 uvedlo mnoho lidí v údiv. Mnozí se ptali, proč se Gröning nevynořil už dříve?

Mojí odpovědí je, že já jsem naživu 43 let a to, jak dnes veřejně působím, jsem dělal už od svého dětství. Jenom jsem se odjakživa snažil nebýt vtahován na veřejnost. Už mnohem dříve, ovšem vždycky jenom v malém okruhu, jsem tvrdil, že znám jednoho člověka (nepřiznal jsem tenkrát, že jsem to já, přisoudil jsem své schopnosti neznámé třetí osobě), který, aniž by se byl vyučil v oboru medicíny, je schopen uzdravovat vlastní silou téměř všechny nemocné. Mí posluchači mě však měli pořád jenom za blázna a jenom velmi málo lidí mi rozumělo.

Čas od času jsem měl příležitost potkat nějakého nemocného a aniž by si toho všiml, odebral jsem mu nemoc pomocí slov či doteků nemocné části těla nebo končetin, nebo taky kontaktem s nějakým předmětem, který jsem mu předal. Později jsem upozoroval, že jsem zároveň schopen pomáhat nejenom jednotlivcům, ale dokonce více nemocným najednou a že tento, řekněme tomu způsob ošetřování*, pro mne nebyl vůbec těžký. V tichosti jsem pracoval nepřetržitě i nadále a málokterý z mých pokusů

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

zůstal bez úspěchu. Malý okruh lidí, které jsem tenkrát navštěvoval, byl samozřejmě velmi udiven, nemohli vůbec pochopit, co se tu vlastně děje. Rozumem to ani pochopit nelze. Nemocní, kterým se ode mne dostalo pomoci, si toho byli vědomi a také to dosvědčili, aniž by byli schopni podat nějaké vysvětlení.

Doba a s ní rostoucí počet uzdravení ze mne udělaly takový velký 'vysílač'. Stále víc a víc lidí přijímalo onu léčivou vlnu. Myslím, že mohu potvrdit, že každý člověk má svou vlastní přijímací stanici pro tuto vlnu, jenom musí vědět, co chce přijímat. Jistě, i dříve existovali lidé, takoví malí vysílači, ti však byli podle mého mínění ve své síle omezení a proto upadali.

Abych to vyjádřil krátce formou přirovnání: objevil jsem u lidí tento přijímací přístroj a jsem schopen lidský organizmus takříkajíc opravit. Pro lidi, kteří se skrze mne uzdravili, je to taková samozřejmost, jakou je i rádio."

3. Válka a vyhnanství

Ve svém životopise z roku 1956 Bruno Gröning pokračuje:

„V roce 1943, když mně bylo 37 let, jsem byl povolán k wermachtu. Kvůli svým názorům a zaměření jsem měl problémy. Bylo mi vyhrožováno válečným soudem, protože jsem prohlásil, že ať mě na frontu pošlou nebo ne, já žádného člověka nezastřelím. Nakonec jsem se na frontu přece jenom dostal.

V roce 1944 mě zranila na pravém stehně střepina z granátu. Z tohoto důvodu jsem se dostal do domovského lazaretu, avšak stále jako nevyhlášený jsem byl poslán na německou půdu opět do boje proti Rusům a v březnu 1945 jsem upadl do ruského válečného zajetí. V provincii

1945 jsem byl z ruského zajetí propuštěn a poslán do západního Německa.

V ruských zajateckých táborech jsem se zasazoval veškerým možným způsobem za zajaté kamarády, za což jsem byl třikrát předveden komandantovi k výslechu; v jednom případě mi vyhrožovali zastřelením. Požadoval jsem mimo jiné, aby se s našimi německými zajatci zacházelo přinejmenším jako s dobytkem, neboť tenkrát se s dobytkem zacházelo opravdu mnohem lépe než se zajatci. I zde jsem opakovaně směl pomoci a ulehčit nemocným kamarádům, kteří se nacházeli, jak se zdálo, v beznadějném stavu.“

Na jiném místě to popisuje takto:

“Během vojenské služby a stejně tak i v zajetí jsem u svých nemocných kamarádů docílil léčebných úspěchů, avšak nějaká systematická práce nebyla přirozeně kvůli celkovým okolnostem možná, natož její prohlubování.“

V interview s časopisem „Das Neue Blatt“ z roku 1957 popisuje své snahy pomáhat kamarádům takto:

„Pomoci těm nejchudším, to byl můj cíl, když jsem seděl na konci války s mnoha prostými vojáky v jednom ruském zajateckém táboře. Byl to krutý čas, protože nám chybělo to nejpotřebnější. Mí kamarádi vám však potvrdí, že jsem tenkrát udělal všechno pro to, abych náš tvrdý osud vylepšil.“

A tak se stalo, že jsem nejenom prosadil, že jsme tehdy v táboře sbírali výhonky z mladých rostlin a vařili z nich čaj s mnoha účinnými látkami, ale také jsem pomáhal organizovat příležitosti, při kterých mohly být využity naše řemeslnické schopnosti ke zlepšení naší situace – ať už to bylo se souhlasem Rusů či nikoli.“

Ve svém životopise z roku 1956 pokračuje:

„Po mém propuštění z válečného zajetí v roce 1945 jsem si pronajal v Dillenburgu byt a přivedl si sem svou manželku, která bydlela jako uprchlík ve Schleswigu. Abychom měli na živobytí, bral jsem jakoukoliv práci, která mi byla v této poválečné době nabídnuta.

V Západním Německu jsem společně s uprchlíky ze Sudet založil pomocnou organizaci pro vyhnance. Rovněž jsem byl členem bytové komise, neboť jsem pocítoval jako svou povinnost lidem pomáhat.”

K tomu se vyjádřil v interview pro časopis „Das Neue Blatt“:

„Toto [ukazuje reportérovi svůj průkaz, který svědčí o tom, že pomáhal uprchlíkům] byla další stanice po mém pobytu v zajetí. I přes zákaz Američanů jsem tenkrát organizoval spolu s několika málo pomocníky v mnoha, mnoha obcích Hessenska pomoc pro vyhnance. Myslím, že tyto velmi potřebné improvizované snahy byly tehdy pro mnoho uprchlických rodin prvním zábleskem světla po velmi těžké a velmi nemilosrdné době.“

Ve svém životopise z roku 1952 popisuje, jak i v Západním Německu opět docházelo k uzdravováním:

„Po měnové reformě, když se všechno už více méně uklidnilo a stabilizovalo, jsem se vrátil zase ke své úloze uzdravovat nemocné lidi; tentokrát s úmyslem neupustit už nikdy od své mise a nasadit všechny prostředky k tomu, abych našel legální pole působnosti pro tuto svou úlohu. Zpočátku jsem si příliš nelámal hlavu nad teoretickou a úřední částí, která s tím byla spojena, a znovu jsem se začal plně věnovat své věci.“

Rovněž z této doby jsou k dispozici zprávy o úspěchu, jako např. od Elisabeth Janssenové z Duisburgu (únor 1949):

„Pana Gröninga jsem poznala v době, kdy jsem se stala o svou sousedku, která byla nervově ochrnutá. Byl

to MUDr. Wink, kdo nás na něj upozornil. Po druhé návštěvě pana Groninga u mé sousedky 24.2.1949 jsem si postěžovala, že má dcera v Ruhortu onemocněla chřipkou a ukázala jsem mu svého vnoučka, u kterého chřipka taky právě začala. Po krátkém ošetření* dítěti klesla okamžitě horečka a kašel přešel ještě téhož večera. Měla jsem u sebe dceřinu fotografii, tak ji pan Gröning mohl ošetřit* pomocí této fotografie a ujistil mne, že ve 20,00 hod. jí klesne horečka. Když jsem 25.2. přišla ke své dceři, neměla vůbec žádnou horečku, a to již od předešlého večera. Jsme panu Gröningovi velmi vděčné a doufáme, že nám pomůže častěji.”

U další zprávy z tohoto období je podpis nečitelný:

„Byl jsem svědkem následující události: moje sestra, paní Heisová z Brackwede, je už 17 let nemocná. Trpí Basedowovou nemocí a byla už i operovaná. Tato nemoc a hojně užívání léků způsobily, že je její tělo úplně otrávené a propadá tak ještě dalším onemocněním. Trpí zánětem nervů v zádech a v nohách, těžkou srdeční vadou, onemocněním žaludku, jater a žlučníku a trvalými bolestmi mozku a pocitem strachu v krku. Po dobu celých 17 let je v trvalém lékařském ošetřování, které doposud nepřineslo žádný úspěch. Nyní jsem skrz své známé poznal pana Gröninga. Jel jsem s ním za svou sestrou. Aniž bych ho předem informoval, rozpoznal ihned všechna onemocnění mé sestry, jmenoval všechna bolestivá místa a přenesl dokonce tyto bolesti na mého otce, který seděl vedle, a ještě na jednoho svědka. Na konci ošetření* už moje sestra nepocítovala žádné bolesti a mohla dokonce běhat po schodech nahoru a dolů, což pro ni bylo dříve velmi obtížné. Hraničilo to

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitulu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

téměř se zázrakem a je pro nás nepochopitelné, jak jen něco takového může být možné.”

Další zpráva z tohoto období, opět z Duisburgu:

“Měla jsem to velké štěstí, že jsem dne 30.1.49 poznala pana Gröninga. Ošetřoval* moji dceru, která měla kvůli dětské obrně už devět let ochrnutou pravou nohu. Doposud byla moje dcera panem Gröningem ošetřovaná* šestkrát. Jsou už patrný očividné známky jejího uzdravení. Bylo mi též dopřáno být svědkem různých těžkých případů. Chtěla bych se zmínit o jednom velmi zvláštním případě. Mladý muž, který byl v mém bytě panem Gröningem ošetřován*, mu ukázal obrázek svého tchána, postiženého tuberkulózou. Pan Gröning ošetřil* tohoto muže s tuberkulózou na dálku na základě fotografie. Tomu mladému muži řekl, aby tchánovi vzkázal, že má pozorovat své tělo. Poté, co mladík opustil můj byt, mi pan Gröning řekl, co se bude s tím nemocným dít. Příštího rána, po 12 hodinách, přišel tento mladý muž ke mně a řekl všechno přesně tak, jak mi to večer předtím řekl i pan Gröning. S ochotou a velmi ráda vylíčím všechny případy, při kterých jsem byla osobně. Vše, co je zde sepsáno, prohlašuji místopřísežně, podepsaná Winkelsová.”

Při takových událostech byla pouze otázka času, kdy na sebe upoutá pozornost veřejnosti takový fenomén, jakým byl Bruno Gröning. V březnu roku 1949 k tomu pak došlo.

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

„Kdo měl to velké štěstí skrze mne dosáhnout zdraví,
ten ať děkuje BOHU v každé době z hloubi srdce,
já jsem jen Jeho nástroj a služebník.“

II. ČÁST NÁPOR MAS

Rok 1949 přinesl do působení Bruno Gröninga velký zvrát. Jestliže dříve působil ve vši tichosti a bez vzbuzování pozornosti veřejnosti, tak v tomto roce byl až příliš vláčen na veřejnost, jak on sám říkal. Kde se jen vynořil, tam se shromažďovaly ihned desítky, stovky i tisíce lidí. Dotírali na něj a oslavovali ho, tak jak to dnes známe u slavných hvězd. Avšak k němu nepřicházeli žádní jásající teenageři, nýbrž nemocní lidé, převážně ti, kteří byli nevyлčitelně nemocní. Nepředstavitelný zástup nouze a bídy se dal do pohybu. Jeho jméno už bylo známo všude, nejenom v Německu, ale i v zahraničí, v Evropě, Americe i ve všech ostatních částech zeměkoule. Nemocní přicházeli odevšad a všichni měli jenom jeden jediný cíl: Bruno Gröninga. Poměry začaly eskalovat. Na podzim roku 1949, po návštěvě v jedné mnichovské redakci, kde byly vydávány časopisy, si musel dokonce obléknout uniformu policie, aby vůbec mohl vyjít z domu a protlačit se tisícíhlavým davem.

1. Události z Herfordu

Celý nával mas na Bruno Gröninga se rozpoutal na počátku března 1949 ve westfálském městečku Herford. Bruno Gröning k tomu píše ve svém životopise z roku 1956:

„V březnu 1949 jsem byl přiveden do rodiny Hülsmannů z Herfordu jednou paní, se kterou jsem se předtím seznámil. Měl jsem pomoci jejich synovi. To se i stalo. Pan Hülsmann mi vzápětí udělal velkou propagandu, a tak potom docházelo v domě Hülsmannů i kolem něj k velkým srocováním lidí.“

V časopisu “Das Neue Blatt” popsal toto dění následovně:

„Proslulý jsem začal být teprve tehdy, když mě jedna známá prosila, abych přišel do Herfordu. Žádala mě, abych pomohl mladému Dieterovi Hülsmannovi, který byl svou nemocí, podle všeho svalovou atrofií, vlastně odsouzen k smrti. Chlapec byl uzdraven. Jeho otec dal ve svém velkém nadšení zprávu do novin. Zpráva letěla jako o závod od úst k ústům. A pak přišli nemocní, deset, sto, tisíc, desetitisíce. Herford se stal přes noc táborem mas. Ochrunutí, na srdce nemocní, hluiš, mrzáci – a všichni žádali pomoc.“

V jednom ohlédnutí píše Bruno o masových uzdraveních v roce 1950:

„Když jsem se v roce 1949 vynořil v domě Hülsmannových, neměl jsem v úmyslu se tam usadit. Pan Hülsmann na mne velmi naléhal, abych zůstal, když jsem se mu svěčil, že chci jet dále k jiným nemocným. Hovořil o tom, že v Herfordu je spousta nemocných lidí, kterým mohu pomáhat a s radostí mi dal k dispozici jeden obývací pokoj a ložnici a navíc, abych mohl uzdravovat nemocné, jeho celý byt. Na základě této nabídky jsem považoval za správné zůstat. Manželé Hülsmannovi mi přiváděli jednotlivé nemocné k uzdravení a já jsem je pak přesvědčoval následnými vyléčeními čím dál tím více.“

Veřejnosti nemohly být tyto léčebné úspěchy nadále utajovány, uzdravení vyprávěli všude o svém znovunabytí zdraví a tak se dá vysvětlit příval pomoc hledajících lidí, který byl den ode dne a hodinu od hodiny větší. Nejprve to byli pouze lidé z Herfordu, ale postupně sem přicházeli i lidé z jiných měst a nakonec tu bylo i mnoho lidí ze zahraničí. Ošetřování* v samotném domě už zdaleka nepostačovalo, a tak docházelo ke shromažďování lidu nejprve v zahradě, patřící k tamnímu pozemku, a nakonec také na ulicích.“

Ve svém životopise z roku 1956 dále píše:

„Docházelo tu k mnoha uzdravením, dokonce i k mnoha spontánním uzdravením. První, co jsem udělal, bylo to, že jsem se obrátil na zdravotní úřady s prosbou o zavedení spolupráce s lékaři. Chtěl jsem zamezit veškerým nepříjemnostem už předem. Úřady však mou žádost zamítly a naopak mi předaly zákaz uzdravování, dokonce písemně vypracovaný. Uzdravení hledající lidé, kteří se shromažďovali kolem domu Hülsmannových, uspořádali tehdy během mé nepřítomnosti demonstrační průvod a vpadli na radnici. Starosta byl donucen mne zavolat a povolil mi ještě alespoň pět dnů k uzdravování.

Podnikal jsem též jízdy do Hamburгу, Schleswigu atd., k lékařům, kteří mne k sobě zvali, abych příležitostně při těchto návštěvách pomáhal nemocným. V Hamburгу to došlo tak daleko, že jsem tam od tamního vrchního starosty obdržel zákaz mluveného projevu - hamburčané totiž všechno připravili k tomu, aby mi umožnili mluvit před tisíci pomoc hledajícími osobami.“

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

2. Nářek lidstva se mne dotýká

PhDr. A. Kaul sám zažil události v Herfordu a později je zachytil v brožuře „Das Wunder von Herford“ (Zázrak z Herfordu). Zde je výňatek:

„V tisících přicházejí nemocní a neduživí do tohoto malého westfálského městečka, které skrývá ve svých zdech zázračného lékaře. V autobusech, na nákladních autech, v osobních automobilech nebo pěšky, koňskými potahy, na kolech, na žebříniácích, na vozíčkách či v sanitkách - ve dne v noci přicházejí masy lidí do Herfordu na Wilhelmo-vo náměstí, nad kterým ční do výše protestanský kostel, k domu č. 7, ve kterém našel Bruno Gröning přístřeší u rodičů chlapce, kterému navrátil zdraví. Lidské utrpení, které se zde zjevuje, je strašné, je bez hranic. V zahradách, které obklopují toto místo, a i v okolních parcích sedí nemocní, stojí tu lehátka, nosítka, celé dny a noci čekají všichni příchozí na pomoc. V noci na 17. červen 1949 chtěla policie ubytovat asi 50 matek s docela malými dětmi; nepomohlo však žádné domlouvání, nehnuly se ani na krok ze svých míst a ani nastávající dešť nepohnul žádného z lidí k odchodu. Proudili sem ze všech oblastí Německa, všichni ti beznadějní a postižení, mladí i staří, ženy, děti, ze všech stavů a společenských vrstev, Američané, Angličané, Belgičané, Švýcaři, Švédové, Maďaři, Poláci, dokonce i cikáni, kteří se tu začali houfovat po vyléčení jednoho němého cikánského dítěte. Ochrnutí, slepí, hluchí, společnost bídy a utrpení. Ubozí lidé, ať už tu sedí v luxusních automobilech anebo se s potížemi pohybují za pomoci svých berlí. Beznadějní a doufající, unavení a zoufalí, sto – tisícinásobné je jejich jediné přání: nalézt tu uzdravení! Žádný z nich se neptá, jestli to, co se tady děje, nese pečeť povolení nějakého služebního místa, nějakého

úřadu či nějakého ministerstva, jestli je věda proti či pro, jestli je ten, který je chce uzdravit, nějaký mesiáš či nějaký znalec Písma, chtějí být prostě jenom uzdraveni z lidského utrpení, chtějí se stát opět čínorodými a radostnými lidmi, chtějí být opět zdraví.

Mezi touto lidskou bídou a mezitím vzniklým sporem o Bruno Gröninga se rozevívá hluboká propast lidské nedostatečnosti. O slovo se hlásí pochybovači, skeptikové, lidé senzacechtiví, konkurenti, závistivci, pomlouvači, pozéři, namyšlenci a povyšenci. Všichni si myslí, že k tomu musí něco říci, že musí zastupovat právo a zákon, že musí obhajovat veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost. Avšak tváří v tvář bídě a utrpení a otřesné výmluvnosti tohoto obrazu by měli spíš mlčet, dívat se a tiše se odvrátit. Když se pojednou zvedne člověk, který byl po 20 let ochrnutý a ležel v židli, živoucí mrtvola, a udělá pár nejistých kroků a pak jde dál po svých, pak je to něco neslychaného, co se nachází v jiné oblasti, než je ta všední. Pro něho i pro nás to znamená, že se stal zázrak, který nejsme schopni pochopit, přestože k tomu přistupujeme důmyslně a odvoláváme se na to, že tomuto dění nelze přisoudit žádný přesný vědecký důkaz, že Gröning vyléčil skutečné – žádné vsugerované či předstírané – nemoci. Jestli sedmdesátiletá paní Klimphoveová z Ennigerlohu, z ulice W. Ostfelderstr. 123, která byla celých sedm let ochrnutá, si svou nemoc jenom ‚namluvila‘, anebo jestli byla nemocná ‚skutečně‘, o tom mají možnost rozhodnout lékaři, kteří ji až doposud bezvýsledně léčili. Skutečnost, kterou tady taky dosvědčují, že se tato stará paní dne 16.června 1949 kolem 14hod. zase sama zvedla po celých sedmi letech bez cizí pomoci a mohla volně pohybovat rukama, patří pro mne k těm ‚zázrakům‘, které se nacházejí na druhé straně, než jsou velmi úzké poznatky lidského rozumu, a ke kterým nejsme vůbec schopni proniknout, ať už se nám to líbí či ne.“

3. Chromí chodí, slepí vidí

Ve své brožuře popisuje Kaul s dojetím, jak Bruno Gröning působil:

„Mezi lidmi hledajícími pomoc, kteří prodlévali v noci ze 17. na 18.červen 1949 v domě na Wilhelmově náměstí č.7, se nacházeli i Angličané a Angličanky, kteří slyšeli o Gröningově proslulosti. Jeden německý lékař se tu objevil hned se třemi pacienty: šlo o jednoho mladého muže s tuberkulózou plic a kostí, jehož levá končetina byla ztuhlá, jednoho chlapce, u kterého byly ochrnuté obě nohy a mladé děvče s nervózními chronickými bolestmi hlavy.

Gröning neurčuje žádnou diagnózu. Nemocnému s tuberkulózou říká, že musí dávat obzvláště pozor na kosti levé nohy. ‚Co teď cítíte?‘ ‚Mým tělem protéká horký proud.‘ ‚A teď?‘ ‚Teď mě to v levé noze šimrá, brní.‘ ‚A teď zvedněte levou nohu tak vysoko, jak to dělám já!‘ Gröning mu to předvádí sám a zdvihá ohnutou nohu do výše břicha. Mladý muž váhá. ‚Můžete to udělat zrovna tak, jako já!‘ Bez jakékoliv zřetelné námahy přivádí nemocný nohu, která byla předtím ztuhlá, do požadované polohy. Nevěřičně klouže pohledem střídavě na nohu a na svého lékaře. ‚Je to možné, mohu tou nohou pohybovat!‘ ‚Uzdravíte se, ale u vás to půjde pomalu. Napište mi!‘ A přítomný lékař dodává: ‚Informujte mne o svém stavu i nadále!‘

Chlapec ochrnutý na obě nohy sedí se dvěma berlemi vedle své matky: ‚Tak pojď hochu, teď vstaň!‘ Matka mu vpadá do řeči: ‚On přece nemůže vstát, je ochrnutý!‘ Gröning kroutí hlavou. ‚To nemáte říkat!‘ téměř tvrdě ji napadne. ‚Nemoc svého dítěte tak velmi pevně držíte! Můj ty chlapče, vstaň, ty to dokážeš!‘ Na útlém dětském obličejí se objeví rudé skvrny, matka se třese a slzy jí tečou z očí. Početní lidé v místnosti dojatě sledují, jak se chlapec zvedá

ze židle a teď tu stojí sám bez berlí. ‚A teď pojď ke mně! Nejistými kroky jde ke Gröningovi, který mu podává ruku a dlouho mu hledí do očí. Láskyplně hladí dítě po hlavě a posílá je zpět k jeho matce: ‚Pomalů zatěžuj ale nepožaduj zatím příliš, nohy jsou ještě slabé! Na cestu domů použij ještě berle, brzy je však budeš moci odhodit!‘ Odměnou mu jsou šťastné oči dítěte i matky.

Mladá dívka s chronickými bolestmi hlavy je uzdravená ještě dřív, než ji Gröning osloví. Ne, už nemá žádné bolesti. ‚Chcete mít ty bolesti zpátky?‘ Ne, ne, proboha, jenom to ne,‘ vyhrkne dívka.

A onen lékař? Beze slova přihlížel tomuto dění. Pak podal Gröningovi svou ruku: ‚Pane Gröningu, jsem Vám plně k dispozici, vždycky se k Vám budu znát!‘ Gröning: ‚Dám Vám tři volné židle pro Vaše pacienty! Vezměte s sebou lehké i těžké případy a dejte mi zprávu. Za čtrnáct dní o mně zase uslyšíte!‘

Telefon zvoní bez přestání. Telefonát z nemocnice v B. Jedna pacientka se vehementně dožaduje Gröninga. ‚Řekněte, že nemohu pryč. Mám tady ještě do zítřka do rána co do činění, ale pomohu jí. Poznamenejte si hodinu. V 9hod ráno mě ještě jednou zavolejte!‘

A opět jeden hovor: ‚Ano, slíbil jsem, že přijedu. V pět hodin odsud vyjždíme. Budu tam a pomohu!‘

Jedna mladá dáma z Herfordu. Zánět nervů, bez polykání značného množství tablet už to nejde, nemůže vůbec spát a má hrozné bolesti. Hlavou nemůže otáčet. Bolesti hlavy jsou náhle pryč, hlava je čistá: ‚Otočte krkem doleva!‘ Jde to. ‚A teď zase doprava!‘ Bolesti. ‚Ještě jednou doprava!‘ Už to jde lehčeji. Doleva, doprava, doleva, doprava. Hlava se otáčí jako při hodině tělocviku: ‚Jde to momentálně úžasně!‘ ‚Momentálně? Celý váš život je jenom takovým jedním momentem. Chcete říci, že je to zase všechno tak

dobré, jak to bylo dřív! Na vaše utrpení už nemyslete, jste zdravá!’

Jeden sedmdesátiletý. Po mnoho let trpí třaslavou obrnou. Teď tu stojí jen tak, vzpřímeně, bez hole. ‘Jsem zba- ven svého velkého utrpení!’

A ještě mnoho dalších takových příkladů. Lehčeji se to píše, než jak se to ve skutečnosti všechno prožívalo. Slova, za kterými se skrývá mnoho utrpení, hodiny, ve kterých jde o velká rozhodnutí. On je velkým dárcem, který nikdy neumdlívá. Cigareta nikdy nezhasíná, místnost se halí do modravého oblaku. Už je dávno po půlnoci. Celé město spí. V domě na Wilhelmově náměstí č.7 není času na spaní. (..)

V osobním automobilu leží osmačtyřicetiletý muž, pan R.H. z Duisburgu. Je ochrnutý, tělo má bezvládné. Jeho příbuzní ho uložili v autě na polštáře, aby ho zavezli k zázračnému doktorovi do Herfordu. Čekají tu už několik dnů. Kolik pokusů o vyléčení už podnikli v těchto dlouhých deseti letech, kdy je nemocný upoután na lůžko, kolik zklamané naděje, než se dostavila rezignace. A teď byl zažehnut nový paprsek světla v jeho bídném životě, možná je to jedna jediná možnost záchrany? Ve čtvrtek 16.června 1949, v den Božího těla, čeká tak jako tisíce ostatních na tohoto podivuhodného muže. Bruno Gröning přichází k autu. Naklání se hluboko dovnitř a tiše hovoří s nemocným. Po několika minutách odchází od auta, udělá však jen pár kroků. S ochrnutým se něco děje, dochází k jeho proměně. Přitahuje nohy k sobě a se sténáním se narovná. Mrtvým nohám, které předtím jenom tak ochable visely, se pojednou dostává života a pak se stane cosi podivuhodného, zázračného: pan H. se škrábe těžkopádně a namáhavě z úzkého auta ven, úplně sám a bez cizí pomoci. Oči příbuzných, sedících v autě zkoprní, srdce přestane na

„Je ti pomůženo, protože jsi věřil!“

chvíli bít, z nitra auta vychází jediný výkřik: ‘On chodí, on chodí!’ Vzdechající pozorují tito hluboce otřesení lidé předtím ochrnutého muže, jak běhá kolem auta jako posedlý, jeho pohyby jsou klátivé, jak neustále běhá kolem dokola a přitom vrávorá, ale je schopen chodit! Klokotavé zvuky mu vycházejí z hrdla, na čele se mu lesknou krůpěje potu. ‘Pán Bůh nám pomohl!’ Těžce dýchaje se uzdravený muž opírá o dveře vozu, nemůže to pochopit, musí se ještě jednou o chůzi pokusit, jestli to náhodou nebyl jenom sen. Ne, skutečně je schopen jít.

Bruno Gröning stojí mlčky vedle. Položí ruku na ramena uzdraveného a napomíná ho tiše, aby nepřeháněl a pohyboval se pomalu. ‘Mějte trpělivost, jste uzdraven. Ale ještě to trochu potrvá.’

Pan U.H. z Warendorfu, 58 let, už tu čeká také dlouho. Po dobu desíti let byl schopen pohybovat se jen s velkými obtížemi a jenom o holi. Do Herfordu přišel s nadějí, že mu tady bude pomozeno a bylo. Nemůže vůbec pochopit, že by teď měl chodit bez hole. Oběma rukama chce Gröningovi děkovat: ‘Neděkujte mně, děkujte Bohu!’ ”

4. Na balkoně v Herfordu

Dr. Kaul popisuje ve své brožuře, jak Bruno Gröning hovořil z balkonu k lidem hledajícím pomoc:

„Tři – až čtyři tisíce lidí se shromáždilo ve večerních hodinách 17.června 1949 na Wilhelmově náměstí před domem číslo 7. Zdraví i nemocní, opření o berle, na invalidních vozících, na nosítkách, ve vytrvalém a nadějeplném očekávání okamžiku, kdy Bruno Gröning vstoupí na balkon. Tisícinásobná změt hlasů proniká nahoru až do místnosti, ve které čekají nemocní z Anglie na své uzdra-

vení. Mezi nimi se nalézá i manželka vysokého anglického důstojníka britské okupační zóny.

Z blízkého protestanského kostela sem doléhají zvony, ohlašující třičtvrtě na deset. Gröning prochází se svým spolupracovníkem dveřmi na balkon a je vítán nadšeným voláním a potleskem. Mlčky pohlíží na dav, který je plný očekávání. Nastává ticho jako v kostele. Útržky mraků plují po setmělé noční obloze, v korunách stromů ševlí vítr.

Hlubokým a měkkým hlasem, sotva slyšitelným, začíná Bruno Gröning mluvit:

„Moji milí pomoc hledající! Není to moje vina, že jste museli tak dlouho čekat. Včera to všechno vypadalo ještě jinak a dnes to vypadá zase úplně jinak. Že něco umím, to už jsem dokázal několikanásobně. Lidské rozkazy neplním. Vyřešil jsem věci, o kterých mluvíte jako o zázraku, nejsou to však žádné zázraky, jsou to všechno samozřejmosti. Člověk nemůže působit žádné zázraky, ale ani žádný člověk nemůže vykonat něco takového, čeho jste svědky tady. Třebaže je tomu bráněno, abyste se uzdravili, uzdravíte se. Není ani zapotřebí, abych tu byl. Přesto vás uzdravím. Lidé, kteří byli po celé desítky let ochrnutí, budou zase chodit, slepí budou zase vidět a hluchí budou vaši řeč slyšet. A i kdybyste mě strčili do sudu a zahrabali do země, tak se i potom stane to, co se stát má. Je to nezadržitelné. Ne že bych musel pomoci všem lidem, tak tomu není. Víím, že deseti lidem ze sta pomoženo být nemůže. Kdo se Pánu Bohu vysmívá a nemá víru, tomu není pomoci. Když mi chtějí v Německu uzdravování úplně zakázat, tak budu přinucen odejít do zahraničí, ale ani tak se tady nic nezmění. Uzdravování se má uskutečňovat po celém světě.“

Při těchto slovech proniká zesponu nahoru bolestivé sténání jedné paní; Gröning obrátí velmi pomalu oči tímto

směrem, naříkání se mění ve vzdechy a končí v napjatém tichu. Paní se narovnává.

‘Všichni lidé jsou hodni toho, aby jim bylo pomůženo, je jedno, jaké jsou národnosti, jaké rasy nebo jakého náboženství. Všichni jsme děti Boží a máme pouze jednoho Otce, kterým je Bůh. Jen On sám může pomoci z bídy a z veškerého utrpení, které musíme nést. Všechno se stane podle Jeho vůle a to i tehdy, když tady u vás nebudu. Co vlastním, toho se chci vzdát, i svého života. I když jsem zůstal chudý, přece jenom jsem nejšťastnějším člověkem na Zemi, protože mohu pomáhat. Jedno však mít nechci: vzdávání díků! Děkujte vašemu Pánu Bohu, On jediný má rozhodující slovo. Můj život patří všem lidem, a proto je každá minuta a každá vteřina tak vzácná. Mělo by být méně slov, ale o to více činů. Čím větší utrpení, tím delší *Regelung**. Dobro v člověku musí zatlačit zlo. Bude vážen podle svých činů, a jestliže nebude shledán příliš lehkým, tak mu vždycky zbude naděje na spásu. Odhodte od sebe veškeré utrpení!’

Pojednou běží davem postarší pán se slzami vzrušení v očích a v ruce drží skládací stoličku, na kterou ho jeho příbuzní předtím posadili. Pravou nohu měl úplně ochrnutou, i levá ruka byla mrtvá a ztuhlá. A teď tu stojí uprostřed davu a chodí volně, i když trochu váhavě, kolem dokola. Jeho paže je ještě trochu modrá a oteklá.

‘Bylo ti pomůženo, protože jsi věřil! Pozvedněte ruku všichni, kdo trpíte a máte bolesti!’

Zvedá se na tisíc rukou.

‘A teď už byste neměli cítit žádnou bolest.’

Zvedá se už jen malé množství rukou.

‘Chci za vámi přicházet všude, na severu i na jihu, na západě i na východě, abyste nemuseli chodit za mnou!’

* *Regelung*: viz vysvětlivky str. 6.

Budu vám dávat na vědomí, kde mne máte očekávat. Bůh vám dej vše dobré!

Nahoru stoupá na sto hlasů. 'Přijedete taky do Mnichova, do Stuttgartu, do Heidelbergu, do Kielu, k jezeru Bodensee?'

Když dvě hodiny po půlnoci Gröningův dům opouštím, pořád ještě tu stojí před branou stovky čekajících v nadějném očekávání. A nahoře sedí muž, který není nikdy unaven a který nezná spánku, uprostřed všeho toho utrpení nemocných, kterým pomáhá.

Zamyšlen kráčím do hotelu. V jídelním sále se ještě zdržují pozdní hosté, hraje tu kapela a několik tanečních párů se točí v kole. Mé myšlenky spěchají zpět k tomu podivuhodnému muži v domě na Wilhelmově náměstí č.7. Sedí tam s lidmi, kteří jsou obtíženi utrpením a o které tolik zápasí. Za dvě hodiny musí ujet vzdálenost 180 km do jedné nemocnice k těžce nemocné, která ho úpěnlivě prosí o pomoc. Všichni posměváčci by měli oněmět a všichni pochybovači zmlknout, neboť to představuje nebeskou říši pro toho, kdo je zdravý a život pro toho, kdo je uzdraven. Jak malicherné se zdají paragrafové žvásty vrchnosti, listující v aktech, oproti tomuto nezměrnému a přece přítomnému Něčemu, co má člověk oslovit jako zázrak, ale neměl by to zbožšťovat. Tam, kde se zdá být rozum příliš malý, aby byl schopen všechno pochopit a uspořádat, by se člověk měl chránit před povýšeností a pýchou. Ve své největší nouzi se člověk stane malým a doufajícím. (...)

Gröning hovoří:

,Musel jsem sklízet posměch a pošklebování. Já však jdu pořád dál. Nemusím mluvit moc nahlas. Zvuk mého hlasu dojde ke každému trpícímu a každý přijme to, po čem už tak dlouho toužil! Jsem jen prostředník, jenom samotná

víra dokáže všechno. A opakuji pořád znova: díky nepatří mně. Patří pouze Bohu! (...)

Uzdravení je Regelung. Každá nemoc, která si své Regelung najde, bude provázena regulačními bolestmi. Tyto bolesti přijdou a zase odejdou, až je vyléčení konečné. (...)

Nezávisí to na mně, malém člověku, ale ani ne na Boží všemoci. Je to závislé jen a pouze na člověku samotném. (...)

Chci vám dát na vědomí jedno: člověk, který patří k těm, co v sobě mají Boží víru a také v ní žijí, nebo kteří jsou ochotni ji do sebe přijmout, takovému člověku budiž pomůženo na věčné časy. (...)

Dříve jsem míval jednoho nebo dva svědky. Dnes už je to takový malý náruček. Čekejte a přijímejte do svého nitra. Nebudou to žádná prázdná slova. Všichni, kteří tady teď jsou, budou schopni vzít uzdravení s sebou a přinést je domů svým příbuzným. To vám dosvědčil velký počet uzdravení na dálku. Lidé, kteří už už propadli smrti, jí nakonec unikli. Přesně tak, jak jsem to řekl, se i stalo. (...)

Vyléčení je to nejmenší, čeho jsem schopen. Další se ještě dozvíte. Přivede vás to do velkého údivu.”

5. Heidelberská „klauzura“

Už od samotného počátku bylo velkou snahou Bruno Grönin-
ga dosažení spolupráce s lékaři. Když mu byla v létě roku 1949
předložena nabídka prověřit jeho „uzdravující metodu“ na záklá-
dě lékařských experimentů na univerzitě v Heidelbergu, okamžitě
svolil. Dva reportéři a jeden marburský psycholog prof.dr.Gerd
Heinz Fischer se zabývali na žádost časopisu „Revue“ uzdravení-
mi v Herfordu a také je pak potvrdili. Na to se „Revue“ rozhodla
financovat celý projekt. Proč se Bruno Gröning podvolil těmto
vyšetřováním, vysvětlil v roce 1950:

„Že jsem k lékařům měl vždycky dobrý vztah a mám jej doposud, dokazuje to, že jsem se dal v Heidelbergu k dispozici lékařům pod vedením prof. Weizsäckera, prof. Fischera a rovněž dr. Wüsta s upřímnou snahou předvést jim svou uzdravující metodu a dokázat tak, že chci pomáhat lidem, aniž bych ohrožoval existenci lékařů.“

Jak k těmto prověrkám došlo, popisuje Bruno Gröning ve svém spisku „Heidelberská klauzura“:

„V červnu roku 1949 jsem neprávem dostal ze strany státu písemný zákaz uzdravování. Tento zákaz nebyl oprávněný z toho důvodu, že neléčím já, ale TO. Vysvětlující slova, která jsem pronášel ke shromážděným pomoc hledajícím lidem, měla v sobě tolik průbojné síly, že vedla k uzdravení mnoha přítomných, to znamená lidí, hledajících pomoc, kteří už byli z lékařského hlediska prohlášeni za nevyléčitelné. To bylo mnoha lidem velmi nápadné. Na pana profesora F., který toho času bydlel v Marburgu, (v souvislosti s časopisem „Revue“) to udělalo tak velký dojem, že zkoumal uzdravené osoby a přitom konstatoval skutečné vyléčení. Tím se zvyšoval neustále zájem o toto dění a nezbývalo nic jiného, než zavést na místě šetření, která rovněž tyto úspěchy dokázala. Já sám jsem tehdy v Herfordu nebyl, byl jsem v severním Německu. Profesor F. všechno v Herfordu zmobilizoval, takže jsem dostal na sever zprávu, abych se okamžitě dostavil do Herfordu, neboť mě tam s největším zájmem očekává jistý prof. F. spolu s dalšími pány, jejichž úmyslem je otevřít mi cestu svobodného působení. Této žádosti jsem vyhověl. V Herfordu jsem měl rozhovor s prof. F., který mi slíbil ze své strany veškerou podporu ve spolupráci s prof. W. a jeho klinikou v Heidelbergu. Nešlo tady pouze o to umožnit mi následně volné působení, ale také o to, že lékaři měli o mne i mé působení velký zájem a do budoucna stáli

o vzájemnou spolupráci. Zdůrazňovali, že o mne mají takový zájem proto, že se o mém působení stoprocentně přesvědčili a také a především proto, že by se mělo toto působení dát k dispozici pro dobro celého lidstva. Dohodli jsme, že se dám dotyčným pánům na 10 dnů na klinice v Heidelbergu k dispozici; také proto, aby se lékařům mohlo dokázat, že uzdravení skrze osobu jménem Gröning se dají lékařsky prověřit a obhájit. O několik dnů později jsem se dověděl, že chce časopis „Revue“ celý tento podnik financovat. Ještě předtím mi byl zapůjčen v blízkosti Frankfurtu nad Mohanem srub, ve kterém jsem se měl na těch několik dní ubytovat, abych měl příležitost soustředit se vnitřně na úlohu, která tu teď přede mnou stála.“

Časopis „Revue“ tenkrát referoval výlučně o těchto šetřeních:

„Bruno Gröning před lékaři heidelberské univerzitní kliniky. (...) S dr.W jsme se sjednotili na tom, že experimenty začnou 27.července 1949. Pacienti mají být vybráni z kruhu takových nemocných, kteří se ve svých dopisech obrátili na Gröninga. K dispozici bylo totiž přes 80 000 dopisů: byly to dopisy od nemocných, kterým zbývala už jenom jedna naděje, a to ta, že je uzdraví Gröning, a pak to byly děkovné dopisy od lidí, které Gröning ošetřoval*. Těchto 80 000 dopisů, které došly, jsme z Herfordu dovezli na nákladním autě.

Zbytek pacientů, určených k ošetřování, měl být poslán z kliniky Ludolfa Krehla. Dne 26.7. pronajala Revue pro Gröninga a jeho nejbližší okolí v Heidelbergu dům, ve kterém měl léčbu praktikovat*. V ranních hodinách dne 27.7. opouští Gröning osamocený lesní dům v Taunusu a o několik hodin později přijíždí v našem voze a v dobrém rozpoložení do Heidelbergu.“

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

Všechna vyšetření v Heidelbergu byla velmi podrobně natáčena na magnetofonové pásky a zároveň byla stenografována. Lékaři přesně pozorovali Gröningovo jednání a to, jaký vliv na nemocné měl. Všichni nemocní byli podrobně vyšetřeni před pokusem a po něm, aby bylo zjištěno, co se u nich pod vlivem Gröningova působení změnilo. Gröning sám nedostal žádné zprávy o výsledcích klinických vyšetření vykonaných před pokusem, nebyly mu známy ani žádné podrobnosti o chorobách, které měl léčit, a neznal ani jejich diagnózy. Přesto všechno došlo k uzdravením, která vyvolala velký rozruch.

6. Případ Strobel

„Revue“ referovala podrobně o událostech v Heidelbergu. Mimo jiné se tu o velkou senzaci postaral případ Strobel:

„Strobel je vyučený dělník v jedné továrně na kabely, narozen 30.1.1906, ženatý od roku 1928, otec jednoho dítěte. Kromě dřívějšího zápalu plic nebyl nikdy nemocný. Ve válce třikrát utrpěl zranění střepinou granátu na nohou a na hyždích. V roce 1944 měl těžkou nehodu, kdy se domníval, že si zlomil vaz. Ale nebyl čas se tím zabývat. V roce 1945 byl ve válečném zajetí, ale už v dubnu téhož roku ho propustili. V srpnu 1945 se dostávají potíže při pohybech krku, pak bolesti v třísele a konečně potíže s chůzí. Úplné ztuhnutí páteře, neschopnost pohybu hlavy, značné bolesti při chůzi a stoupání. Typický případ Bechterevovy choroby.“

Výňatek ze záznamu na magnetofonovém pásku popisuje velmi pěkně, jak Bruno Gröning působil:

„Strobel: (pocituje pojednou bolesti v pánevní kosti)

Gröning: Pořád ještě máte bolesti?

Strobel: Ano – ale nejsou už tak silné.

Gröning: Pomalu ustupují. Zavřete oči a dávejte pozor!
Co se děje teď?

Strobel: Bolesti ustoupily. Ztuhlost na páteři, mám
dojem, se vytrácí.

Gröning: Lehké brnění páteř změkčuje. Postavte se a
hýbejte sebou v místě kříže – od krku až dolů,
ohněte se až úplně dolů!(Strobel se ohýbá až k
zemi.)

Gröning: A teď se ohněte v kříži směrem dozadu!

Strobel: Vzadu to bolí.

Gröning: Hlavu dolů – tak, jako kdybyste se chtěl podívat
dolů! Hlavu doprava, doleva – pořád pokračujte!
Dívejte se se nahoru a dolů – pohled nahoru a
dolů –a doprava a doleva!

Strobel: (Opakuje mnohokrát tyto pohyby).

Gröning: Zahýbejte pravým palcem, co pociťujete na pal-
ci?(Přestávka).

Strobel: Takový lehký pocit.

Gröning: A co je teď s křížem?

- Strobel: Necítím nic – tam vzadu je to v úplném klidu.
- Gröning: Tak se zase posaďte! - Co se děje teď ve vašem těle?
- Strobel: Mám pocit hlubokého klidu.
- Gröning: Ale co se děje teď?
- Strobel: Momentálně nemohu nic říct.
- Gröning: Když začneme s oblastí hyždí, máte tam takový lehký tlak.
- Strobel: Necítím nic.
- Gröning: Zavřete oči a pozorujte své tělo!
- Strobel: Bolesti na páteři jsou pryč, cítím se tak čerstvě.
(Bez potíží se postaví).
- Gröning: Jak jste se mohl postavit dříve?
- Strobel: Velmi ztěžka – vždyť jsem byl celý ztuhlý.
- Gröning: Udělejte několik kroků!
- Strobel: V oblasti třísel jsem měl bolesti, hlavně při stoupání po schodech, téměř jsem nahoru nevyšel, velmi mě to bolelo, vlevo víc než vpravo.

Gröning: Pokuste se teď vyběhnout tyto schody!

Strobel: (Jde ke schodišti a skáče po schodech nahoru a dolů. Je přešťastný.)

Gröning: Otáčejte hlavou doprava a doleva!

Strobel: Praská to tam, jako kdyby tam vzadu byl písek.

Gröning: A jak je to teď?

Strobel: Teď je mi lehčeji.

Gröning: To praskání už přestalo?

Strobel: Ne – ještě pořád to praská!

Gröning: Přidržte si tam ruku – a teď ruku odtáhněte!

Strobel: (Pořád ještě pohybuje hlavou).

Gröning: Teď to slábne.

Strobel: (Pořád ještě pohybuje hlavou). Ano, jde to dobře. (Gröning se zabývá jiným pacientem*).

Strobel: Je mi tak lehký – nemám už žádné bolesti, ani v tříslu ne, všechny bolesti jsou pryč.

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

Gröning: (Prosí Strobela ještě jednou, aby vyšel po schodech nahoru.)

Strobel: (Skáče opět nahoru a dolů.)

Následné vyšetření: po prvním ošetření* Gröningem potíže s chůzí zcela vymizely. Pacient se cítí velmi dobře.“

Jak je něco takového možné? Bruno Gröning vede rozhovor s nemocným, vyptává se ho, co cítí a požaduje po něm, aby pozoroval své tělo. Přitom zmizí během několika minut utrpení, které bylo doposud z lékařské strany ošetřováno bezúspěšně a ještě dnes platí za nevléčitelné.

7. Pacienti, ošetřování, experimenty

Vedle reportáže, vyvolávající obdiv, mělo však zpravodajství „Revue“ jeden vedlejší efekt, který nelze podceňovat. Jak už je patrné z výše uvedených komentářů k případu Strobel, bylo působení Bruno Gröninga popisováno opakovaně pomocí odborných

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

lékařských výrazů: „Ošetřování Gröningem“, „Gröning se zabývá jinými pacienty“, „Gröningovy léčebné metody“, „ordinace“, „diagnóza“ a pod. Toto lze na první pohled i pochopit a není na tom nic mimořádného. Avšak právě to mělo později Bruno Gröningovi velmi uškodit. Jednou z hlavních výtek, namířených proti němu, byl domnělý přestupek proti léčitelskému zákonu. V dalším průběhu knihy se budeme tímto problémem zabývat přesněji. Zde jen tolik: bylo mu předhazováno, že má pacienty, že ošetřuje, určuje diagnózy, tedy že vykonává lékařskou činnost, aniž by byl sám lékařem či léčitelem, aniž by měl tuto činnost povolenu.

Na první pohled by se tato argumentace mohla zdát přijatelná. Koneckonců je působení Bruno Gröninga přesně to, co se všeobecně připisuje lékařům: nemocní se uzdraví. Podle toho musí být i to, co dělá Gröning, totéž, co normálně dělá lékař. K tomu však nemá Gröning žádné povolení, a tak se to musí zakázat.

Díky „experimentům“ z Heidelbergu a odpovídajícímu zpravodajství časopisu „Revue“ to vše dostalo na veřejnosti punc oficiálnosti: Gröning ošetřuje, Gröning má pacienty, Gröning určuje diagnózy. Jeho činnost lze popsat lékařskými výrazy. Avšak nedělali to pouze lékaři v Heidelbergu, nýbrž i pomoc hledající lidé a i uzdravení lidé hovořili o tom, že je Gröning ošetřoval, že byli v jeho ordinaci atd. Ano, Gröning sám používal v prvních letech svého veřejného působení pro svou léčebnou metodu pojmy ošetřování, pacient nebo diagnóza.

Teprve později, když mu bylo jasné, jaký provaz je mu z těchto formulací pleten, od nich upustil a vyjádřil se jasně, že jeho působení nemá nic společného s lékařským ošetřováním nějaké nemoci, nýbrž k němu dochází na čistě duchovní cestě. Přitom neustále zdůrazňoval skutečnost, že ne on uzdravuje, ale TO. Jeho učení přivádí nemocného člověka zpět ke spáse. Bůh je největším lékařem a jediným léčitelem.

MUDr. Wilhelm Beyer napsal později v jednom odborném dobrozdání o Bruno Gröningovi:

“Gröning slouží na základě svých obzvláštních schopností spíše jako průchozí stanice, jako kanál, jako zprostředkovatel obrovské všeprotékající stvořitelské síly, která vyživuje a udržuje veškerý život na této Zemi. Přesně tak vidí i Gröning své působení a také to vyjadřuje, když jasně a nekompromisně říká: ‘Ne já léčím, nýbrž To léčí skrze mne.’ Toto vědomí, že nepůsobí ze své vlastní síly, ale že je pouze nástrojem nějaké vyšší moci, je pravá religiozita, pravé náboženské cítění.”

Avšak lékaři v Heidelbergu nebyli vůbec schopní odkrýt a pochopit, oč v Gröningově působení vůbec šlo. Usilovali pouze o to, aby popsali dění kolem Bruno Gröniga svými výrazy a svými vysvětlovacími vzory, zařazovali je prostě do svých kategorií. A tak popisovali působení Bruno Gröniga pomocí pojmů, spadajících do sféry odborné terminologie a způsobili mu tím obrovské škody. Bránil se pak marně po celá dlouhá léta. Jeho působení – výše uvedený protokol uzdravení Strobela - svědčí velmi přesvědčivě o tom, že nemá s ošetřováním nějaké nemoci vůbec nic společného. Neošetřoval, neexperimentoval a své úspěchy připisoval vždycky pouze samotnému Bohu.

8. Žádný šarlatán

Výsledky heidelberské klauzury popisuje Bruno Gröning takto:

„Lékařské prověrky vedly k dobrým výsledkům. Bylo mi to sděleno panem profesorem F. a také doktorem W., který byl k prověrkám pověřen profesorem W. Na základě výsledků prověrek se mi dostalo skálopevného ujištění, že mi teď bude s konečnou platností otevřena cesta k dalšímu, ničím neohrožovanému působení. Měla mi být dána k dispozici sanatoria, ve kterých měli být činní i lékaři. A to proto, aby se mohly co nejpřesněji kontrolovat všechny případy a potvrdovat výsledky nejenom pro veřejnost, ale především v oblasti medicíny.“

V jednom předběžném dobrozdání, které bylo uveřejněno v časopisu „Revue“, potvrdil profesor Fischer Bruno Gröningovi, že není žádný šarlatán. Přesto však nedošlo ke slíbenému konečnému dobrozdání. Pozadí tohoto dění bude blíže objasněno ve třetí části. Zde má být pouze naznačena problematika, která se projevuje ve vztahu oficiální medicíny k Bruno Gröningovi. Passauský časopis Neue Presse psal dne 10.9.1949:

„Gröningova léčitelská činnost nemá s lékařstvím nic společného. Bruno Gröning vyvolal nevšední napětí v oblasti léčitelství. Poté, co mu byl vystaven zákaz ošetřování, beze stopy zmizel. Teď se ukázalo, kde byl. Světově rozšířený ilustrovaný časopis ‚Revue‘ nasadil jednoho profesora medicíny a dva žurnalisty, aby objasnili fenomén Gröning, a nyní uveřejňuje v řadě článků výsledky jejich vyšetřování. Z dobrozdání, která byla vypracována znalci profesorem dr. G.H.Fischerem z Marburgu a psychologem Germerem, vyplývá, že Gröning není žádný šarlatán, žádný hypnotizér, žádný zázračný doktor, ale že je nadaný, lékařsky nevyškolený psychoterapeut, lékař duší, jehož způsob práce je vědecky velmi zajímavý, svou povahou nový a v této oblasti velmi slibný. Fámy o mimořádných léčebných úspěších byly potvrzeny jako pravdivé. Tímto je Gröning po odborně-vědecké stránce uznán a veškeré napětí, vzniklé okolo jeho osoby, nám nastavuje zrcadlo, ve kterém můžeme rozpoznat celou řadu nepěkných poměrů naší doby: celé houfy nevyлéčených.

Na celém světě se opěvuje obrovský pokrok v oblasti medicíny a pomocí obsáhlých statistik je to i dokazováno. Z tohoto hlediska bychom měli mít zato, že ubývá nemocných, že se nemocnice vyprazdňují a lékaři se stávají zbytečnými. Že však je tomu právě naopak, vidíme v Gröningově zrcadle a na případech jiných zázračných doktorů, za kterými pořádají velké poutní cesty celé houfy

nevyлéčených nemocných osob, obětujících čas a peníze, aby si vydobyli zpět své zdraví, přestože by je většina z nich mohla bezplatně obdržet v oficiální medicíně.

Jak lze vysvětlit tento rozpor mezi lékařstvím, stojícím na vysokém vědeckém stupni, a mezi zástupem všech těch nevyлéčených osob? Jedině tím, že není ještě dostatečně znám pojem bytosti člověka. Člověk je totiž víc, než pouhé tělo, je také duší a duchem a je-li nemocen, tak je postižen celý člověk, a to po stránce tělesné, duševní i duchovní. Výlučně tělesné ošetřování lidí léčí sice nemocné orgány, ale neléčí nemocné lidi. Příčiny nemoci, ležící v jeho duchovně-duševní části bytosti, zůstávají zachovány a napadají orgány stále znova a znova. Vyléčené tělo není vyléčený člověk. Nemoc jako host, který byl vyhnán předními dveřmi, se vkrade dovnitř opět zadními vratky a žene člověka do houfu všech těch nevyлéčených. Protože však musí být lékařství vědou, a ta je schopna zkoumat pouze všechno hmotné, zůstává ve své terapii touto skutečností ohraničeno. Praktičtí lékaři nejsou bezpodmínečně vázáni na tuto medicínu. Dříve bývali kazateli a lékaři duší a byli by jimi bývali i nyní, kdyby jim to stáť se svým zdravotnickým systémem neznemožňoval.

Jak chybný je to systém! Nemocniční pokladny jsou založeny a vybudovány na učení, že nemoci jsou procesy čistě organické, a tím pádem je lze i pojišťovat. Z toho důvodu nenabízí systém nemocničních pokladen žádnou možnost duchovně-duševního ošetřování. Nehledě na celou organizaci, zaměřenou pouze na diagnózy orgánů a na špatné výdělky lékařů, už jenom skrze poukázky k lékařům se vkrádá mezi lékaře a nemocné byrokracie, která mezi nimi nepřipouští žádný kontakt, který je k ošetřování duše zcela nezbytný. Miliardy z národního majetku jsou vydávány na to, aby byly léčeny nemocné orgány, zatímco duše

zůstává chorá a stává se příčinou nového organického onemocnění. Zástupy nevyлéčených jsou na obtíž především nemocničním pokladnám, které uvedly vniveč lékařství jako univerzální léčitelské povolání.

Báje o zlovolném Prokrustovi, který násilím nutil lidi, aby si lehli do jeho postele, kde jim buď natahoval anebo usekával nohy, poukazuje na staré lidské zlo, které je nám nově předváděno v Gröningově zrcadle. Léčitel-génius má být vtlačěn do postele, představující pro něho bytostně cizí medicínu. Dokonce i tak bezúhonný a blahosklonný člověk, jako byl profesor Fischer, se obává, že by Gröning mohl tím, že by nepoznal určitou nebezpečnou chorobu, způsobit škody, a z toho důvodu požaduje, aby se Gröningovi dostalo lékařského vzdělání anebo aby byl postaven pod kontrolu nějakého lékaře. Tady si profesor Fischer odporuje ve svých dosavadních zjištěních, neboť jestliže má Gröning v sobě nějakou nezvyklou léčivou sílu, tak tato síla musí být přece nasazena právě u nebezpečných nemocí, u kterých není ani lékařství vždycky úspěšné. (...)

Jestliže bude Gröning vtlačěn do postele medicíny, tak to nebude znamenat nic jiného než konec jeho léčivé síly. A to by bylo vzhledem k houfu nevyлéčených velmi politováníhodné. Takové nadání k uzdravování, jaké má Gröning, nesnáší žádné intelektualizování, jaké s sebou neodvratně přináší studium medicíny. Jestliže stojí vedle Gröninga nějaký medik jako jeho dohlížitel, zničí se fluidum mezi Gröningem a jeho pacientem. Již nyní probíhající experimenty nemohou vytvořit ony původní podmínky, nutné k Gröningovým léčebným úspěchům, protože jsou mezi zúčastněnými experimentátoři, kteří nepřinášejí žádný užitek, ale mohou celé léčení pokazit.

Takovému neobyčejnému léčiteli by v žádném případě neměl nikdo poručníkovat. Jeho schopnost uzdravovat v

něm vyrůstala bez medicíny a proto se musí nechat bez medicíny i rozvinout. Medicína ať si jde svou cestou a nechá jít Gröninga jeho vlastní cestou. Zákaz Gröningovy léčitelské činnosti byl zdůvodněn zákonem o léčitelství z roku 1939, který je platný ještě dnes a uděluje medicíně právo zkoušet takového léčitele, jako je Gröning. Přitom však vůbec neprověřuje, jestli dokáže uzdravovat nemocné, to už tak jako tak dávno dokázal, ale zkouší ho např. z toho, zda ví, kde leží musculus sterno scheidono toideus, kdy byl objeven bacil tuberkulózy atd. a na těchto znalostech má být závislé povolení k léčení duše. Tváří v tvář zástupům lidí, klasickou medicínou nevyлéčených, je takové jednání fraškou.“

„Dříve jsem měl jednoho nebo dva svědky.
Dnes je to už malý národ.“

9. Vystoupení Bruno Gröninga v obraze doby

Jak vše po Heidelberské klauzuře pokračovalo, popsal Bruno Gröning roku 1950:

„Hülsmann se spojil s Mnichovem, s žurnalistou Slawkem z mnichovského Večerníku, jak jsem se dověděl později.

Slawek nabídl Hülsmannovi místo, na kterém mělo docházet k uzdravování. Jak se ukázalo, měl to být Traberhof v Rosenheimu. Já sám jsem tu byl přijat jeho vlastníkem, panem Harwardem, který mne poprosil, abych byl jeho hostem. Pan Harward mi dal k dispozici plně zařízený byt, takže jsem se mohl v celém domě volně pohybovat; rovněž mi poskytl místnosti pro můj doprovod. Jídlo, pití a nocleh byly mně i mému doprovodu nabídnuty bezplatně.

V prvních dnech tu vládlo nebeské ticho. Poznenáhlu se však začali objevovat žurnalisté, lékaři a i nemocní, nemocní ve stále se zvětšujícím počtu, takže byla nejen dolní část domu přeplněna, ale denně byla obležena i místa celého pozemku patřícího k domu.“

Ve svém životopise psal Bruno Gröning v roce 1956:

„Všude, kde jsem se vynořil, se dala uzdravení. V září 1949 bylo místo před Traberhofem v některé dny naplněno počtem lidí, dalece přesahujícím číslo 30 000, kteří přišli do Rosenheimu ze všech částí Německa i z celého světa.“

Děni kolem Bruno Gröninga bylo zcela neobvyklé, děly se absolutně nepochopitelné věci, že si to člověk dnes nedovede ani představit. Právnik a žurnalista dr. Kurt Trampler popisuje toto dění v předmluvě ke své knize „Die große Umkehr“ (Velký obrat) v roce 1950:

„V roce 1949 existovalo sotva nějaké jiné dění, které by vyvolalo tak napjatou pozornost a tak hlubokou vnitřní účast lidí, jako byly události kolem Bruno Gröninga.

Vystupování tohoto muže se dá těžko vřadit do materialistického obrazu světa. To je zřejmě i hlubší příčinou někdy až velmi rozhořčeného názorového boje, který byl vyvolán jeho osobou i jeho uzdravováním: kdo propadl materialistickému myšlení tak hluboko, že je schopen věřit pouze tomu, na co si může sáhnout anebo co může měřit a dokazovat různými přístroji, ten bude bez jakéhokoliv porozumění a netolerantně posuzovat to nepochopitelné, co se tu skrže Gröninga děje. Kdo však v sobě chová úctu před tím nevyzkoumatelným, Božím, a kdo nepředává své poslední životní rozhodnutí pouze samotnému rozumu, ten se bude přinejmenším se zodpovědnou vážností snažit přijít na kloub otázce, jestli proudí Gröningova léčivá síla z pramenů věčnosti, které se nalézají mimo naše myšlení. Bude i tak ochoten uvěřit událostem, které pozoroval, přestože mu k tomu bude chybět vysvětlení z oblasti jemu již známého, již vyzkoumaného.

A tak dělí vystupování Bruno Gröninga – a je lhostejné, které poznatky o něm a o jeho díle budou ty poslední – lidi do dvou odlišných táborů: na ty, kteří jsou vnitřně ochotni uznat za živou skutečnost i nevyzkoumatelné, a na ty ostatní, kteří v sobě takovou víru nemají.

Pocit, že materialistická epocha jde vstříc svému samozničení, je dnes v celém světě všeobecný. Ale i zde se názory rozcházejí mezi ty, kteří jsou hnáni v tupé opuštěnosti vstříc této katastrofě, nebo patří k těm mocným, kteří doufají, že přežijí na základě morálky dravé zvěře, a mezi ty, kteří uprostřed velkého zmatku v sobě nesou neochvějnou víru, že nastává nová epocha všeho živého, která opět přivádí veškerý život do vyššího pořádku, do harmonického vyrovnání a spolupůsobení. Poněvadž si nespočet lidí na celém světě klade tuto otázku a poněvadž je smysl jejich života vázán na její odpověď – na Gröninga se neupírají

pouze zraky nemocných, kteří potřebují nutně pomoc. I zdraví se ptají, jestli se jeho nevysvětlitelná uzdravování nepojí se znamením, která ohlašují převrat epoch. Ano, pro mnoho nemocných má tato poslední otázka dokonce ještě větší význam, než jejich vlastní uzdravení.“

10. Te Deum z Rosenheimu

Na jiném místě popisuje Trampler dění na Traberhofu v jeho jedinečné nepochopitelnosti.

„Gröningovo setkání s bezpočtem tisíců pomoc hledajících lidí, nacházejících se před Traberhofem u Rosenheimu, bylo událostí dramatické síly: převrat epoch, ve kterém se dnes nacházíme, se projevil symbolickou jasností.

Trpící, opuštění, bičování osudem, proud těch, kteří se sem dostavili ve své poslední naději na útěchu a uzdravení, ti všichni byli žalobci proti epoše materialismu a ve svém hořkém utrpení nepopíratelným svědectvím jeho smrtelného selhání. Zbiti tisíci ranami a utrpením, které jim zasadila válka, vyhnáni ze své domoviny, přenechání sami svému zoufalství a bídě, přišli ke Gröningovi. Možná si mnozí z nich ani vůbec neuvědomovali, že tím vystoupili z epochy, v pravém slova smyslu neblahé (heillos: postrádající spásu, blaho, pozn.překl.), aby překročili práh epochy nové, ve které vládne pevná víra, že všechno živoucí vytváří harmonickou, organickou jednotu a je neoddělitelně spojeno s Bohem. Avšak všichni tito lidé měli bezesporu tušení, že unikli z chladného a bezcitného, od Boha na hony vzdáleného materialismu a na zavození tohoto uzdravovatele přenechávají teď svůj osud milosrdné dobrotě Boží.

Když člověk do svého nitra přijal celou tu hrůzu, která sem tyto lidi přivedla, zdály se být apokalyptické vize v

malbách středověkých mistrů skutečností. To všechno, co se v podobě nevléčitelných nemocí a ran, duševní zkázy a tísnivého strachu ze života stydlivě ukrývalo v domech před nesoucitou zvědavostí – bylo zde neúprosně a nevyhnutelně obnaženo. Ženy a děti s bledými a zkřivenými obličejí, ve kterých hořely ztrápené oči, které už neuměly ani plakat; lidé s amputacemi a ochrnutí, žádný, který by byl schopen vlastního samostatného pohybu; lidé, kteří byli otráasáni hroznými nervovými křečemi a kterým stála na zkřivených obličejích pěna, jiní, kterými škubal neutuchající pláč – tak se tu všichni sešli, tak sem byli přinášeni: tisíce a tisíce bez konce.

To, kolik v nich předtím kdy bylo životní a tvořivé síly, kolik štěstí a naděje, to dnes leželo pošlapáno za ostatným drátem zajateckých táborů, to bylo pohřbeno pod ruinami rozbořených domů, to zůstávalo ve ztracené domovině.

V těchto dnech a týdnech jsem nenašel nikoho, kdo by nebyl do hloubi duše dotčen a otráesen takovou přemírou bídy a utrpení, které si stěží kdo ve veškeré hrůze dokázal představit. Kdo mohl hlouběji nahlédnout do bezpočtu oněch prosebných dopisů, ve kterých naříkali nad svým utrpením postižení, kteří neměli buď ze zdravotních nebo z hospodářských důvodů vůbec žádnou možnost vydat se na cestu ke Gröningovi, tomu je jasné, že lidé čekající zde trpělivě bok po boku mnoho dnů ve své poslední naději byli pouze reprezentanti nekonečné masy nemocných, zraněných a zoufalých, která se nachází všude tam, kde osudy národů určuje válka, státní moc, nenávist a nedůvěra. Jistě, mezi těmito lidmi bylo mnoho takových, jejichž nemoci vznikly v období nejhlubšího míru. Avšak většina lidí, kteří tu hledali pomoc, byli obětmi vědecky vysoce rozvinutého systému hromadného vyhlazování a už stěží únosného duševního zatížení naší doby. Většina z nich byli

navrátilci a zranění, vybombardovaní a uprchlíci, unavení běháním od jednoho úřadu k druhému, než si vyběhali nějakou tu nuznou pomoc, než se jim dostalo v některém z přeplněných baráků nebo bytů střechy nad hlavou. Byli pouhými čísly u všech těch nespočetných úřadů, víc než často tu nacházeli mrzuté a otupělé obličeje a ne teplou, lidskou ochotu pomoci. A až příliš často pocítili, že bohatý, který by sám mohl rozdávat, bývá obdarován častěji, než ten, kdo je chudobný a nemá nic, než svou bídu a utrpení.

Tito lidé, kteří tu čekali na Gröninga, už nepatřili k těm lehkověrným a k nějakým nadšencům. Z velké části byli otupělí, skeptičtí, apatičtí, avšak mající velmi dobrý sluch pro všechno nespravedlivé, pro každou planou frázi, kteří se dali přesvědčit už jenom takovým činem, který vedl k jejich pomoci.

Byly to dny a noci před velkým uzdravováním dne 9. září – Gröning sám byl toho času na cestách v severním Německu – když se mezi čekajícími začala dít uzdravování na dálku. Pod mohutným dojmem takové události došlo v kruhu nemocných poznenáhlu k proměně: přímo před jejich očima tu působila nějaká síla, pro kterou nebylo žádného lidského vysvětlení, a tato síla s sebou přinesla pomoc, jakou by nemohl poskytnout žádný z lidí. Ti, kteří to viděli, nebyli žádní učenci, kteří by se chtěli pitvat v nějakém ‚zázraku‘, aby jej mohli uvést v soulad se svými knihami. Nebyl to nikdo jiný, než lidé, kteří nutně potřebovali pomoc, kteří nikde jinde lidskou pomoc nenalezli. Lidé, kteří prošli všemi fázemi utrpení a nejtěžších zkoušek. A proto byli právě teď v tomto okamžiku natolik vyzrálí, že v uzdravení, kterého se jim dostalo, rozpoznali ruku Boží, zažili Boží sílu, která jim dala znamení, že jsou vyzdviženi z celého ztrnulého mechanismu materialistické epochy. Oni, ti nejchudší z chudých, byli v tuto hodinu

bohatí, neboť se v jejich srdcích uskutečnila změna, která zůstane mnohému zdravému bohatému člověku odepřena po celý život.

Opět ležela hluboká tma noci nad tisíci čekajícími. A tu se stalo, že jednotlivci počali formovat slova, která snad už po dlouhý čas ani nevyslovili, která se pak uspořádala do modlitby, do které se pak zapojili všichni:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

A pak zaznělo slavnostně a s velkou vážností TE DEUM.

V této tak dojemné hodině se stal snad ještě větší zázrak, než bylo uzdravení ochrnutých končetin a zničených nervů:

lidé našli cestu k Bohu.

Když pak následujícího odpoledne stál Bruno Gröning před těmito pomoc hledajícími, shledal je jako nikdy předtím vnitřně čisté, připravené k tomu, aby přijali uzdravení. Téměř celou jednu hodinu stál před modlícím se množstvím lidí mlčky, přijímajíc jejich utrpení a zpracovávajíc je ve svém nitru. Zatímco k nim pak hovořil spásná slova o Bohu, Otci a lékaři všeho lidstva, stávaly se skutečností doslova biblické scény.

Nemocní se napřimovali a vstávali z nosítek, ochrnutí od sebe odhazovali berle a začínali chodit, jedno slepé dítě začalo vidět. Výkřiky díky oznamovaly stále nová a nová uzdravení, ze kterých byla očividně viditelná jenom část. O dva měsíce později a ještě určitě dlouhý čas potom byla registrována uzdravení, která se v tomto dni udála anebo se tu započala.

Svědkiem tohoto dění byl i jeden z našich nejlepších lékařů, který je pozoroval z terasy Traberhofu. V hlubokém dojetí se přiznal, že jako plod této chvíle si do života odnáší víru, že člověk není ničím bez milosti Boží a že žádné

vědění a žádné umění lidem nedopomůže k blahu a spáse, jestliže v pokoře neprokáží, že jsou této milosti hodni.

Opět se setmělo. Bruno Gröning, který byl po celé dny beze spánku na cestách, se opět začal zabývat jednotlivými těžkými případy a na krátkou dobu se vzdálil. Posunkem, který vyjadřoval dobrotu a slitování, naslouchal hlasům těch, kteří vyhledali jeho pomoc.

V celém prostoru nepadne ani slovo. Nikdo se ještě nemá k tomu nahlas vyjádřit všechny pocity, které s námi tolik pohnuly. Zvenčí to však slyšíme, jako odpověď na doufající, tázající se myšlenky:

‘Přijď Království Tvé.’ ”

11. „Dávám vám na vědomí...“

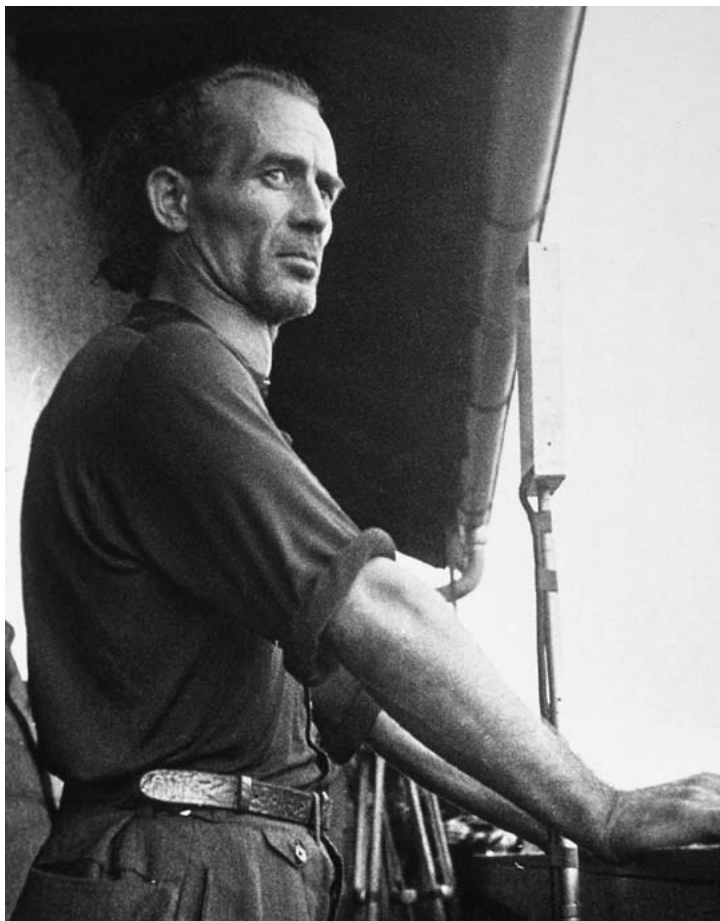
Trampler píše dále o dění kolem Gröninga:

Jak jsme předtím zjistili, v chaosu rozporných názorů na Gröninga se žurnalisté, lékaři i přírodovědci opakovaně pokoušeli na základě svých navyklých myšlenkových postupů a za pomoci prověřování zjistitelných léčebných úspěchů přijít na tajemství Gröningovy síly. Podivuhodné však bylo, že byly velmi zřídka použity nejvhodnější prameny k tomuto poznání: Gröningova vlastní slova. Velmi povrchním způsobem se stalo zvyklostí, že jeho projevy a rozhovory byly považovány za určitý způsob průvodních jevů jeho uzdravovací metody, které mohly být zrovna tak vynechány a vůbec nebylo ujasněno, že v nich Gröning podává vlastně klíč otvírající přístup k porozumění toho, co všichni prožíváme v údivu nad nevysvětlitelnými jevy kolem jeho osoby. Mnohý nemocný, který při své návštěvě u Gröninga léčivou sílu ztatečně pocítil, nedošel přesto ke svému uzdravení – podle mého pevného přesvědčení jen

proto, že opomenul do svého nitra přijmout svědomitě slova svého léčitele a vzít si je k srdci. Slovo, každé jeho jednotlivé slovo má svou váhu, je přesně volené a má se o něm vážně přemýšlet. Při jeho uzdravování má rozhodující, hybný význam, že by člověk mohl téměř říci: kdo toto slovo nechce slyšet, ten nemá zapotřebí hledat uzdravení, neboť toto slovo je vedoucí, řídící silou k tomu, aby uzdravení zůstalo uchováno. – ‚Dávám vám na vědomí...‘ – Když Gröning touto větou svou řeč uvádí, tak to není žádná obvyklá řečnická fráze, nýbrž tato věta vypovídá: on dává svým posluchačům dar, něco z povahy své síly, něco, o čem doposud jenom tušili, o čem se jenom domnívali, a teď to vědí.

Poslechněme si z jednoho jeho projevu (Traberhof, 27.8.1949 večer), co říká on sám o svém léčení:

‚Kdo obdrží uzdravení a kdo má na ně právo? Právo na ně má pouze ten, kdo v sobě nese Boží víru a zamýšlí s touto vírou žít. Existují i lidé, kteří před léty tuto víru ztratili, již před léty svou víru postavili stranou a navíc ji vláčeli špínou a blátem. Dávám vám na vědomí, že vy všichni, kteří tu žijete na tomto Božím světě, jste jenom Božími dětmi. Jediný lékař, lékař všeho lidstva, je a zůstane náš Pán Bůh. Jenom On může pomoci. Pomůže ale jenom těm lidem, kteří k němu našli cestu, anebo jak už jsem řekl, jsou ochotni tuto cestu nastoupit, jsou ochotni přijmout do svého nitra víru a s touto vírou nadále žít. Nepotřebujete věřit na tohoto malého Gröninga, ale musíte mi důvěřovat a děkovat Pánu Bohu za jeho velký čin, za jeho moc, za jeho slávu. Nejsem to já, kdo chce tyto díky. Ne. Ty jsem si ani nezasloužil. Dělán jenom to, co je mou povinností, tak jako vy plníte své povinnosti v zaměstnání... Záleží na člověku samotném, jak se uvolní, aby mohl přijmout uzdravení. To znamená, musí být čistý.

„Vyzývám Vás k velkému obratu“

Musí vědět, že není žádný rouhač. Musí vědět, že má být Bohu zavázán a být s ním ve spojení, aby s Pánem Bohem mohl i žít. Pak teprve je čistý.’

Rovněž v osobních rozhovorech jsem často slyšel od Gröninga velmi rozhodné tvrzení, že nese před Bohem

zodpovědnost za to, že bude 'uzdravení čistě Boží silou' uskutečňovat pouze na těch trpících, kteří mají přinejmenším dobrou vůli žít podle Božích zákonů a z vyléčení vyloučit všechny ty, kteří nejsou ochotni upustit od zla. 'Mohl bych,' jak říkal, 'nechat dojít k masovému uzdravení tak, že bych řekl: ‚Ať se uzdraví všichni nemocní tohoto města nebo této země!‘ Ale nebylo by tím víc ztraceno než získáno? Byli by ti špatní lidé mezi nemocnými ochotni k obratu? Nezneužili by jenom svého znovunabytého zdraví? Ne! Nejdříve musí člověk dozrát k vnitřnímu obratu, nejdříve musí být ochoten vyrvat ze sebe všechno ďábelské a musí najít cestu k Bohu. Teprve potom je hoden uzdravení.'

Gröningovi protivníci toto stanovisko velmi ostře napadli a vyvodili z toho nebezpečí, že každý nemocný, který nebyl Gröningem uzdraven, se teď bude cítit Bohem odvržený a pod touto duševní zátěží může trpět ještě víc, než předtím. Gröning tento výklad rozhodně odmítl a označil jej za vědomě zlomyslný. Kdo je zvyklý zamýšlet se nad slovy, ten nemůže z Gröningových vět vyčíst nic jiného, než toto: že on zlo, které popírá Boha, zásadně z příjmu uzdravení vylučuje. To ovšem vůbec neznamená, že všichni ostatní budou skutečně uzdravení. To jen znamená, že mají možnost si uzdravení vyprosit. Jestli pak v jednotlivých případech uzdravení skutečně nastane, to závisí ještě na celé řadě kritérií, ležících mimo veškeré posudky, týkající se určitého pacienta, - to jsou otázky, o kterých Gröning jen velmi nerad mluvil i v nejdůvěrnějším kruhu.

O příčinách krize lidstva, kterou v těchto dnech prožíváme, Gröning řekl následující (Traberhof, 31.8.1949 večer):

'Člověk se dal před staletími na cestu, která vede pryč od přírody, od víry v Pána Boha. Každý si myslel, že je schopen prosadit se sám. ‚Teď jsme na této Zemi, kde

se zařídíme podle našeho přání a my si už budeme umět poradit,‘ myslel si každý. Ale já vám dávám na vědomí, že nemůže být pomůženo nikomu bez našeho Pána Boha. A kdo si myslí, že se může odtáhnout od přírody, kterou pro nás lidi Pán Bůh tak krásně stvořil, ten ať jde, kam chce. V doměnce, že se jeden od druhého může odlišovat, když se obrátí k přírodě zády a začne stoupat po žebříku kultury, leží chyba. Tady leží všechno, co vlastně člověku chybí. Příroda. Zpět k přírodě! Zpět k našemu Pánu Bohu, zpět k víře v dobro v člověku!

Až doposud vládla nenávist a závist nejenom mezi Němci, ale mezi všemi národy této Země. I toto musí jednou skončit. A konce se to dočká teprve tehdy, když každý zase najde cestu k víře. Pak už nebudou existovat žádné nenávistné činy ani mezi vámi, ani mezi národy této Země. A tím bude zajištěn světový mír.’

Co očekává od všech, kteří chtějí dosáhnout uzdravení, popsal následovně (Traberhof, 27.8.1949 večer):

„Měli byste se chovat jako lidé. Milujte svého bližního jako sebe sama! Nechovejte v sobě nenávist, faleš, nikomu nečiňte nic zlého! Máte být všichni dobří, dobří jeden k druhému. Máte vědět, že patříte k sobě, ať jste chudí nebo bohatí. Nebuďte závistiví! Jeden má a druhý ne. To nejlepší a největší, co znamená bohatství, to nejsou peníze, jak jste si mysleli, bohatství je zdraví. Zdraví je všechno, je to víc, než peníze. A proto nemáte ani žádné oprávnění říkat o nějakém jiném člověku, který má o něco víc peněz než vy, že je bohatší.’

Gröning sám je katolík. Jestliže očekává od lidí, hledajících uzdravení, víru v Boha, tak přitom nemyslí pouze na svou vlastní konfesi. Často zdůrazňoval, že neexistuje žádný rozdíl v tom, na jaké cestě člověk Boha hledá, neboť ‚všichni lidé jsou děti Boží’. Avšak neustále vyža-

duje bezpodmínečnou čestnost a svědomitost při hledání Boha; každé zpovrchňování toho náboženského je mu proti mysli. A tak napomíná nemocné ve svém projevu (17.10.49 v Rosenheimu):

„Máte pouze zapotřebí mi důvěřovat, ale nejenom z očí do očí, ale i všude tam, kde se nacházíte. Ale to nejtěžší je, že člověk ve své víře v Boha, kterou v sobě nosí, ochabuje a podle toho taky žije. Nemělo by to být jenom tak, jak si lidé doposud představovali, že jednou za týden, a to v neděli, půjdou do Božího domu* a tam se budou modlit, a tím to bude všechno zase na jeden týden odčiněno a oni si pak budou moci dělat, absolutně co chtějí. Tak je to nesprávné. Když říkám, že věřím v Pána Boha, tak musím být i tomu odpovídajícím člověkem, musím být pro ostatní příkladem, musím ukázat, že jsem dobrým člověkem.“ Mezitím děkuje jeden z pomoc hledajících lidí za právě uskutečněné vyléčení. Gröning pokračuje: „Tento dík nepatří mně. Tento dík patří našemu Pánu Bohu. Děkujte mu po celý váš život! Dokažte to, že jste skutečně člověk, věřící v Boha! Jděte do Božího domu, vroucně se tam modlete! Ne tak, jako tomu bylo doposud, že tam někteří, anebo mnozí, šli jenom proto, aby viděli, co má ten či onen na sobě, aby pak o něm mohli klevetit a roztrušovat ještě jiné špinavosti, jak jsem viděl na vlastní oči a slyšel na vlastní uši. To by člověk dělat neměl. Když jde do kostela*, tak tam má Pána Bohu vroucně za všechno děkovat, za všechno to, co dobrého pro nás lidi udělal.“

Z těchto Gröningových slov mluví jeho odmítavé stanovisko k vytváření jakékoliv sekty kolem své osoby. (...) Nabádá lidi, aby chodili do Božích domů, patřících k jejich konfesi. Požaduje od nich, aby prohlubovali svůj náboženský život. (...) A tak posluchači jeho projevu neu-

* Ve smyslu kostel, chrám, synagoga, mešita atd.

stále zjišťovali, že se cítí posilnění ve svém náboženském přesvědčení, aniž bylo nějak nové či přeměněné, že ve svém uzdravení vidí potvrzení své víry, že svá uzdravení doprovází děkovnými modlitbami své církve*, aniž by to někdo pociťoval za nepřiměřené.“

12. Velký obrat

Trampler pokračuje:

„Chci, abyste byli dobří a věřící“, říká (Bruno Gröning) často svým posluchačům. Uzdravené varuje před mocí zla a zaměřuje jejich pozornost na to, že zlo se nerozpozná jenom podle něčeho odporného, ale ještě více nebezpečí číhá v lákadlech a v pokušení, a je jedno, jakým způsobem se maskuje. Na jednu mou otázku odpověděl takto: ‘Dnes je to asi tak, že je devět desetin lidí nějakým způsobem v zajetí zla. Musím to změnit. Musím je z toho zla vytrhnout, aby nakonec bylo těch devět desetin dobrých.’ Roli zla jako protivníka dobra považuje za věčnou. Budou vždycky existovat lidé, kteří se vědomě upíší zlu, takže se z tohoto stavu nebudou moci vysvobodit. Naproti tomu zastává Gröning mínění, že převážná část všech lidí, kteří se dopustili zlých činů, a kteří se jich dopouští, jsou obětí vlivu svého okolí a své vlastní slabosti a přece jenom mají ve svém srdci touhu po dobru. Takovým chce obzvláště pomoci. (...)

Během jednoho rozhovoru o dobru a zlu jsem jednou zavedl řeč na svobodu vlastní vůle. S obzvláště precizní rozhodností odmítal Gröning porušení svobody lidské vůle. ‘Smím pomoci člověku, aby našel cestu k dobru, ale nesmím mu toto rozhodnutí ani vzít a ani ho k němu

* Ve smyslu náboženství

nesmím nutit. Každý musí svou cestu najít sám.' Právě z tohoto důvodu, aby se nedotknul svobody lidského rozhodnutí, odmítal 'sugesci a hypnózu jako něco ďábelského'. (...)

Co říkali tito nejchudší z chudých, kteří byli v zajetí 'nevyčísitelného' utrpení a čekali na Traberhofu na Gröninga, ukazuje jejich náklonnost, velmi dojemná přítulnost a věrnost. Při vlastním léčebném ošetřování* a hlavně po něm se cítili velmi šťastní a měli pocit bezpečí, že se tu setkali s takovou dobrotivou ochotou pomoci bez nutnosti předkládání nějakých dokladů o nutnosti této pomoci, bez potřeby vyplňování nějakých formulářů, dotazníků a formalit. Zvláště ostýchaví chudáci, kteří – neschopní dát dohromady potřebné peníze pro získání svého zdraví – se nikdy nenaučili o to druhé lidi prosit, pocítovali neskonalé díky vůči lidské velikosti jednoho muže, který jim tak nezištně pomáhal, aniž by se ptal na jejich jméno.

Kdo nezná Gröninga blíže, klade mu jako první otázku: 'Které nemoci jste schopni léčit?' Gröning vysvětluje, že v zásadě každou nemoc, ale nemůže pomoci každému člověku. Při některých, obzvláště těžkých nemocech, však záleží na tom, v jakém stádiu se dotýčný nachází. Existují nemoci, které je schopni 'odtáhnout' během několika okamžiků. Jiní pomoc hledající naopak se musí připravit na delší čas proměny. 'Musím oživit to,' vysvětluje, 'co už dávno bylo mrtvé. Není hned tak cítit, že se dostavil nový život. Často se musí dlouho čekat, ale pak to přijde velmi náhle. Jestliže dotýčný nenechá mezitím na sebe sáhnout zlým duchem pochybností a slabé víry.' Těm pomoc hledajícím, kteří se musí připravit na čekání, s oblibou říká: 'Obrat má taky velkou hodnotu.' Ve skutečnosti používá této věty

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

znova a znova. Má tomu, komu je určena, ozřejmit, že obrat je proveden a že teď záleží jenom na něm samotném, jak s ním naloží. Jeden svůj projev uzavřel takto: 'To, kvůli čemu jste sem přišli, jste dostali. Teď už to záleží jenom na vás samotných, jak si to udržíte.'

Udržet si uzdravení vyžaduje bezpochyby velkou míru víry a duchovní disciplíny. Tento kritický bod rozhoduje o pevnosti znovunabytého zdraví. (...)

Rovněž bolesti při Regelungen dost často lidi zmatou. 'Bolesti při Regelungen musí být,' říká Gröning. Když se dostaví, často se jednotliví lidé obávají, že je to návrat nemoci. Dostanou strach a říkají: 'Je to teď ještě horší, jdeme k lékaři.' Gröning : 'Proto vás upozorňuji, když se dostaví u Regelungen bolesti, musíte je strpět. Nestane se nic zlého, jenom to, že se člověk uzdraví.' (...)

K této nutné důvěře patří, že pomoc hledající směřjí klidně Gröningovi věřit i to, že uzdravující síla, když ji do svého nitra jednou přijali, působí v člověku nadále sama od sebe a že Gröning, jak říká, je u nemocného neustále, připraven mu pomoci, i když mezi nimi leží velké prostorové vzdálenosti. 'Kdo má důvěru, ten jde teď domů, kdo nevěří, ten ať tu zůstane', musel často mnoha pomoc hledajícím lidem odvětit, když se mylně domnívali, že se jim dostane víc, když budou všude za ním jezdit a když na něho budou se svými přáními neustále dotírat. Ve skutečnosti však tímto svým spěchem a neklidem stojí sami v cestě svému uzdravení a dosáhnou mnohem méně, i když Gröninga vidí denně, než někdo jiný, který skromně a s vírou, třeba s kuličkou v ruce, odchází v tichosti sám do sebe. Cesta do nitra je to, co vede k cíli! Pokornému, věřícímu, důvěřivému člověku dá Bůh všechno – toto napomenutí dal jednou Gröning pomoc hledajícím s sebou na cestu a odvrátil se zcela očividně od těch, kteří si pomoc uzdravující síly

vyžadují, jako nějakí pojištěnci, kteří požadují vyplacení pojistky, protože zaplatili poplatky, anebo mu chtějí předepisovat, jak má plnit svou misi (samozřejmě že má začít nejprve u nich!). (...)

Komu je vlastní zralost a schopnost soustředění se na 'cestě do nitra', ten nebude se svým uzdravením závislý na fyzické přítomnosti Gröninga, protože v každém osloveném předmětu, ano, dokonce i mnohem více přes most myšlenek, pocítí velmi zřetelně jeho metafyzickou přítomnost. Uzdravující kulička (nebo i jiný oslovený předmět) způsobí podle Gröningových vlastních slov jeho stálou přítomnost na jedné straně a spojení s uzdravujícím, nebeským zářením na straně druhé. Obojí je pro léčivé působení nepostradatelné. (...) Gröning: 'Když jsem se dotknul kuličky – malé podobenství s našim světem – tak se do ní vrací všechno vyzářování, kterým je naše Země obklopena a přivede člověka do nikdy nevyčerpatelného spojení s nebeským zářením.' Od okamžiku, kdy člověk vezme tuto kuličku do ruky, dostane se mu nového, dokonalého uspořádání. Všechna dráždivá centra v lidském nervovém systému budou oslovena, takže se dá opět do pohybu krevní oběh. Nastane boj proti veškerým onemocněním orgánů i pohybového ústrojí takovým způsobem, že budou přemožena tímto uzdravujícím zářením, dokonce i tehdy, když se jedná o velmi těžké choroby jako je např. TBC, kostižer, ano, dokonce i tehdy, kdy se jedná o změny na obratlích a kostech nebo o rakovinu v počátečním stadiu. Neexistuje nic, proti čemu by člověk nemohl tuto kuličku použít. Gröning bere v úvahu námitku, kterou jsem vznesl, a říká: 'Jistě existují lidé, kteří jsou dobří a věřící a nejprve si s kuličkou nedovedou poradit. Jejich chyba spočívá v netrpělivosti. U mnoha lidí je nerv citlivosti tak ochablý anebo otupělý, že se musí nejprve zase uvést do

života. A to může trvat minuty, dny i týdny, než nový život může začít. Síla z kuličky však začne působit v okamžiku, došlo poprvé k jejímu doteku; jenom nemocný si to sám ještě nebyl schopen uvědomit.' (...)

Důležité při každém používání oslovených předmětů je vedle vnitřní připravenosti i zdánlivě malá, avšak velmi důležitá formalita. Člověk by měl sedět neopřený a neměl by přes sebe překládat ani ruce ani nohy. Doteky rukou způsobí podle Gröningova názoru zkrat životního proudu v horní části těla; položení nohou přes sebe nebo jejich překřížení vede ke stejnému poškození v dolní části těla. Kdo se takových chyb opakovaně dopouští ze zvyku, ten si může dokonce do budoucna přivolat opravdu velmi nepříjemné nemoci. (...)

Zeptal jsem se ho i na to, jestli si vezme svou sílu s sebou do hrobu: „Až tu jednou nebudu, budou lidé už tak daleko, že se budou moci uzdravovat sami.“

Pod nadpisem „Die große Umkehr“ (Velký obrat) píše Trampler na závěr své knihy mimo jiné:

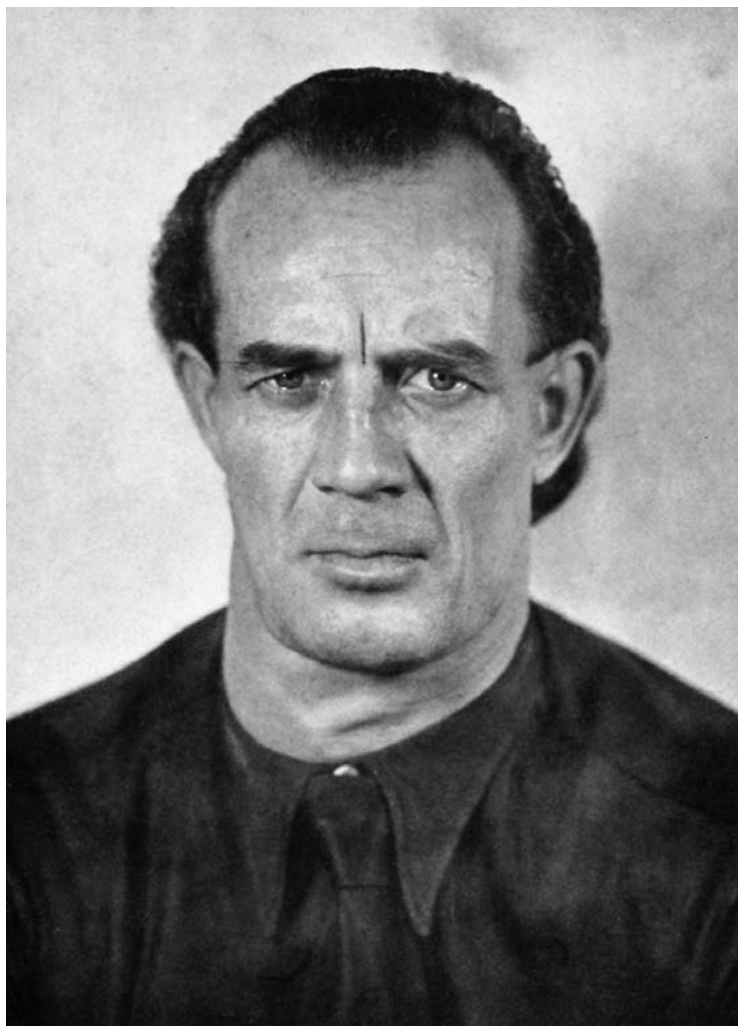
„Obžaloba nezdravé epochy je podána ve své elementární síle už jenom zjevením se pomoc hledajících lidí na Traberhofu v Rosenheimu. Je obsažena ve více než čtvrt milionu dopisů adresovaných Bruno Gröningovi, které jsou k nahlédnutí, a ještě otřesnější je to, co lze číst mezi řádky. (...) Technicko materiální vývoj vede přes specializaci k rozdělení celistvosti všeho života a velké objevy slouží v první řadě tomu, aby bylo zlovůli, zaměřené ke zkáze, poskytnuto tak široké pole působnosti, jako ještě nikdy. (...)

Musíme přejít z této mechanické epochy do epochy živoucích, ve které už nebudou sloužit síly techniky v nejširším smyslu démonům, ale stanou se služebníky člověka. Pro vztahy jednotlivců i celých národů budou

platit zákony, které vyplynou ze všech velkých kulturních náboženství. (...)

Gröning předpovídá, že se lidé ještě za jeho života naučí léčit se sami tou silou, kterou on zprostředkovává. Mezi přítomností a budoucností v sebeuzdravování lidí musí ležet jedno: velký obrat! V čem má tento velký obrat spočívat, kam nás má vést, to poznáme nejspolehlivěji, jestliže si uvědomíme, kam nás ve skutečnosti zavedla ta nesprávná cesta, po které jsme tak dlouhou dobu kráčeli. (...)

Avšak to, že jeden muž čerpá z neznámé věčnosti uzdravující proudění, že pouze dotekem své ruky je schopen předávat tuto životní sílu jakomukoli předmětu kdekoliv na světě a že touto mocí svých rukou nechce dosáhnout nic jiného, než odvrátit lidstvo od sebevražedného bludu materializmu a upozornit ho na vládnoucí síly – to může být jedním ze znamení, kterými se ohlašuje skutečná proměna epoch. Neboť všechna atomová města a jejich zástupy pracovníků a učenců nejsou schopni nabídnout onu sílu dobra, toho uzdravujícího, která proudí věřícím z jedné jediné kuličky, které se dotknula Gröningova ruka.”

„Lidé zkoušeli všechno, aby mohli mým jménem
a mojí psobou dělat obchody. (...)
Dávám Vám na vědomí, že přitom padnete!“

III. ČÁST

ODPOR A PROTISÍLY

Od chvíle, kdy byl Bruno Gröning vtažen na veřejnost, věřilo mnoho lidí v tomto malém muži z Gdaňska fantastickou obchodní příležitostí. Hodně z nich doufalo, že skrze něho zbohatnou a stanou se slavnými. Stál tu muž, který vykonával činy, jaké tu ještě nikdy předtím nebyly. Na druhé straně tu byly tisíce, statisíce pomoc hledajících, kteří doufali v jeho pomoc. Komu se podařilo dostat mezi tyto dvě strany a pomoc hledající lidi přivádět za Gröningem – samozřejmě za odpovídající finanční odměnu – ten měl vystaráno.

Takoví lidé se kolem Bruno Gröninga vyskytovali nepřetržitě, byli jím přímo přitahováni jako moli ke světlu. Naléhali na něho se svou údajnou ochotou pomáhat, dokud žil, zaplétali ho do svých osidel a slibovali mu pomoc, ale na mysli měli všichni především vlastní zisk.

Bruno Gröning psal v jednom svém životopise z roku 1952:

„Zároveň s úspěchy se objevují dva negativní jevy:

1. Lékaři a zdravotní úřady, zakazující mi mou činnost, protože prý nejsem žádný aprobovaný léčitel, a
2. takzvaní manažéři, sekretáři, ‚pomocníci‘ a jiné pochybné existence.“

O první skupině budeme ještě hovořit ve čtvrté části této knihy. Následně se budeme zabývat zástupci druhé skupiny a jejich intrikami. Avšak nejprve se obraťme ke Gröningovi samotnému. Také jemu bylo předhazováno, že prý se chce na nemocných obohacovat.

1. „Zdraví se nedá koupit“

Když dosáhl vrcholu – celý svět byl o jeho působení informován – stály před Bruno Gröningem dvě cesty: jedna, která ho mohla udělat nejbohatším člověkem na světě a přinést mu slávu a poctu, a druhá, která ho i nadále vedla po kamenitých a trnitých stezkách pokory a obětování se.

V časopise „Die Umkehr“ (Obrat) se uvádí v roku 1950 v prvním vydání kromě jiného:

„Pro Gröninga by bylo lehké stát se nejbohatším mužem Země, kdyby si člověk mohl u něho zdraví koupit. Pravděpodobně by mu to ani nikdo nezazlíval, neboť tím by šlo jeho jednání ‚s dobou‘. Že ale nechce žádné peníze, zato však vnitřní přeměnu, že očekává od nemocných, kteří k němu přijdou, opravdový životní obrat, tím rozbíjí měřítko svých současníků a připadá podezřelým všem těm, kteří nejsou schopni pochopit, že nějakého člověka ve dvacátém století peníze ani v nejmenším nezajímají.“

Bruno Gröning k tomu sám řekl:

„Neprovádím žádné uzdravování ve smyslu koupi a prodeje! Chudý i bohatý jsou v podstatě stejně chudí. Co myslíte, že mi už všechno bylo nabízeno? Luxusní auta, tolik, kolik bych jenom chtěl, vily, hrady a zámky, peníze a zlato, to všechno mi bylo pokládáno k nohám.“

Vlastní úsilí Bruno Gröninga spočívalo v tom, že chtěl pomáhat, uzdravovat a přivádět lidi k Bohu. Sám říkal:

„Chtěl bych, abyste byli všichni dobří a věřící. Chci, abyste znovu našli pravý Boží instinkt, který jste ztratili, v tom spočívá má úloha.“

Nabídek, aby si vydělal peníze, měl dostatek. Např. časopis „Die Wochenpost“ (Týdenní pošta) 4.5.1950 pod titulkem „Gröning v novém světle! Dolary lákají...Gröning nešel!“ píše:

„Pojednou je ticho přerušeno hlukem motoru. Před vjezdem zastavuje auto. Hlasy zesilují, požadují Gröninga. Jakýsi muž se objevuje ve dveřích a podává zprávy, přišel jeden Američan a někdo od filmu, aby s ním projednali důležité věci. Jde o amerického žurnalistu, zástupce světové agentury zpráv a o pána, přicházejícího z vedoucí německé filmové společnosti, kteří by chtěli pozvat Bruno Gröninga k turné po Americe. Gröning pozorně naslouchá a vyjadřuje ochotu k bližšímu jednání. ‘Šlo by o hostující návštěvu, pane Gröningu!’ říká americký žurnalista na úvod a pokouší se herfordskému zázračnému doktorovi předat předem vypracovaný plán návštěvy. Gröning má několik týdnů cestovat po Americe a léčit tam zámožné pacienty*. Příjmy z této činnosti mu mají posloužit při výstavbě plánovaných sanatorií v Německu.

Protože propaganda má nejprve připravit půdu, nemá Bruno Gröning letět letadlem, nýbrž podniknout cestu lodí. Američan krátce přemýšlí a pak ještě připojuje, že se už postará o to, aby měl Gröning na lodi k dispozici náhodně vybrané nemocné pasažéry, na kterých by mohl předvést své uzdravovací pokusy.

‘Bude to bomba’, míní producent a obrací se ke Gröningovi. ‘Nedovedete si vůbec představit, jaké přivítání Vám bude už v New Yorku připraveno. Samozřejmě se musíte zavázat, že dodržíte pevně stanovené termíny, aby mohl být zaručen hladký průběh Vašeho turné!’

‘Pro výkon masových uzdravování Vám jsou v Americe k dispozici haly’, zdůrazňuje Američan, ‘např. Madison Square Garden v New Yorku, kde je místo pro 20 000 lidí. Už dnes můžeme zaručit, že hala bude plná. Samozřejmě, že to diváky bude něco stát.’

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

‘Myslím, že bychom mohli požadovat tak mezi 5 až 30 dolary za místo’, doplňuje ho pán od filmu a pokračuje: ‘Jednu návštěvu by mohl vykonat i u kvakerů i u jiných amerických pomocných organizací, kde by to samozřejmě muselo být bezplatné, to se rozumí samo sebou, pane Gröningu. Současně bychom mohli založit ve Spojených státech i společenství zainteresovaných osob. Osobně se postaráme, abyste po celou dobu pobytu ve Státech zůstal izolovaný, aby se zabránilo kontaktu s odpornými kšeftmany!’”

Podobné nabídky dostával Gröning téměř pořád. Jednou například vyprávěl při svém projevu:

“V kruhu přátel (ve Francii) byla (...) jedna mladá paní. Řekl jsem jí: ‘Máte jedno přání srdce.’ Náhodou uměla německy, ovládala několik cizích jazyků. ‘Máte jedno přání srdce a to Vám bylo teď vyplněno. Nemusíte tomu věřit, máte však povinnost se o tom přesvědčit! Děkuji Vám z celého srdce, že jste věřila i za svoji maminku a že Vaším jediným přáním srdce bylo, aby měla zase zdravé tělo. Teď hned se o tom můžete přesvědčit.’ Byla udivená, vyskočila a řekla: ‘Ano, je to tak, milý pane Gröningu!’ Já jsem řekl: ‘Náhodou.’

Skutečně se okamžitě spojila telefonicky s Amerikou a přesvědčila se. Mám dojem, že tento hovor vedla déle než hodinu. Nejde o to, jak dlouho telefonovala; více povídat už nemohla. Hledala mě potom a chtěla mi to sdělit. Ale až teprve třetí den mě potkala náhodou na ulici.

Tato paní mi nabízela všechno, co má. Ne miliony, nýbrž miliardy dolarů – velké vlastnictví – všechno. Přijal bych to, což jsem jí i řekl. Pod jednou podmínkou: že mi z toho nebude patřit ani haléř, že to budu všechno smět dát těm nejchudším z chudých – nemocným. Ona na to: ‘Ano, ale měla bych jednu podmínku.’ Řekl jsem: ‘Na tuto podmín-

ku, přistoupit nemohu'. Chtěla mě totiž na základě peněz mít sama pro sebe. (...)

Já se nenechám nalákat ani svést. Ani v takovémto případě ne. Ano, ona je to velmi hezká paní – rozumějte si pod tím slovem cokoliv. Ale to mě nenavnadí, to mě nesvede. Neboť tímto bych opravdu – správně jste to pochopili -, byl sebe a také vás – to jste zapomněli říct – prodal. Díky, že jste to také poznali. A já jsem jenom spokojený a šťastný, že jsem to neudělal!”

Odporovalo by to jeho nejniternějšímu přesvědčení. Jednou řekl na jiném místě:

„Dal jsem lidem na vědomí, že svůj život věnuji lidem této Země, že jim budu stát úplně a ve všem k dispozici.”

Jednou dokonce řekl:

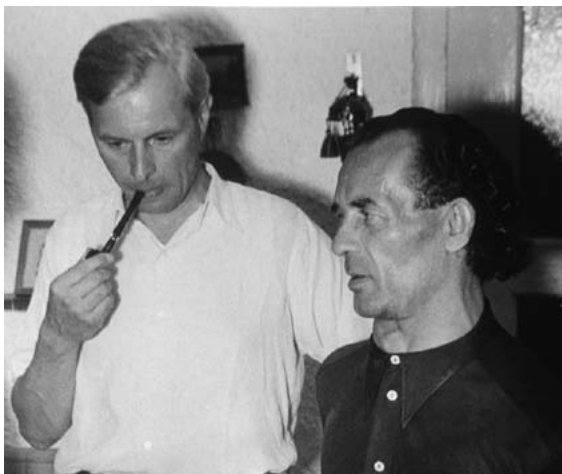
“Já žiju, aby lidstvo mohlo žít dál.”

Aby mohl splnit tuto svou misi, ve které měl všem lidem této Země otevřít cestu ke zdraví, štěstí a naději, k tomu potřeboval pomocníky. A pomoc mu nabízeli mnozí. Avšak jak to dopadlo?

2. Bruno Gröning a Egon Arthur Schmidt

Jakmile v Herfordu vešlo působení Bruno Gröninga ve známost, tlačil se k němu nejenom bezpočet nemocných, nýbrž i ziskuchtiví kšeftmani, kteří se nazývali jeho pomocníky. V interview s časopisem „Das Neue Blatt“ k tomu Bruno Gröning řekl:

„Znáte zprávy, které tenkrát alarmovaly celou Evropu, ano, dokonce i celý svět. Začalo docházet k velkému zmatku. Byl jsem přetížen. Kolem mne se houfovali muži, kteří ode mne požadovali víc, než jsem mohl dát, a zneužívali mě. Nezvládal jsem situaci a ani to, jak se mnou zacházeli. Několikanásobně jsem prosil nejrůznější úřady, služební místa i různé osobnosti veřejného života o pomoc, avšak

Egon Artur Schmidt

odpověď na mé volání by byla nestačila k tomu, aby bylo všechno uvedeno do správných kolejí.“

Jedním z takovýchto mužů, kteří se houfovali kolem Bruno Gröninga, byl heidelberský žurnalista Egon Arthur Schmidt. Organizoval dění kolem Wilhelmova náměstí a provozoval velmi pochybnou práci pro veřejnost, která byla zaměřena jak k prospěchu Gröninga, tak i proti němu.

V roce 1950 popisuje Bruno Gröning stav v Herfordu a svou tehdejší prosbu následovně:

„Přirozeným způsobem narostl s postupujícím časem i obrovský příval poštovních zásilek, a to ze strany tisku, lékařů i nemocných, který jsem samozřejmě nebyl schopen sám zvládnout. Manželé Hülsmannovi dohromady s panem Egonem Arthurem Schmidtem prokázali ochotu v té věci udělat pořádek, to jest, že mi odejmou vedlejší práce, jako vyřizování pošty, uvádění nemocných apod. Bylo naplánováno, že kolem mne utvoří takzvaný ‚kruh‘.

Protože byl pan Hülsmann mým hostitelem a nechal mi velkoryse k dispozici celý byt, považoval jsem za správné ho učinit svým pověřencem, aby tento kruh podporoval, kontroloval a vykonával přípravné práce. Dal jsem k tomu panu Hülsmannovi patřičnou plnou moc a nařídil jsem v přítomnosti manželů Hülsmannových a pana Schmidta následující:

Měl být nalezen způsob, jak vyřizovat došlou poštu, obzvláště měly být registrovány dopisy od pomoc hledajících lidí, ke kterým byly připojeny často i peněžní zásilky. Dopisy nesměly být otvírány pouze jednou osobou, nýbrž v přítomnosti aspoň jednoho svědka, kvůli nutnosti je označovat. Toto svědectví mělo zabránit možnému podezření u dopisů, které neobsahovaly peněžní částky, přestože tak byly označeny. Měl jsem obavy, že se může jednat o podvodníky, kteří by později mohli vyžadovat zpět peněžní částky, které do dopisů nebyly vůbec vloženy.

Řádně došlé peněžní částky mají být použity k těmto účelům:

- náklady podniku,
- lidé hledající pomoc, kteří si nemohou cestu dovolit, mají být finančně podpořeni.

Zbylé peníze se mají použít k budování sociální sítě, jak to bylo domluveno se superintendantem farářem Kunstem z Herfordu.

Postupně mají být zřizována sanatoria, kam by za mnou bezplatně přicházeli nemocní, aby tu mohli být důkladně ošetřováni. Zvláštní podpory by se mělo dostat obzvláště chudým, v případě potřeby i několikanásobně.

Pokud by peníze přebývaly, mají být použity k obnově kostelů, zničených válkou, lhostejno jaké konfese. Dále, pokud by to bylo možné, jsem plánoval výstavbu sídlišť-

ních domů, aby se pomohlo ke znovuzískání domova těm nejchudším, kteří v poslední válce přišli o veškeré jmění.“

Když Bruno Gröning Herford v červnu roku 1949 opustil, přebral Schmidt definitivně otežer do svých rukou. Bruno k tomu píše ve svém životopise:

„V době, kdy jsem se v Herfordu už nezdržoval, tam zůstal sám pan Egon Arthur Schmidt (...), kterého jsem pověřil, aby se staral o řádné vyřizování všech nutných formalit, potřebných k založení spolku ‚Kruh přátel Bruno Gröninga‘, což mělo být provedeno tak, aby nemohl být odnikud napaden.

Do spolku ‚Kruh přátel Bruno Gröninga‘ docházelo denně 6000 až 7000 dopisů. (...)

Tento spolek byl sice založen, avšak nikdy nesplnil svůj účel tak, jak jsem si představoval. Zjistil jsem, že z peněz, které se nacházely v dopisech, jejichž počet přesahoval jeden milión a jejichž obsah musel činit několik set tisíc marek, nezbylo vůbec nic.(...)

K těmto nehoráznostem mohlo dojít pouze proto, že Egon Arthur Schmidt nedodržel svůj slib, ve kterém se měl striktně držet všech mých důrazných nařízeních, které měly uvádět celou činnost do správných kolejí. Podle svědků uměl všechno velmi dobře organizovat, takže se nakonec na penězích, došlých v dopisech od nemocných, ‚zahojil‘. Aby od sebe odvrátil veškerou zodpovědnost, předal předsednictví spolku ‚Kruh přátel Bruno Gröninga‘ jistému profesorovi Berndtovi a nebylo mu vůbec zatěžko při policejních výsleších veškerou vinu svalit právě na něho (důkaz mám k dispozici). Jako protřelý žurnalista se Schmidt dobře vyznal v tom, jak vydělávat peníze vydáváním článků zabývajících se spornými otázkami, a krom toho i jak na mne vrhat špatné světlo sérií svých článků, které způsobily, že se na mne pohlíželo jako na sprostého dare-

báka. I samotné úřady byly uvedeny ve zmatek a později mi tvrdily, že tento anděl nevinnosti prý vůbec nevěděl, že tisk jeho články tak překrouť. Mé výtky na jeho adresu se minuly účinkem.“

V roku 1950 psal Bruno Gröning o Schmidtovi dále:

„Schmidt použil té největší rafinovanosti, aby vlastní činnost zakryl i před panem Hülsmannem a aby věci úplně překroutil, takže se Hülsmann opakovaně nechal přesvědčit o jeho údajné nevinnosti.

Sám jsem dal panu Schmidtovi striktní příkaz nic nepodnikat bez mého vědomí a bez mé vůle. Také jsem si vyhradil, aby odborně posoudil a pro mou vlastní jistotu podepsal všechny objasňující spisy, budovatelské práce, kartotéky apod. Se všemi mými návrhy souhlasil, věci se však děly jinak. (...)

Schmidt měl podle údajů policie, jak jsem se později dověděl, zřídit v různých městech Německa služební místa za účelem získávat další členy. Podle policejního sdělení zacházel Schmidt po libosti s velkými peněžními částkami, ke kterým přišel díky reklamě s mým jménem. (...)

Já sám jsem z peněz, které byly takto zneužity, neviděl ani haléř. Mou velkou snahou vždycky bylo a je dodnes mít nějakou ozdravovnu, abych měl možnost provádět svou činnost oficiálně v řádných poměrech“.

Ještě v roce 1949 se Bruno Gröning od Schmidta oddělil, avšak v roce 1952 se mu tento žurnalista znovu vnucoval. Bruno Gröning k tomu píše ve svém životopise z roku 1956:

„V říjnu roku 1952 jsem se opět setkal s E.A.Schmidtem v Herfordu. Na základě dopisů vsadil všechno na to, aby se se mnou mohl sejít. Snažně mě prosil, abych mu dovolil napravit všechno špatné, co předtím udělal, a přitom mi slíbil, že se mnou bude do budoucna jednat korektně.

Byl jsem i přes jeho ujištění velmi nedůvěřivý, chtěl jsem mu však přesto poskytnout šanci, aby se jako více méně provinilý mohl sám rehabilitovat. Byl to on sám, kdo mi prosebně nabídl, že uveřejní knihu „Die Wunderheilungen des Bruno Gröning“, kterou napsal, ve které byla obsažena pravdivá líčení, která jsou přece neodvolatelná – jak se sám vyjádřil –, aby tak mohl vyjádřit, co si o mně opravdu myslí.(...) Schmidt od svého úmyslu neustoupil, ale o to více se na mě věšel, aby mne opakovaně ujistil, že chce nasadit veškeré úsilí k vybudování mého díla tak, jak to bylo od začátku naplánováno. Jak ústně, tak písemně na mne dorážel se stále novými návrhy, až jsem se s ním dal opět pozvolna dohromady a konečně i přijal jeho návrhy. Avšak brzy na to – přestože se mi ukazoval z pozitivní stránky – zveřejňoval o mně v novinách další špinavé články, jak mohu dokázat. Když jsem mu opět jeho chování vyčetl, vmlouval se, že netušil, jak to noviny překroutí. Podle mého mínění a jak jsem mnohdy zjistil, lze všechny tehdy v Herfordu vzniklé zmatky připsat na účet jen a jen E.A.Schmidtovi, neboť on jediný je tady vinný.

Když jsem mu opětovně s velkým důrazem vytýkal jeho chování a dal mu najevo, že takto je naše spolupráce absolutně nemožná, stáhl se konečně do pozadí a když se od něho odklonilo i celé předsednictvo Gröningova svazu*, v němž chtěl na sebe strhnout vedoucí postavení, ukázal svou pravou tvář. Vede teď proti mně soudní procesy na základě vymyšlených obvinění a udává mne na policii, kde operuje s nepravdivými tvrzeními a tím se pokouší uvádět ve zmatek soudy, aby mi tak způsobil ty největší potíže.“

* viz „Gröningův svaz“, III. Část, kapitola 9, str. 103.

3. Obchodující vědci

Rovněž rozhodující lékaři, podílející se na heidelberských vyšetřováních, věřili v Bruno Gröningovi výhodný obchod, chtěli ho využít a na jeho schopnostech snadno a rychle vydělávat. Bruno Gröning k tomu píše:

„Finanční podmínky, které mi byly stanoveny v této souvislosti panem profesorem F., byly pro mne nepřijatelné. Samozřejmě, že docházelo k mnoha rozhovorům, rovněž s pány, kteří toto dílo chtěli financovat. S návrhy profesora F. jsem nemohl souhlasit a odmítnul jsem je, protože

1. jsem nedisponoval ani haléřem. Tak jsem vůči němu nemohl přijmout ani žádné finanční závazky, které bych pak stejně nemohl splnit,
2. nikdy jsem nepomyslel na to, že bych z této záležitosti dělal obchody.

Byl to pro mne proto zcela nemožný požadavek. Kromě toho jsem chtěl dělat pouze to, k čemu jsem byl povolán: pomáhat pomoc hledajícím lidem, ze stejného důvodu se dát k dispozici lékařům a psychoterapeutům, ale nikdy ne k tomu, abych z této záležitosti dělal obchod.

Pan profesor F. mě po proběhnutí klauzury ujistil, že od něho i od pana profesora W. dostanu pozitivní hodnocení – dobrozdání. To mi nikdy nebylo předáno. Naopak, všechno jejich jednání bylo namířeno proti mně.

Také zde jsem musel dojít k poznání, že obchodní stránce je připisována největší hodnota. Kde v tomto případě zůstala cesta, která mi byla tak pevně přislíbena, cesta k mému svobodnému působení?

K prvnímu soudnímu procesu v roce 1951 bylo státním návladním vyžádáno dobrozdání od jmenované heidelberské kliniky. S tímto dobrozdáním si nemohl soud nic počít,

poněvadž v něm nebyly vůbec zodpovězeny otázky, které soud položil. Toto dobrozdání mi poskytuje další důkaz, že pro mne byla tato negativní zkušenost přese všechno dobrá, protože se záměr neuskutečnil v obchodním vztahu takovým způsobem, jakým si jej tito pánové představovali. Dobrozdání bylo vyhotoveno u zeleného stolu tak, že do něj bylo zapleteno všechno, co se o mně u soudu nasbíralo a co vůbec nebylo ani objasněno. Takovým dobrozdáním si takzvaní dobroznalci neudělali žádnou čest, nýbrž mi poskytli obrázek, jací lidé mohou být. Kromě toho nepomohli tímto činem ke cti ani lékařství, ani psychoterapii. Samozřejmě se nepočítám k lidem, kteří hází všechny do jednoho pytle. Dokážu i zde dobře rozlišovat výjimky.

Jednáním shora jmenovaných pánů z oboru lékařství a psychoterapie se teď tisku dostalo tím spíše příležitosti vrhat negativní světlo na celou záležitost.“

V interview pro časopis „Vegetarische Universum“ vyjádřil Bruno Gröning své stanovisko k jmenovanému dobrozdání z roku 1951:

„Tito pánové, úřadující vědci, si to pěkně usnadnili a na 73 stránkách sepsali s velkou námahou a určitě ne levně vrchní dobrozdání. Pod lupou si tu vzali můj celý dosavadní život, počínajíc věkem kojence, a pak z toho vyvodili závěry, ze kterých, ... podle mě prostě vstávají vlasy na hlavě. Ubohá věda! Pro něco takového je tu dost času i peněz. A miliony lidí trpí v nemocech a v těžkém utrpení a doposud se nepodařilo ani v nejmenším zvítězit nad takzvanými lidovými chorobami, jako je revma, dna, tuberkulóza, roztroušená skleróza, rakovina a mnoho jiných. Já se taky nešťourám v osobním životě těchto pánů; určitě toho mají dost na svědomí, ale o to nemám nejmenší zájem. Trávím svůj život tak, abych se mohl zodpovědět Bohu a lidem, kteří ode mne očekávají pomoc. Ostatně jsem už odevzdal

několik stovek důkazů o svých schopnostech. Ale toho si tito pánové nestačili povšimnout; očividně to ani nemají v úmyslu. Možná jim k tomu chybí ten správný orgán, aby mohli pochopit i jiné věci, aby jim mohli rozumět – anebo jsou zatvrdlí ve své odborné pýše, která nedovoluje, aby existovali takoví jedinci, kteří jsou po svém schopní něčeho dosahovat.“

V roce 1952 se k onomu dobrozdání vyjádřil Bruno Gröning ještě jednou:

„Druhé dobrozdání, amatérsky vyhotovené, sestává ze špíny a odpadu a vymysleli ho na mě nejhorší ničemové. Toto soudní jednání bylo využito lékaři, to jest těmito dvěma pány vrchními dobroznanci, aby svým dobrozdáním vynesli rozsudek, který je tím nejlepším důkazem o tom, že klasické lékařství se neštítí využít všech možností mne konečně zneškodnit. Na tento cíl se tito dva lidé dokázali nasměrovat docela dobře.“

4. Kšeftování na Traberhofu

Události na Traberhofu přitahovaly vedle tisíců pomoc hledajících lidí také mnoho ziskuchtivých podvodníků, kteří se chtěli na Gröningovi, nebo ještě lépe řečeno, na nouzi nemocných, obohatit.

Při zpětném pohledu na své veřejné působení k tomu psal Bruno Gröning v roce 1950:

„Nato jsem pozval domácí i zahraniční tisk ke konferenci a prosil jsem snažně, aby nevydávali senzacechtivé články, neboť situace je neudržitelná a já sám potřebuji čas ke zřizování sanatorií, ve kterých bych mohl oficiálně uzdravovat nemocné. Tisk však nevezl mé prosby a má přání vůbec na vědomí, spíš naopak jim šlo pouze o to,

vydělávat na základě přehnaných, senzaci vyvolávajících článků, peníze.

Další, kteří tu vydělávali, byli lidé, kteří si ke mně zjednali přístup skrze nějakého prostředníka. Požadovali od uzdravení hledajících lidí peníze a pak je ke mně uváděli přednostně.

Jiní se obohacovali takovým způsobem, že se nabídli mým několika málo spolupracovníkům jako pomocníci. Jistý pan Kamšek se nabídl, že bude stát u dveří a bude dávat pozor, aby se do domu nedostal nikdo bez oprávnění. Slečna Wolfrumová byla mezi těmi, kteří hledali uzdravení a jako dík za ně se nabídla, že bude pracovat jako dobrovolná spolupracovnice bez nároku na peněžní odměnu. (léto 49). Kuhlmana, kterého jsem znal z Dillenburgu, jsem potkal opět v Herfordu, přijal jeho nabídku, že mě bude podporovat, a ponechal jsem ho mezi svými průvodci.

Hlídač u dveří Kamšek ke mně údajně pouštěl jen ty uzdravení hledající lidi, kteří mu za to nabízeli peníze. Na počátku to nebylo nikomu nápadné. Později ve Wiessee, když chtěl v této živnosti pokračovat, jsem se dověděl, že si nechal od jednoho pacienta* podstrčit 1.200 marek za dovolení vstupu. Hned jsem požadoval, aby byl Kamšek policejně vyslýchán, však beze stopy zmizel.

Paní Hülsmannová mi onehdy četla dopis jednoho uzdravení hledajícího člověka, kde stálo, že Kamšek se označoval v přítomnosti třetí osoby za mého přítele, který plní pouze má nařízení. Z tohoto dopisu také vyplývá, že tento uzdravení hledající člověk dal Kamšekovi větší peněžní částku. Já však nesmím i přes Kamšekovy machi-

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

nace nechat tohoto nemocného padnout. Tento dopis je jistě ještě v rukou paní Hülsmannové.

Další kšeftování spočívalo v tom, že někteří tvrdili, že jsou schopni zařídit přednostní ošetření*, protože jsou dobrými známými mých spolupracovníků. Uzdravení hledající lidé jim za to měli platit. Pan Hülsmann mi o tom jednou řekl a já jsem se okamžitě spojil s mnichovskou kriminální policií (s vrchním inspektorem Martinem). Všechno, co jsem se od pana Hülsmanna o tomto kšeftování dověděl, jsem předal policii k zaprotokolování. Bylo to na konci podzimu 1949.

Já sám jsem dával všem neustále na srozuměnou, že odmítám jakékoli kšeftování, nepřeji si žádnou propagandu, nechci zbohatnout, nýbrž, jak jsem opakovaně vyjádřil, chci působit v řádných oficiálních podmínkách.

Jednoho dne se vynořil výše jmenovaný prof. Berndt a prosil mne, abych se zúčastnil shromáždění jeho spolku, které svolal. Přislíbil jsem mu účast a když mne na konci této schůze poprosil, abych také pronesl pár slov k přítomným, jeho přání jsem vyhověl, protože jsem viděl, že se mezi nimi nachází mnoho nemocných. Když mne pak pan prof. Berndt prosil, abych téhož dne navštívil ještě jedno shromáždění a dalšího dne ještě další dvě, která se konala pod širým nebem, rozhodně jsem odmítl. Prof. Berndt mne zapřisahal, abych ho nenechával na holičkách. Když jsem se pak dozvěděl, že Berndt vyžadoval vstupné ve výši 3 a 10 marek, tím více jsem účast odmítl a ještě téhož dne jsem vyhledal svého dřívějšího právníka JUDr. Rödela, u kterého jsem oficiálně odmítl Berndtovo jednání.

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

Dále jsem pověřil pana Sieteka, aby zahájil boj proti vytváření senzací a kšeftování pomocí tisku a rozhlasu. Od té doby se situace vyvíjela ve smyslu pro a kontra. Sietek se mi představil jako žurnalista ministerstva vnitra, od kterého si vyžádal pověření, aby o mé činnosti mohl podávat přesné zprávy. Vycházel jsem mu plně vstříc a neustále jsem mu zdůrazňoval, že nemám co zatajovat. Tak se Sietek přikláněl stále více na mou stranu. Očividně se v mé blízkosti cítil velmi dobře a ujišťoval mne, že všechno zachytí písemně, aby mohl zakročit proti nepravdivým údajům tisku.

Chtěl odkrýt všechny nepravdivosti a nejasnosti, aby mohl podat zprávu vládě. Pro jistotu jsem požádal pana Hülsmana, aby se na Sietka informoval u vlády, ale on mne od tohoto úmyslu zrazoval. Předpokládám, že se tehdy nechal ovlivnit jeho velkorysími údaji o tom, jak mi dopomůže přes vlivné ministry a některé Američany dosáhnout cíle. Z toho všeho však nakonec nebylo nic. Ze Sietkovy činnosti mi zůstalo ve vzpomínkách pouze to, že z paní Hülsmannové vyloudil mé osobní negativy (140 kusů), dělal fotografické snímky, které chtěl sám uložit, a samozřejmě si je vzal i do vlastního opatrování. Do Sietkových rukou putoval důležitý adresář a rovněž zprávy o uzdravení a písemný materiál o mých protivnících, který jsem chtěl předat policii. Jsem přesvědčen, že si Sietek ponechal děkovné dopisy i zprávy o uzdravení, abych neměl k dispozici žádné doklady o počtu svých uzdravování a o jejich způsobu. Sietek chtěl evidentně skrze mne vydělat bez jakéhokoliv přičinění co nejvíce peněz.

V tu dobu jsem se o něho nemohl dost dobře starat, protože jsem byl velmi vytížen svou uzdravovací činností a mám slušný spolupracovníci, kterých bylo jen velmi málo, jako např. Hülsmannovi, slečna Wolfrumová a pan Kuhlmann, na tom byli stejně.

Chtěl bych tu však zdůraznit, že jsem okamžitě po příchodu do Mnichova přednesl tehdejšímu policejnímu viceprezidentovi panu Pitzerovi a několika jiným pánům (např. policejním viceprezidentům panu Weitzmannovi a panu Harwarthovi v přítomnosti pana Hülsmana a pana dr. Tramplerera) svou prosbu, aby se zasadili o to, že mi budou dáni k dispozici dobří, čestní spolupracovníci. Bohužel však zůstaly moje představy bez odezvy. O to více na mne útočili sami kšeftaři, které jsem posílal za Hülsmannem, ale ani on nebyl schopen tomuto náporu čelit, jak mi sám přiznal. (...)

Povyk na Traberhofu (jak jsem to pojmenoval) vzal na sebe nezvladatelnou formu. Obzvláště snaživí si tu vydělávali na živobytí tím, že čekajícím prodávali ‚Přístup ke Gröningovi‘, nabízeli židle všem přeunaveným a pokoušeli se také prodávat jídlo a pití. Hospodská traberhofského hostince paní Hagenová tu tehdy udělala podle mého mínění svou nejlepší tržbu.

Dokonce ani Červený kříž neuznal za vhodné mě informovat o tom, že dal na místě postavit stany, ve kterých bylo pečováno o těžce nemocné dokud se nedostali ke mně, resp. do té doby, dokud jsem se zase na Traberhof nevrátil. Teprve když jsem se jednou zeptal, co to má znamenat, co je to tu za stany, dověděl jsem se o přítomnosti ošetřovatelů Červeného kříže a hned nato jsem se pak také těchto těžce nemocných ujal.“

Původně loajální spolupracovníci Gröninga rovněž propadli pokušení vydělávat na něm peníze. Bruno Gröning píše ve svém životopisu z roku 1956:

„Můj dřívější hostitel Hülsmann mezitím začal za mými zády velmi horlivě ‚kšeftovat‘. Všichni se předháněli ve slibech, jak mi obstarají povolení k uzdravování, pak však mizeli jeden po druhém jakožto více méně odhalení

Manželé Hülsmannovi

gangsteři, kteří si vybudovali své obchody a mně zanechali jen pochybnou pověst, po čemž velmi horlivě a žádostivě skočil tisk.“

Hülsmannovi se krátce poté od Gröninga odloučili. Později zažalovala paní Hülsmannová Bruno Gröninga o zaplacení nájemného za prostory v jejich domě v Herfordu a také o zaplacení mzdy za její práci, kterou pro něho vykonávala. A to i přesto, že Hülsmannovi dali Bruno Gröningovi původně tyto prostory bezplatně k dispozici a rovněž se pro něho bezplatně angažovali. Bruno Gröning tento proces prohrál a musel paní Hülsmannové platit až do konce života měsíční splátky. Syn Hülsmannových, původně v Herfordu uzdravený, onemocněl znovu svalovou dystrofií a v polovině padesátých let zemřel.

Rovněž dokumentární film, který byl v době Traberhofu o Bruno Gröningovi natočen a od října roku 1949 promítán v kinech, měl jeden účel: vytloukat na fenoménu Gröning kapitál. Bruno Gröning se dal projektu filmového producenta Rolf

Englera zcela k dispozici. Avšak výsledek ho zklamal. Později o tomto filmu řekl v jednom tiskovém interview:

„Jedná se pouze o formality a obchody. Z filmu byly vystrženy všechny podstatné části, a tak byl (...) znetvořen. Už jsem byl tolikrát podveden jako nikdo jiný. Říkám i tady: točte si a natáčejte po libosti. Jestliže si však chcete něco ode mne uchovat, tak si k tomu musíte nechat dát to správné. Zčásti k tomu došlo, ale jak už jsem řekl, to nejdůležitější pak bylo vystříháno. Svět už je takový.”

Rovněž různé nabídky k zakládání sanatorií, tak jak se o to Bruno Gröning snažil už od doby Herfordu, nebyly činěny ze soucitu k nemocným, aby bylo Gröningovi pomozeno, nýbrž ze zájmu čistě obchodního. I k tomu se Bruno Gröning vyjádřil:

„Povyku na Traberhofu jsem už nebyl schopen dát žádnou jednotnou formu. Snažně jsem prosil pana Hülsmana, aby se těmito nabídkami zabýval a vybral z nich později ty nejvýhodnější.

Tak jsem byl jednoho dne na doporučení filmového producenta Englera přivezen na zámek Elmau. Podle Englera mě tu měly čekat ty nejlepší vztahy a nabídky. Jak jsem však mohl zjistit, jeho slova byla nepravdivá.

Slyšel jsem, jak nepřetržitě přicházeli lidé, kteří údajně dělali výhodné nabídky anebo přinášeli různé návrhy. Mluvilo se hodně, neudělalo se však nic. Důkazem je, že jsem se nedověděl nic bližšího o žádné výhodné nabídce na zřízení sanatoria. Neustále jsem slyšel pouze slova: ‘To bude dobré, to vypadá velmi výhodně, nabídky jsou velké a už začala tu a tam příslušná jednání.(...)’

Pozvání, převážně privátní povahy, přicházela jako na běžícím páse. Jednalo se především o hotely, hostince nebo penziony (Schwerzenbach, Wiessee, majitelka paní Beilová) a mnohé jiné. V žádném z těchto vybraných míst se nestalo, aby se tu ve velkém počtu nevyhořeli uzdravení

hledající lidé. Pokud je mi známo, hostitelé v této době nepožadovali žádné peníze za ubytování a stravu. Hülsmann mi zněl neustále v uších, jak si musí lámat hlavu, kde vezmeme peníze na financování jízd k těžce nemocným. Pak jsem se zase dověděl, že nám zpočátku bude dán s radostí k dispozici vůz i s pohonnými látkami, a to všechno bezplatně.

Zřizování sanatorií ztroskotalo s konečnou platností pokaždé na financích. Nabízející očekávali skrze mé působení plný dům a pro sebe samozřejmě plné pokladny. Na mne a mé působení však asi mysleli nejméně a taky vůbec nemysleli na všechny ty nemocné, kteří ke mně přicházeli bez peněz, zato však v největší nouzi, kdy si ode mne slibovali poslední pomoc a to, že opět dosáhnou svého zdraví.”

5. Žurnalista hrabě dr. Michael Soltikow

Cech, který Bruno Gröningovi uškodil v obzvláště velké míře a který ho využil k horentnímu zvyšování svých vydání, byl tisk. Většinu žurnalistů nešlo ani tak o objektivní podávání zpráv ani o to, pomoci nemocným. Jediným zájmem bylo, vytřískat z dění kolem Bruno Gröninga kapitál. V obrovském počtu byly vydávány senzacechtivé články a zvláštní vydání novin, ve kterých byly uveřejňovány lži, pomluvy a nejhorší nařčení. “Sbírka motýlů”, jak nazval Bruno Gröning sbírku, ve které shromáždil veškeré tiskové zprávy o své osobě, obsahuje víc než 15 pořadačů. Bruno Gröning k tomu smutně řekl:

„O mně toho bylo moc napsáno a bylo podáno mnoho zpráv, bohužel šlo z 95% o čiré nepravdy a lži. A těch 5% je psáno z neznalosti a i tady je pravda překroucená!“

Jedním z nejbezohlednějších žurnalistů, kteří se v době Traberhofu na něho nalepili, byl jistý hrabě dr. Michael Soltikow. Poté,

Hrabě dr. Michael Soltikow

co se snažil nejdříve prodat do okruhu spolupracovníků Bruno Gröninga, vydal nanejvýš urážlivý leták pod názvem: “Extrablatt – Gröning entlarvt” (Zvláštní vydání – Gröning odhalen). Tím se pokusil s odvoláním na tehdy už z kruhu spolupracovníků Bruno Gröninga vyloučeného Egona Arthura Schmidta vzbudit dojem, že se Bruno a jeho spolupracovníci měli dopustit různých trestných činů. Bruno Gröning proti němu okamžitě zakročil podle trestního práva. Vyšlo najevo, že veškeré výtky neměly žádné opodstatnění. Brunova pověst však velmi utrpěla, zejména proto, že od tohoto okamžiku o něm začalo mnoho žurnalistů do světa vysílat lži a pomluvy.

Veškerý zájem Soltikova o celé dění kolem Gröninga měl jediný charakter, a to finanční. Ještě před vydáním onoho zvláštního listu vydal jiné zvláštní vydání pod titulem: “Hier spricht Gröning” (Tady mluví Gröning). Přitom se vydával za Brunova tiskového zástupce, což vyústilo v právní spor s vydavatelem listu “Gröning-Ruf” (Gröningova pověst), který se cítil být jako jediný

povolán mluvit za Bruno Gröninga. Za tento negativní zvláštní list utržil Soltikov více než 50 tisíc marek. Bruno Gröning napsal o dění kolem Soltikova:

“Soltikov nebyl nikdy mým spolupracovníkem. K našemu prvnímu setkání došlo na Traberhofu, kde mi byl představen panem Hülsmannem (na své naléhání) a sice jako ‘hrabě a žurnalista’. Soltikov mi po krátkém rozhovoru navrhl, že by o mém působení rád napsal pozitivní brožuru, založenou na bezpočtu zpráv o uzdravení, které on sám sesbíral a má ve svém vlastnictví. Rovněž řekl, že by tuto brožuru chtěl vydat ve velkém za pomoci odpovídající reklamy. Vysvětlil mi rovněž, jak by tuto propagandu chtěl uskutečnit. Moje odpověď zněla doslova takto: ‘Mně je jedno, jak to chcete udělat, i to, jestli chcete psát pozitivně nebo negativně, nakonec to budete vy sám, kdo se za to bude zodpovídat.’ K tomu Soltikov dodal, že dostal i nabídku jednoho nakladatelství, kde ho žádají, aby nepsal pozitivně, nýbrž v zájmu dobrého obchodu negativně. Nakladatel prý uvedl, že to může být jeden z jeho nejlepších obchodů a nabídl mu 50 tisíc marek. I tady jsem Soltikovi řekl, aby dělal to, co považuje za správné. Já ho nebudu v žádném případě ovlivňovat, ale v případě, že bude psát negativně, ho budu muset soudně žalovat.

Kvůli zamýšlené brožuře mne prosil, abych mu dal k dispozici některé dopisy ze zahraničí, které mi pak (20 kusů) hodlal vrátit. Soltikov tvrdil, že neměl nikdy v úmyslu psát negativně a ani by nemohl, protože je pozitivním materiálem zasypán do té míry, že by mohl napsat víc než jenom jednu brožuru. (...)

Na můj dotaz, proč se vůbec chce za mne takovým způsobem zasazovat, odpověděl: ‘Pane Gröningu, chci být skrze Vás populární.’ ”

Brožurou hraběte Soltikova byla probořena hráz zpravodajství v médiích. Byl prvním, který Bruno Gröninga urážel do takové míry, že to bylo stěží představitelné. Od toho okamžiku přešla široká část tisku k takovému způsobu zpravodajství. Dokonce i zdánlivě seriózní časopisy jako je např. „Spiegel“, se ochotně chopily Soltikových výtek a rozšiřovaly je s velkým požitkem. Odpovídající byly i škody na pověsti Bruno Gröninga i na důvěře uzdravení hledajících lidí, což je vlastně hlavním předpokladem pro uzdravení.

6. Komandant koncentračního tábora Otto Meckelburg

V období po Traberhofu nabídl jistý Otto Meckelburg Bruno Gröningovi pomoc při zřizování sanatorií. K tomu se vyjádřil Bruno Gröning následovně:

„Poté, co jsem byl už několik dní v Bad Wiessee, objevil se tu nějaký pan Meckelburg se svou paní. Dověděl jsem se od něho, že jeho paní byla předtím velmi těžce nemocná a že jí nebyla profesorem Sauerbruchem dávana žádná naděje. Při návštěvě ve Schwärzenbachu prý byla paní Meckelburgová uzdravena. A to se mělo stát bez mé přítomnosti. On – pan Meckelburg – se zabýval velkým počtem mých uzdravení. Zjistil, že na mé metodě musí něco být. Vyprávěl mi, že si dal tu práci a sestavil plány k vybudování sanatorií, ve kterých budu moci uzdravovat s úředním povolením a pod dohledem lékařů. Pan Meckelburg měl tyto plány dokonce s sebou.”

Ve svém životopisu z roku 1956 psal Bruno Gröning o tomto období:

„Pan Meckelburg je prokazatelně spoluvinný na tehdejší velmi špatném stavu v mém okolí. Založil, jak slíbil,

Otto Meckelburg

po dohovoru s právníky, doloženém i písemně – ‘Spolek k prozkoumání Gröningových uzdravovacích metod’. Toho však podvodně dokázal využít ve svůj prospěch tak, že si pro sebe nechal více než 100 tisíc marek, aniž by mi z toho dal jediný haléř. Naopak jsem musel finančnímu úřadu v Mnichově platit daně za peníze, které vybral Schmidt i s Meckelburgem a po kterých nezbyla ani stopa. (...)

Na jaře 1950 jsem odešel na Wangerooge. A zase totéž: proudy uzdravení hledajících, masová uzdravení, nepřátelské chování zdravotních úřadů. Mezitím se v Bavorsku všechny snahy o povolení uzdravování zhatily, také proto, že můj tehdejší takzvaný ‘manažér’ Meckelburg byl vzat do vazby a uvězněn pro daňové úniky a nedovolené obchodování.“

V jednom stanovisku k obžalovacímu spisu ve velkém procesu* referoval Bruno Gröning o Meckelburgovi:

„Meckelburg mi dával dary, jak často velmi rád všude vyprávěl, za které jsem však vzápětí dostával účty a musel

* viz „Velký proces“, IV. Část, kapitola 5, str.128.

je tedy sám platit. Hlásil se i finanční úřad, ovšem ne u Otty Meckelburga či u jeho spolku, ale u mne osobně a já jsem pak musel zaplatit více než 1.500 marek na daních za to, že jsem údajně namísto příjmu peněz v hotovosti spotřeboval denně půl kila kávy a 100 cigaret! Pravda je, že Meckelburgův spolek a tím Meckelburg sám, který se sám jmenoval předsedou a zároveň i jednatelem s měsíčním příjmem ve výši čtyřmístného čísla a měl tomu odpovídající, ‚stavu přiměřené‘ výdaje, vyhledával tím nejhanebnějším způsobem takové pomoc hledající lidi, kteří si to mohli finančně dovolit.

Já jsem se naopak nikdy neptal ani na postavení ani na jména, nikdy jsem nechtěl znát původ ani jmění těchto lidí! Pro mne byl pomoc hledající, ať už přicházel odkudkoliv, vypadal jakkoliv, jmenoval se jakkoliv a ať něco vlastnil nebo ne, prostě jen člověkem!

Z tohoto mého postoje dokázal Otto Meckelburg se svými společníky vytloukat kapitál. Původně přišel se svou manželkou poděkovat za ‚uzdravení‘, kterého se jí dostalo, a já jsem se na jeho předchozí život neptal. Teprve o hodně později jsem se dověděl o jeho pochybné politické kariéře a funkci, která spočívala ve vedení jednoho nechvalně známého tábora...; teprve když proti mně zakročoval Meckelburg metodami, charakteristickými pro neslavnou mladší epochu v Německu, pro niž si s sebou jako tehdejší komandant koncentračního tábora přinesl ty nejlepší charakterové předpoklady, začal jsem se zajímat o jeho předchozí životní dráhu. V průběhu procesu by měly být řečeny a objasněny ještě některé detaily, které postaví Meckelburgovu osobu do správného světla – v každém případě musel už v roce 1951/52 mnichovskému soudu potvrdit jedno, a to, že:

‚Gröning neobdržel ani halér!‘

O to, abych si po straně nemohl obstarat nějaké příjmy, se postaral Meckelburg svým systémem dozoru a kontroly, prováděným rovněž typickými gangsterskými metodami! Měl tomu posloužit případ Kuhfuß a pozdější tragický konec dvou hodných lidí, aby vyšlo najevo to, co opakovaně prohlašoval v přítomnosti třetí osoby:

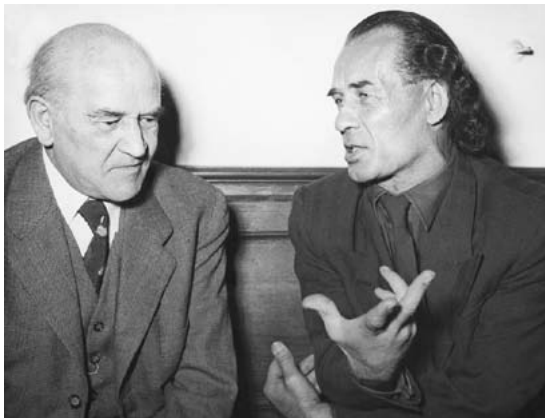
„Já toho Gröninga dostanu na kolena – přelámu mu všechny kosti!“ (...)

Dne 10. června 1950 jsem s manželou Meckelburgovými skončil. Byla to pro mne neslýchaně hořká doba, bohatá na poučení a zkušenosti, čeho všeho jsou lidé schopni, když po prvotních snad dobrých úmyslech propadnou materialistickému smýšlení a v hlavě mají pouze peníze a to, jak k nim přijít, jedno jak. To, k čemu během Meckelburgovy epochy došlo, bude hrát v tomto procesu proti mně skrytou, avšak velmi citelnou roli.“

7. Léčitel Eugen Enderlin a „zázračný léčitel“ dr. Kurt Trampler

Krátce nato nabídl Brun Gröningovi svou pomoc mnichovský léčitel Eugen Enderlin. K tomu se vyjádřil Bruno Gröning ve svém životopisu:

„Zdálo se, že moje činnost u léčitele Enderlina v Mnichově v létě roku 1950 mohla být východiskem ze štvaniče, která na mě ze všech stran útočila. Avšak tento člověk se nechoval jinak, než jak to bylo u Schmidta a Meckelburga. Přes mého advokáta JUDr. Reuße mne ujistil, že mi obstará úřední dokument dokazující, že má činnost nemá nic společného se zákonem chráněnou léčitelskou činností, tudíž nemohu přijít do konfliktu se zákonem. Tento slib pan Enderlin nedodržel. Zato si přivlastnil obrovské sumy

Eugen Enderlin

peněz, ze kterých jsem já nedostal ani halěr, které později použil k nákupu vily ve Feldafingu a k jejímu zařízení.“

Poté, co Bruno Gröning od Enderlina odešel, obrátil se tento léčitel písemně na pomoc hledající a uzdravené a sdělil jim, že budou-li potřebovat další pomoc, mají se obrátit na něho, Enderlina, on totiž umí totéž co Gröning.

Ve svém životopisu z roku 1952 psal Bruno Gröning o své situaci na konci roku 1950:

„Na podzim roku 1950 přišlo oficiální udání kvůli ‚porušení léčitelského zákona‘.

Spolková železniční doprava, spolková pošta, hostinská činnost, hotely, zprostředkovatelé, manažeři atd., ti všichni na mně vydělali milióny. Na tisíce lidí dosáhlo znovu svého zdraví. Já jsem naproti tomu přišel v říjnu (listopadu) jen s jedním kufrem plným oblečení a prádla, bez peněz či jiných rezerv nebo úspor k dr. Tramplerovi. Ten pro mne začal v malém měřítku organizovat přednáškovou činnost. Byla to jediná možnost, jak promluvit k nemocným lidem.

Tedy jsem měl příležitost v uspořádaném rámci bdít nad nemocnými, abych je přiměl k opakovaným návštěvám, pokud to bylo nutné. (...)

Během doby, kdy jsem byl u dr. Tramplerera, se pokoušela lékařská společnost z Gräfelingu proti mně zakročít, čemuž se naštěstí podařilo houževnatou drobnou prací zabránit.“

Trampler poznal Gröninga na Traberhofu, napsal o něm velmi dojemnou knihu, pojednávající o tamních událostech a v následujícím čase se za Bruno Gröninga opakovaně zasazoval. Oba muže spojovalo zcela zvláštní přátelství.

Avšak i Trampler se obrátil proti Gröningovi. Při přednáškách, které organizoval, vybíral vstupné a jednoho dne oznámil pomoc hledajícím, že Gröninga už potřebovat nebudou, protože on umí totéž. Řekl dokonce:

„Bruno Gröning je proti mně úplný břídil.“

Trampler si udělal léčitelské zkoušky, vystupoval pak sám jako léčitel a začal veřejně Bruno Gröninga shazovat a pomlouvat. Jeho cílem bylo od Gröninga odloučit pomoc hledající a přiklonit je k sobě.

Bruno Gröning nepodnikl proti němu nic a dokonce neporušil ani jejich tak obzvláště silný přátelský svazek. Spíš naopak, na otázku zmatených uzdravení hledajících lidí, ke komu teď mají jít, ke Gröningovi nebo k Tramplerovi, odpověděl:

„Dokud nebudou mít lidé přístup ke mně, dám tuto sílu jemu.“

8. Kšeftař Rudolf Bachmann

Bruno Gröning se nikdy nevzdal hledání cesty, na které by mohl působit v uspořádaných poměrech, aniž by se dostal do konfliktu se zákonem, a mohl tak lidem pomáhat. Dne 9.června 1953 oznámil mimo jiné svým přátelům:

„Mojí milí přátelé, k mému sluchu dochází denně z celého světa nespočet volání o pomoc. Vyslyšet všechny pro mě však není bohužel možné. Z toho důvodu musí být zřízena léčebna, kde bych mohl působit v uspořádaných poměrech. Bylo mi za tímto účelem už nabídnuto hodně peněz, avšak musel jsem je odmítnout, mé dílo nesnáší žádné kšeftáře. Smím přijmout pomoc pouze od lidí ryzího srdce. Proto jsem došel k rozhodnutí, že založím pod svým jménem společnost (spol.s ručením omezeným), která bude pod mým vedením a za mé spolupráce vyrábět léčivé prostředky. Tak se může pomoci nemocným na celém světě a zároveň tak mohu zajistit i peníze ke zřízení léčebny.

Pro výrobu těchto léčivých prostředků je mi k dispozici jedna moderně vybavená laboratoř a spolu s ní i vědečtí spolupracovníci. Podle mých pokynů už dokonce byla vyrobena jedna řada léčivých prostředků, které zaznamenaly dosud nevídané úspěchy. Kromě velkého počtu lékařů tyto nové účinné látky vyzkoušela rovněž univerzitní klinika v Mnichově a dostalo se jim toho nejlepšího hodnocení. Bavorské státní ministerstvo vnitra mi proto udělilo licenci na výrobu těchto léků. Farmaceutický průmysl jeví o tyto preparáty rovněž velký zájem: zahraniční továrny se chtějí postarat o odbyt, proslulé firmy ve spolkové republice se nabídky, že odkoupí recepty.“

A opět došlo k tomu úžasnému, jako ve všem, co Bruno Gröning pro pomoc hledající dělal – tyto preparáty léčily. Atesty a lékařská dobrozdání dokazují velkou účinnost preparátů „L 52“ a „G 52“. Avšak i tento podnik zkrachoval, protože se ukázalo, že lidé, kteří mu tolik slibovali pomoc, to dělali koneckonců pouze kvůli svým finančním výhodám. Později o této době Bruno Gröning napsal:

„Pan Rudolf Bachmann mi udělal v roce 1953 písemnou nabídku, že bude intenzivně podporovat jak mne, tak i mé

Rudolf Bachmann

dílo. On sám vyráběl prostředky, jejichž seznam uvedl v příloze, a přál si – jak mi sám řekl – vybudovat finanční základnu, pomocí které bych měl příležitost financovat své dílo (léčebny, které měly sloužit pomoc hledajícím nemocným lidem). Abych se dověděl, jak jsou Bachmannem vyráběné prostředky hodnoceny ze strany odborného lékařství, spojil jsem se s MUDr Höchtem z Mnichova, který mně ujistil, že tyto prostředky nemají chybu. Na základě jeho ujištění jsem dal této laboratoři k dispozici své jméno, takže pak byla pojmenována: ‚Laboratoř Bruno Gröninga‘.

Pan Bachmann chtěl prodávat tyto preparáty privátně, a sice z toho jednoduchého a prostého důvodu, že nechtěl podporovat velkoobchod a meziobchod (lékárny). S tímto návrhem jsem nikdy nesouhlasil a žádal jsem ho, aby preparáty byly předávány pouze lékárnám. On však mou žádost nevezl na vědomí; byl velmi dychtivým obchodníkem. Pak mi navrhl, aby byl založen Svaz Bruno Gröninga. Tento návrh jsem akceptoval a tak byl v roce 1953 tento

Svaz založen. Tady byl pan Bachmann bez mého svolení ještě víc obchodně podnikavý a zdatný. Dané preparáty nabízel v mých společenstvích, která existovala už delší čas, a prosil, aby je nabízeli i dalším přátelům (pomoc hledajícím lidem). Z tohoto důvodu došlo mezi mnou a panem Bachmannem k dalším rozepřím. Řekl jsem mu, že je paradoxní nabízet preparáty právě v mých Kruzích přátel, neboť to, co on tam teď podniká, je připisováno mému jménu. Pan Bachmann – vždycky pohotový – to dokázal postavit do jiného světla. (...)

Chtěl bych tu nyní krátce zdůraznit skutečnost, že jsem

- Za prvé nikdy nechtěl dělat obchody,
- za druhé že se výsledek (odprodej preparátů) rovnal nule,

neboť pan Bachmann mne svým nepoctivým jednáním podvedl do té míry, že jsem už musel zaplatit tisíce marek a musím platit i nadále. Spotřeboval na zařízení laboratoře velké částky, které se daly dohromady díky půjčkám mých přátel, a těm teď tyto peníze musím vrátit. Pan Bachmann minulý rok zemřel. Proto už nemůže své povinnosti splnit. Protože nic po sobě nezanechal, zůstal jsem v této záležitosti jediný, kdo to všechno odnese.”

9. Gröningův svaz

Dne 22.11.1953 byl spolupůsobením Egona Arthura Schmidta a Rudolfa Bachmanna založen v Murnau „Gröningův svaz”. Bruno Gröning do něj vkládal velkou naději. Sliboval si od něj ochranu zvenčí, aby konečně mohl začít působit v řádných poměrech. V místních společenstvích tohoto svazu měl vystupovat pouze jako řečník, nikoliv jako léčitel. Chtěl pořádat pouze přednášky, ve kterých šlo o víru v Boha, nic víc. V tom neviděl

žádný přestupek proti léčitelskému zákonu a tuto činnost dovo-
loval i § 16 ústavy, ve kterém je vyjádřena svoboda vyjadřování.
Na ustavovací schůzi svazu se obrátil na přítomné s těmito slovy:

„Moji milí přátelé! Milí hosté!

Velmi mě těší, že jste dnes vyhověli mému přání a také
vám za to co nejsrdečněji děkuji. Nechci vám dnes říci
jenom něco, ale chci vám říci, proč jsem téměř pět let za
vás čekal, než se ukázalo v pravém světle, jak zlí jenom
dnes lidé ještě mohou být. Proč jsem čekal celých pět let?
Když jsem se 15.března v Herfordu poprvé vynořil, věděl
jsem, co mne očekává a jak to pro mne bude tvrdé, když
budu chtít dát lidem svou pomoc.

Bohužel to byli lidé, kteří sledovali jen vlastní cíle, lidé,
kteří se ani dnes nedokáží odpoutat od materiálních věcí
a kteří mě s podobnými hodili do jednoho pytle. Šel jsem
touto cestou, abych lidem přinesl důkaz, jací lidé dnes
pořád ještě jsou. Pro lidi, kteří potřebují pomoc, pro ty
taková cesta není nikdy dost tvrdá.(...)

Dnes jsem se rozhodl, že založím spolek. Chci všechno
minulé pochovat a nechci se na tyto lidi zlobit, protože
propadli zlu. Nemohou za to, neboť zlý člověk se zlu
nevyhne. Tento svaz má poskytnout každému člověku pří-
ležitost a ukázat lidem cestu ke zdraví. (...)

Čemu jsem se v posledních pěti letech naučil, to už jsem
krátce uvedl, mám k tomu však ještě mnohem, mnohem
více říci. Zasahovalo by to příliš daleko, kdybych tu chtěl
lícit, jak dobrá a jak tvrdá tato škola byla. Vím, že se dřív
vypouštěly do světa hrůzné pohádky. Už hned od počátku
mi bylo jasné, co se všechno bude dělat pro to, aby mě
dostali na kolena. Až do dneška se to však nikomu nepo-
dařilo. Pravda zvítězí! Nemám zapotřebí lidi obelhávat
nebo je podvádět. Co mám zapotřebí a budu mít vždycky,
je to, abych lidem pomáhal. Bližší údaje se dozvíte ze

stanov. Tento svaz si vzal za úkol klestit cestu bezmocným a ubohým lidem a poskytoval jim jistotu, že může být pomůženo i jim.”

Líčit podrobnosti o Gröningově svazu by znamenalo překračovat daný rámec, proto se omezíme na malý výtah z jeho přes 50 stran obsáhlé “Bilance o činnosti svazu”, kterou Bruno Gröning sestavil v říjnu roku 1957:

„Kdybych dnes chtěl srovnávat mezi mým dřívějším okolím (kšeftaři Meckelburg, Enderlin, Schmidt a Hülsmann)a mezi nynějším okolím (členové předsednictva svazu), tak dojdou ke stejnému závěru: dnes tak jako tehdy se děje v podstatě totéž. Dnes se neděje skrze ty, kteří by rádi byli mými největšími, nejbližšími a nejlepšími přáteli, nic jiného, než to, co se dělo i tehdy. Tehdy mě podváděli špinaví řemeslníci. Dnes selhali přátelé v tom, že klidně přihlíželi, jak jsem se vůbec nemohl dostat k tomu, kvůli čemu vlastně tady na této Zemi jsem: kvůli procesům, kvůli odsouzení, kvůli tomu, že se mi nedostalo žádné pomoci, kvůli tomu, že jsem nemohl bez auta navštěvovat svá společenství, kvůli tomu, že se nic nepodnikalo proti štvavým kampaním v tisku, kvůli tomu, že docházelo k chaosu, kvůli tomu, že tu pro mne nebyl jediný člověk, když jsem někoho potřeboval, který by mě svým školským vzděláním a svým postavením ve světském životě mohl a taky měl podpořit.

Žádný z přátel neprojevil vůli o mě bojovat, nikdo z nich neměl odvalu se za mne skutečně zasadit. Nic z toho se nedělo. Malicherně byrokraticky se přijímala rozhodnutí jedno za druhým. Nikdo se mne nezastal, žádný z nich nepodnikl nic, aby se za mne celou svou bytostí zasadil, aby mne konečně zbavil všech těch bojů v procesech, proti tisku, o pomocnou sílu, o auto, které bylo pokažené, proti špíně a pomlouvám atd., atd., aby mě zaštitil, abych měl

možnost konečně dělat to, k čemu tady na Zemi jsem, abych lidem zprostředkoval životní sílu a vedl je k víře.

Nikdo ani nepomyslel na to, že k tomu potřebuji klid a ne abych byl neustále omezován vnějšími světskými vlivy, že potřebuji opravdovou ochrannou zeď, abych mohl nerušeně nechat působit to, co mi bylo dáno, na to nepomyslel opravdu nikdo, žádný z mých přátel, z těch, kteří mými přáteli být chtěli. A to je ostudné a pro mne to znamená velké zklamání.

Kšeftaři chtěli pro sebe hodně vyzískat a ukázali se jako velmi špatní lidé; přátelé z Gröningova svazu jsou příliš vlažní, příliš lhostejní, příliš pohodlní, nechci říci přímo zlovolní. Výsledek je tentýž: nejsem svobodným člověkem. Mnoho přátel z předsednictva svazu nedodrželo své sliby. Všeми těmi opatřeními jsem byl pouze umlčen.”

Proč se Bruno Gröning neustále obklopoval lidmi, kteří mu úmyslně či neúmyslně škodili? Proč neustále přitahoval lidi, kteří ho chtěli buď využívat anebo ho chtěli vměstnat do svého systému? Proč si takové lidi nedržel dál od těla? Proč jim nešel z cesty? Měl přece schopnost tyto lidi prohlédnout, věděl, co jsou zač.

V přednášce 31.srpna 1950 v Mnichově se Bruno Gröning k této otázce vyjádřil:

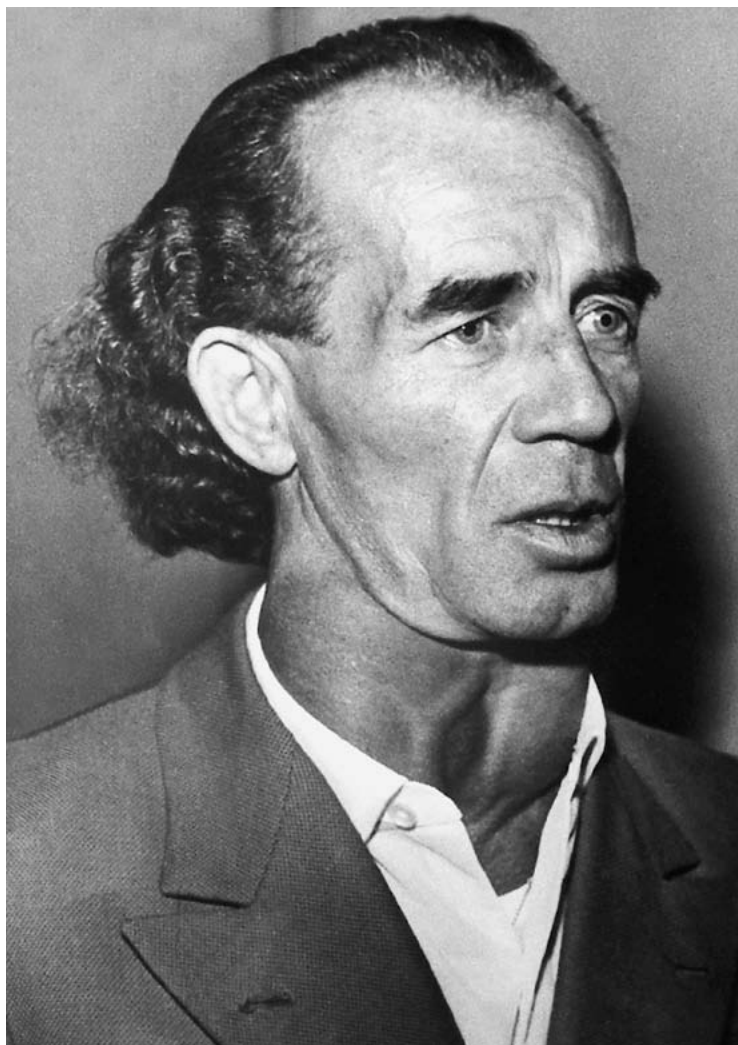
„Lidé už použili skutečně všechno možné, aby na tomto malém muži a na jeho vědomostech a umění mohli vydělávat peníze. Věřili, že našli zlatý důl. Zčásti měli i možnost vydělat peníze, ale neměli z toho díkybohu žádný užitek. Takoví lidé museli existovat k tomu, aby vyšlo najevo, co jsou zač, že dokáží jít přes mrtvoly a vůbec se neptají, jestli bude nemocnému pomozeno nebo ne a klidně se na něj mohou dívat, jak tu leží. Tito lidé se na to nikdy neptali, dělali však všechno jen pro to, aby mohli být v mé blízkosti. Víím, že se tu a tam objeví otázka, když ten

muž toho tolik ví, jaktože to všechno nevěděl už dřív, třeba přece jenom neví nic. Jestli něco vím a kolik toho vím, to se budete postupně dovídat sami. Ale toto všechno se stát muselo. Tento materiál ještě chyběl k výstavbě díla, pomocí kterého se pro vás pro všechny uvolní cesta.”

O několik let později zažila Grete Häuslerová následující událost:

„Když jsem jednou při loučení přála panu Gröningovi všechno nejlepší a řekla jsem: ‘Pane Gröningu, přeji Vám, abyste teď už měl ke svému působení jenom klid a nevěšeli se už na Vás žádní nečestní spolupracovníci’, odpověděl mi k mému velkému úžasu: ‘Úplně špatně, to tak být musí!’ Tehdy jsem tomu vůbec nerozuměla, ale on mi vysvětlil, proč to všechno musel vydržet. Prozradil mi tak jedno velké tajemství:

‘Vím, co se v každém člověku skrývá. Kdybych však o tomto člověku řekl, že je lhář, podvodník, zloděj, tak mi to nikdo nebude věřit. Co musím tedy udělat? Musím tyto lidi k sobě přitahovat, musím je poučovat o dobrou, musím je přivádět k obratu a pak jim musím dát příležitost ke lhaní, k podvodům a ke krádežím. Jestliže to pak i přesto dělají, vidí každý, co jsou zač. Tehdy je nechám přijít docela blízko a nejsem zbabělý, pak bojuji.’ ”

„Všude lidé, kteří hledají pomoc, uzdravení na běžícím pásu. Trápí mě to v duši, když pak před sebou stále znovu vidím slovíčko zákaz. Jak jsem se přitom musel cítit, to ani nemusím připomínat.“

IV. ČÁST

ZÁKAZ UZDRAVOVÁNÍ, PROCES A ÚMRTÍ

Vedle kšeftařů to byl především zákaz uzdravování, který byl pro Bruno Gröninga tak zničující. 3.března 1949 ho zasáhl poprvé. S odvoláním na Léčitelský zákon (HPG) zakázal vrchní městský ředitel města Herfordu Brunovi jakoukoliv uzdravovací činnost:

„Bylo zjištěno, že v Herfordu provádíte na Wilhelmově náměstí č. 7 léčitelskou činnost, aniž byste zastával lékařskou funkci, resp. aniž byste vlastnil povolení podle § 1 zákona o profesionálním vykonávání léčitelství bez uvedení do funkce (Léčitelský zákon) ze dne 17.2.39(RGBl.I S. 251). Tímto vám zakazuji s okamžitou platností vykonávání vaší další léčitelské činnosti.”

To bylo poprvé, co byl Bruno Gröning konfrontován s Léčitelským zákonem (HPG). A ten ho měl pronásledovat až do konce jeho života. O pravdivém pozadí tohoto zákazu uzdravování jednou Bruno řekl:

„Jde pouze o velmi dobře placená křesla úřadujících lékařů. Proto musí zákaz uzdravování platit i nadále. Naopak se dělá všechno pro to, aby byl ještě zostřen. Dnes máme 13. července 1952. Už je to déle než tři roky, co svou činností lásky k bližnímu zbavuji lidi jejich nejtěžšího utrpení. A přesto tento zákaz uzdravování stále platí!”

1. Herfordští lékaři

V pozadí prvního zákazu uzdravování v Herfordu hráli vedoucí úlohu místní lékaři, resp. jejich jednotliví velmi vlivní představitelé. Přestože se tehdy na Bruno Gröninga obracelo mnoho lékařů, kteří ve svých dopisech prosili o pomoc pro své pacienty, příbuzné nebo dokonce i sami pro sebe, a mnoho z nich mu dokonce své pacienty posílalo anebo s nimi osobně přijeli, většina lékařů byla vůči Brunovi naladěna odmítavě. Celá řada vedoucích doktorů dokonce nasadila všechny prostředky, aby ho úplně odstranili. Časopis „Revue“ psal 14.srpna 1949 o událostech v Herfordu:

„Teprve deset dnů po vydání zákazu, který se opírá o Léčitelský zákon Třetí říše, se v domě u Hülsmannů objevuje lékařská komise. Sestává z vedoucího městských nemocnic v Bielefeldu prof.dr.Wolfa, vedoucího léčeben v Bethelu prof.dr. Schorsche a lékařského rady dr. Rainera z Bielefeldu. Dále jsou přítomni vrchní městský ředitel Meister a superintendant Kunst. Kunst a Wolf se snaží o objektivitu. Úplně odmítavý je dr. Rainer. Prohlašuje: ‚Pánové! Všechno to, co je vám tu ukazováno, není pro lékařskou vědu nic nového. Jsme schopni takové případy léčit se stejným úspěchem. Když už jsem tady, chtěl bych vidět skutečné zázraky.‘ Svazek Gröningových lékařských protivníků sílí zároveň s bezradností úřadů nad fenoménem Gröning, který uvádí do pohybu velké masy. (...)

Svou roli tu přitom hraje určitý pan Klemme, kterého Gröning uzdravil. Klemme Gröningovi navrhuje, aby se vzdal boje s herfordskými úřady a namísto toho vyjednával v Detmoldu s předsedou vlády Drakem, kterého on dobře zná.

23. květen 1949. Ke spojení s Drakem dochází za dosti nešťastných okolností. (...) Detmoldský lékař dr. Dyes,

zřejmý protivník Gröninga, který se rovněž účastní hovoru, se ujímá vedení. Doslova Gröningovi tváří v tvář prohláší, že ať dělá a dokazuje co chce, zákaz uzdravování nebude nikdy zrušen.“

Na pozdější dotaz profesora Fischera Dyes svou výpověď potvrdil. K tomu píše „Revue“:

„Dr. Dyes se svou výpovědí netajil. Gröning na něho udělal velmi špatný dojem. Dyes byl opojen lékařskou pýchou a se svým vlastním chováním byl nadměru spokojen.“

Lékařská pýcha, to byl rozhodující faktor, který hrál největší úlohu při odmítavém postoji mnoha lékařů vůči Gröningovi. Tak např. jeden z těchto lékařů, který byl členem herfordské prověřkové komise, se vyjádřil, že „je prohřešek proti důstojnosti lékařského povolání, něco si vůbec s Gröningem začínat. Poukaz pana Vieringa na to, že se značný počet lékařů přece jenom dal panu Gröningovi k dispozici, tedy očividně ve spolupráci s panem Gröningem žádný prohřešek proti důstojnosti lékařského povolání nespatřují, byl lékařskou komisí odbyt. Lékaři jako jednotlivci prý nejsou povoláni rozhodovat o tom, co je proti zákonu a co ne. Každý lékař, který spolupracuje s Gröningem, bude volán k zodpovědnosti.“

Egon Arthur Schmidt napsal ve své knize „Die Wunderheilungen des Bruno Gröning“ (Zázračná vyléčení Bruno Gröninga):

„V následujícím čase posílalo mnoho lékařů (...) své pacienty s řádným lékařským nálezem k Bruno Gröningovi.(...) Brzy jsem se doslechl, že když tato skutečnost vešla ve známost, na různých místech se lékaři semkli a interně vydali prohlášení, že každý kolega, který poslal své pacienty ke Gröningovi, bude postaven před soud.“

Časopis „Revue“ píše o šetření štábu svých korespondentů v Herfordu:

„Profesor dr. Wolf, šéflékař městských nemocničních zařízení v Bielefeldu, se ukázal jako otevřený člověk. Zdálo se, že s námi sdílí stejný názor, že případ Gröning má být prověřován bez předsudků. Poukázal však na skutečnost, že Gröningovi bylo nabídnuto, aby své umění podrobil důkazům na klinikách. Co si má tedy myslet, když Gröning tuto nabídku nepřijal? Nemělo by se dát těmto lékařům za pravdu, když se dívají s mimořádně velkou skepsí na člověka, který jim odmítl předvést své umění?

Proč, tak jsme se ptali samozřejmě i my, se Gröning vyhnul klinickému pozorování své ošetrovací metody a z něj vycházejícího dobrozdání? Měl snad důvod zpochybňovat objektivitu profesora Wolfa?“

V jednom z pozdějších vydání píše „Revue“ dále:

„Dne 14.7. přijíždí Gröning ve vypůjčeném volkswagenu do Frankfurtu. V blízkosti Frankensteinu, uprostřed taunusských lesů, jsme pronajali malý lesní domek, ve kterém se měl sejít Gröning s profesorem Fischerem. Při prvním setkání vyjadřuje souhlas s tím, že ukáže v Bielefeldu své schopnosti, pokud se postaráme o férovost klinických vyšetření. Profesor Fischer navazuje spojení s profesorem Wolfem, který je ochoten začít s klinickými experimenty v jeho nemocnici v Bielefeldu dne 19.7. Prosí nás však, abychom k tomu vyzvedli svolení ministra sociálních věcí Nordrhein-Westfálska dr. Amelunxena. Gröning se zdržuje v našem lesním domku až do svého odjezdu. Dne 19.7 odjíždíme s profesorem Fischerem do Bielefeldu, abychom projednali s profesorem Wolfem všechny podrobnosti. K našemu překvapení nacházíme všechny pány z lékařské komise pohromadě, mezi nimi je i mediální rada dr. Rainer, který se netají svým cílem Gröninga ‚odstřelit‘. Patrně tu byl už dříve úmysl dát Gröningovi mat hned při úvodním rozhovoru. Profesor

Fischer je však jiným protivníkem, než jakým je Gröning. Když se dozví, že Gröning tvrdí, že dokáže vyléčit všechny nemoci, i organické, a byly mu proto také vybrány takové organické případy, na kterých měl selhat, požaduje profesor Fischer možnost jmenované případy vidět. Společně s vrchním lékařem nemocnice zjišťuje, že se v těchto případech téměř vždy jedná o kandidáty smrti, u kterých už jakákoliv vůle k životu vyhasla a neexistuje tedy žádný zachytný bod pro nějaké duchovní léčení. Fischer prohlašuje, že bude Gröningovi radit ke klinickým experimentům pouze tehdy, když mu k tomu budou zajištěny čestné pracovní podmínky. Nato lékaři od projektu ustupují pod záminkou, že jim k tomu chybí souhlas ministra sociálních věcí z Nordrhein-Westfálska. Proto jsme telefonovali do Düsseldorfu a dostali tolik rozporných výpovědí, že nám byl hned jasný záměr: dosáhnout toho, aby se celá záležitost táhla co nejdéle. Odpoledne se konečně jednoznačně dovídáme, že věc nebyla ministru Amelunxovi vůbec přednesena. Nato se rozhodujeme Bielefeld opustit, jedeme zpět do Frankfurtu a přijímáme nové rozhodnutí.“

2. Leták dr. Weilera

Jeden z lékařů, který se v boji proti Gröningovi obzvláště vyznamenal, byl prezident bavorské zemské komory, senátor dr. Weiler. Během doby Traberhofu v září 1949 napsal proti Bruno Gröningovi pod nadpisem „Slovo k nevléčeným. Gröningovo velikášství“ nenávistný štvavý článek. Rovněž promítání dokumentárního filmu o Gröningovi v říjnu roku 1949 přivítal dr. Weiler pobouřeným výkřikem a rozpoutal doslova protestní bouři, když tento film ostře napadl. Svůj odmítavý postoj zdůvodňoval tím, že

„se lze obávat, že každý z filmů o Gröningovi sebou ponese těžká zdravotní poškození a rovněž bude mít za následek rušení veřejného pořádku.“

Ve svém letáku ze září 1949 psal dr. Weiler mimo jiné:

„Přestože jsem neměl žádnou příležitost pozorovat nějaké vyléčení panem Gröningem a jsem tedy plně odkázán na zprávy v tisku, myslím, že si mohu dovolit vyřknout názor o charakteru zde se odehrávajících případů. V posledních letech první světové války jsem měl stonásobně příležitost rovněž vykonávat zdánlivá zázračná vyléčení.“

Následovně se pokouší připisovat možná zlepšení stavu nemocných, vyvolaná Bruno Gröningem, tomu, že se jedná vyloženě o duševně podmíněná onemocnění. Taková jsou prý schopni vyléčit v každém případě i lékaři. Píše:

„Ve všech těžkých dobách, tak jako dnes, existují obzvláště výhodné podmínky pro ‚zázračná vyléčení‘. Je jedno, jestli o ně usilují lékaři či nelékaři, duševní trýzeň nespočetných lidí vyvolává duševně podmíněné poruchy a ty pak kdejakému léčiteli poskytují bohaté příležitost k jeho činnosti.“

Nijak jinak nelze ani vysvětlit události kolem Gröninga. Přitom může zůstat otevřena otázka, zda jednotlivá skutečná ‚uzdravení‘ není možno připisovat sugestivnímu vlivu jeho vystupování nebo zda nevděčí tyto masové sugesce za úspěch spíše neslýchané reklamě v tisku, rozhlasu apod.“

Toto jsou vysvětlovací vzory, které se používaly tehdy i v pozdější době: sugesce, masová sugesce, hypnóza atd. Bruno Gröning se naproti tomu proti sugesci a hypnóze sám vyjadřoval velmi příkře:

„Mnozí říkají, že to, co dělá Gröning, může být pouze hypnóza. Při masových uzdraveních povětšinou jde o hypnózu. Na druhé straně se říká, že by to měla být sugesce.“

Kdepak, já žádnému člověku nic nesugeruji. Já z žádného člověka nedělám hlupáka, neboť hypnózou se ohlupuje.“

Jedna velmi dojemná zpráva o uzdravení z Traberhofu má ukázat, že ani s výtkou, že mohou být vyléčeny pouze duševně podmíněné choroby, se daleko nedojde. Žurnalista dr. Kurt Trampler přišel dne 27.srpna 1949 na Traberhof jako zpravodaj jistých mnichovských novin. Později napsal ve své knize „Die große Umkehr“ (Velký obrat):

„Přišel jsem tam jako žurnalista, ne jako pacient*. Netrápila mě žádná psychická nemoc, ani žádná choroba psychosomatická, měl jsem však následky těžkého válečného leteckého zranění, které bylo prokazatelné i na rentgenovém snímku. Jednalo se o zlomeninu kořene kosti chodidla a kosti lýtkové vpravo a o arthrosis deformans, jak se zjistilo o čtyři roky později, 9.května 1947, úředním lékařským vyšetřením při zemském pojišťovacím úřadě (dr. Klein). Zlomeniny se zahojily, avšak zanechaly značné deformace; každý pohyb, obzvláště pohyb nohou do strany mimořádně bolet. Ani v klidu bolesti nikdy docela nezmysly. S poukazem: ‚Značně postižen v chůzi i při stání‘ mě zařadili do invalidního stupně II (50% snížení pracovní schopnosti). Zvyknul jsem si na to a bral jsem tyto potíže jako nevyhnutelné následky války. Také z lékařského hlediska jsem neměl naději na nějaké podstatné zlepšení. Jistě, doma a na zahradě jsem se pohyboval bez pomoci hole. Avšak mimo dům jsem se nemohl obejít bez opory, poněvadž již krátká chůze bez hole vedla ke značnému zesílení bolestí. ‘Případ’ pro Gröninga? Ani ve snu by mne to nenapadlo.

Ještě během doby, kdy ošetřoval* jiného nemocného, se mne Gröning dotkl pohledem. V tom okamžiku jsem pocítil náhlou bolest v pravém rameni. Přitom mi hlavou

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

bleskla myšlenka, že tu jsem snad na správném místě. Možná jsem si ve vlaku přivodil nějaké revmatické bolesti. O několik minut později se ke mně Gröning obrátil: ‘K čemu si ještě berete tu hůl? Už ji přece vůbec nepotřebujete!’ V prvním okamžiku jsem to měl za nějakou sugestivní otázku a odvětil jsem, že tady vůbec nejsem jako pacient*, ale jako zpravodaj novin a vůbec si nemyslím, že by mi tady mohlo být pomoheno. Přitom jsem poukázal na druh mého dřívějšího zranění. Gröning si vyslechl mé vzpěčování s úsměvem a povzbudil mne, že mám být jednou také egoista a myslet na své zdraví a ne jenom na své tiskové zprávy. Chtěl po mně, abych dával dobrý pozor, co se děje v mém těle. A tak jsem mu popsal nejprve bolest v pravém rameni a zeptal jsem se, jestli to k tomu taky patří. Gröning přitakal a požádal mne, abych se pozoroval i nadále. Byl jsem velmi skeptický a svými myšlenkami jsem byl víc u svého tiskového zpravodajství než u svého zdraví. Nepozoroval jsem zpočátku nic nového. Gröning trpělivě čekal na mé další sdělení a já jsem brzy zjistil, že bolest v rameni přešla do brnivého pocitu horka, který zasáhl celou pravou část těla. Na toto ohraničení pravé části těla jsem ho zvláště upozornil. ‘Zřejmě to potřebujete tam vpravo! Tato síla si hledá sama od sebe místa, kde má působit.’

Po nějaké chvíli začala být horká také má zraněná pravá noha. Začalo to v ní skutečně pracovat. Pocit horka měl vzdálenou podobu s jedním diatermálním ošetřováním, byl však mnohem intenzivnější a přece úplně jiný. Měl jsem dojem, jako kdyby byla krev touto nohou pumpována mnohem prudčeji. Tepny divoce pulsovaly. Byl to pocit, jaký jsem nezažil celých šest let. Všechno jsem mu to popsal a on byl konečně spokojen.(...)

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

Pocit horka a brnění trvaly ještě nějakou dobu, noha však stále prudce bolela. Když jsem se pak po příchodu domů po několika hodinách bezesného a tvrdého spánku zase probudil, byl jsem úplně bez bolestí. Několik málo dní jsem měl ještě trochu v lýtkových svalech bolesti, připomínající namožené svaly po sportu, ale tyto bolesti od *Regelungen* pak úplně zmizely.

Od té doby uběhly čtyři měsíce. (...) Nohu teď mohu namáhat stejně jako před svým zraněním. Dokonce mi nepůsobí bolest ani mohutný výskok.(...)

Dr. Hermann R. v Mnichově, který mě svého času po zranění ošetřoval, mi sdělil, že následkem Gröningova ošetření* je pohyblivost dosud těžce postižené pravé nohy proti levé zdravé noze snížena pouze o 'chlup' a lze očekávat, že i tento nepatrný rozdíl bude vyrovnán při jejím pravidelném používání. Jakým způsobem Gröning tohoto výsledku dosáhl, mi dr. R. nebyl schopen vysvětlit."

Tolik zpráva dr. Tramplerova o uzdravení čistě somatického, tedy čistě tělesného a v žádném případě psychického ba ani ne psychosomatického zatížení. Takové uzdravení se v žádném případě nedá objasnit vysvětlovacími vzory nějakého dr. Weilera. On však přesto ve svém letáku pokračuje:

„Jak potěšitelné se může zdát, že lidé, kteří se cítí být nemocní anebo trpí duševně podmíněnými nemocemi, mohou být těchto zatížení zbaveni svou vírou v nějakého ‚zázračného muže‘, tak pochybná však může být i činnost nestudovaných neerudovaných osob, jestliže nabere takových bezuzdných forem, jako je v případě Gröning.

Skrze svá proklamování, která jsou stavěna na stále rostoucích velikašských představách, podněcuje nespočet

* K pojmům ošetřování, pacient atd. viz kapitolu „Pacienti, ošetřování, experiment“, II. část, kapitola 7, str. 47.

nemocných lidí, jejichž utrpení není vůbec přístupno nějakému duševnímu ovlivnění, aby se podrobovali namáhavému cestování, které zbytečně stojí mnoho peněz a vede i ke zhoršení jejich tak už špatného zdravotního stavu. Daleko horší však je, že se organicky nemocní lidé nechají svést, aby přestali věnovat pozornost lékařským předpisům, kterými se doposud řídili a které jim za určitých podmínek mohly zachránit život, jenom proto, že pod sugestivním vlivem masového vzrušení pociťují momentální zlepšení zdravotního stavu a neblaze si ho vysvětlují jako skutečnou změnu v dosavadním průběhu nemoci. (...)

Těchto nejdrzejších metod používá i pan Gröning, když se označuje za nějakého Božího vyslance, který na nemocného uvaluje povinnost víry, jestliže se chce uzdravit. Tato bezectnost, která je v takovém konání obsažena a řadí nevytěčeného člověka k lidem Bohem zapuzeným, v sobě skrývá dalekosáhlé nebezpečí a neměla by unikat pozornosti.“

Zní velmi podivně, když člověk vezme v úvahu, že si většina lékařů až do dnešních dnů vůbec neláme hlavu nad tím, jaká duševní a tělesná poškození u lidí způsobí, když je diagnostikují jako nevyléčitelné nebo prohlásí „už ti moc života nezbyvá“. To, že se nemocnému bere naděje, se v lékařské logice zdá být zcela běžné a nezávadné, avšak dávat mu naději, to se považuje za nebezpečné. Otázka je však, pro koho.

O několik dnů později dal Bruno Gröning v článku nazvaném „Odpověď mým protivníkům“ odpověď na leták dr. Weilera:

„Když jsem se 13. září stáhl na kratší dobu z veřejnosti, abych zabránil dalším masovým shromažďováním nemocných, kteří mne všude obklopovali, bylo mi jasné, že mí protivníci této doby využijí k útokům na mou osobu i na dobrou věc, které sloužím. V novinových článcích a také v letáku, ve kterém prezident zemské komory dr.

Weiler zastupuje své čistě privátní mínění, tyto útoky již začaly. Za rozsah masových shromáždění trpících, který je i pro mne samotného velmi odstrašující, ovšem nemohu být činěn zodpovědným já. Spíš naopak to ukazuje, jak nesmírný je okruh osob, které očividně nemohly být vyléčeny tradičními prostředky klasického lékařství. Protože jsem viděl, že se v těchto nepřehledných masových shromážděních, ve kterých vládla prudká touha po uzdravení, vyskytují jevy, které téměř znemožňují vnitřní přípravu nemocných na jejich uzdravení, rozhodl jsem se (několik dní před objevením se už zmíněných útoků), že nebudu nejprve mluvit k žádnému velkému shromáždění. Prosím všechny přátele, aby se vyhýbali utváření větších shluků lidí, které by po hodiny, ba dokonce po několik dní, na mne čekaly. Musel bych je zklamat, neboť moje starost musí patřit vyřešení úlohy, jak zřizováním léčeben přivést svou uzdravovací činnost do uspořádaných a kontrolovatelných forem.

Nebude to dlouho trvat a první z těchto léčeben započne svou práci v úzkém spojení s jednou už existující nemocnicí. Na základě předběžných a následných vyšetření, prováděných lékaři, kteří jsou ochotni se mnou nezištně spolupracovat, bude příležitost jasně zjistit, které nemoci jsem schopen léčit, a pan dr. Weiler si na základě více než letmé známosti bude moci přestat lámat nad tímto problémem hlavu. Výsledky nálezů budu veřejnosti zpřístupňovat já, ne dr. Weiler.

Nevidím nutnost diskutovat s dr. Weilerem o mém náboženském smýšlení. Že příkře odmítám srovnávání svých uzdravování se zázraky v Lurdech, to už jsem řekl i veřejně. Má vyléčení spočívají na síle, nacházející se uvnitř Božího přírodního pořádku a ne na průlomu přírodních zákonů. Nemělo by se o nich hovořit jako o zázracích

ani tehdy, když je není podle dnešního stavu vědy možno vysvětlit, anebo to jde jen ztěží.

Jestliže si prezident zemské komory opravdu myslí, že může hovořit za organizaci svého stavu, velmi se mylí. Musím vzít ty lékaře, kteří ke mně ve stále větším počtu přicházejí z vlastní vůle a chtějí spolupracovat, v ochranu před výtkou, že jejich otevřenost vůči novým poznatkům je shodná s otevřeností pana dr. Weilera. Nikdy jsem nebyl nepřitelem lékařů a nikdy jím ani nebudu. Spolupráce s lékaři, kteří pociťují svůj velmi zodpovědný úřad jako povolání k tomu, aby neúnavně hledali veškeré možnosti, slibující nemocným uzdravení, znamená pro mne vážný závazek a přinesla už všude, kde se uskutečnila s čistým srdcem, ty nejlepší výsledky. Avšak kdo mi se závistí a zaujatostí a bez jakéhokoliv důkazu upírá možnost uzdravovat, ten se nesmí mému odmítnutí divit.

Mí přátelé a mí protivníci si budou moci už brzo – nezávisle na víře nebo pochybování – o mých vyléčeních udělat jasný obraz, který už nedokáže smazat žádný leták. Také pochybovači – hlavně ti lékařsky vzdělaní – tu přijdou k poznání, do jaké míry je víra v Boha a v jednotu života s jeho příkázáními základem duševního zdraví, a tím i prvním předpokladem také zdraví tělesného.“

O svém vztahu k lékařům řekl Bruno Gröning na jiném místě:

„Až dodnes jsem se nikdy nezlobil na žádného lékaře, ačkoliv si mnozí z nich dovoľovali příliš, když na mne sami od sebe bezdůvodně házeli tu nejhorší špínu. Malý lidský mozek dokazuje, že se mu dobro hnusí, že dobro nikdy nechtěl. Neboť i lékař by měl dostát svému slovu, když se vydává za pomocníka, který tvrdí, že skutečně tělem i duší pomáhá nemocným.“

3. Léčitelský zákon

Nejdůležitější zbraní lékařské obce a rovněž úřadů v boji proti Gröningovi byl léčitelský zákon (HPG). Mimo jiné se v něm praví:

„§ 1 (1) Kdo by chtěl vykonávat léčení, aniž by byl jmenován lékařem, ten k takové činnosti potřebuje povolení. (2) Vykonávání léčení ve smyslu zákona je každá činnost, která je vykonávána profesionálně či živnostensky, která vede ke zjišťování nemocí, k jejich léčení nebo ke zmírňování utrpení či jiných poškození zdraví lidí, i v případech, že je vykonávána ve službách někoho jiného. (...) § 2 (1) Kdo neprováděl doposud toto léčení profesionálně jako jmenovaný lékař, může v budoucnu dostat povolení podle § 1. (...) § 5 (1) Kdo vykonává léčení aniž byl oprávněn vykonávat lékařské povolání a byl držitelem povolení podle § 1, bude potrestán trestem odnětí svobody až do jednoho roku anebo peněžní pokutou.“

Léčitelský zákon byl v poválečném období velmi sporný. Tehdejší ministr a předseda Rýnsko-Westfálské lidové strany Koch psal ve své petici ministru sociálních věcí Severního Rýnsko-Westfálska 30.června 1949 k Léčitelskému zákonu mimo jiné:

„Léčitelský zákon je typický, čistě nacistický zákon, který byl vytvořen na základě korupčních a velmi špinavých událostí a kompromisů lidí, jejichž morální kvality jsou na nejvyšší míru pochybné, takže se jednou pravděpodobně budou muset proti nim zahájit soudní jednání kvůli zločinu proti lidskosti.

Tento zákon byl vyhlášen říšským ministrem vnitra Frickem, navržen nacistickým nadutým byrokratem dr. Wagnerem a dr. Contim a sestaven a připraven byl v Norimberku odsouzeným dr. Lammersem.

Měl pomoci oklik úplně vymýtit svobodu léčení a s ní vyloučit i jakoukoliv možnost rozumného lidového léčitelství.

Ve stejné době byly zrušeny a zakázány všechny zbylé spolky a svazy lidového léčitelství ideového charakteru, mezi nimi i Biochemický svaz s více jak miliónem členů.

Léčitelský zákon k tomu všemu nabízel podklady a možnosti.

Živnostensky směl léčit pouze ten, kdo byl členem obce léčitelů. Vedoucím léčitelské obce byl vysoký vůdce SS jménem Kees, který donedávna seděl v zajateckém táboře pro generály u Garmiše.

Teror, vycházející z jeho osoby, neměl obdoby, byl velmi tvrdý a pro mnoho léčitelů přímo nesnesitelný, přinejmenším pro ty, kteří nebyli národními socialisty.“

Dne 13.října 1949 se Bavorský zemský sněm zabýval návrhem na odvolání Léčitelského zákona. Poslanec Seifried podal zprávu o práci výboru pro otázky právní a ústavní, který se tímto návrhem zabýval:

„Léčitelský svaz podal již v prosinci 1948 Zemskému sněmu žádost, aby byl Léčitelský zákon z roku 1939 zrušen a na jeho místo zaveden zákon nový, vyhovující moderním požadavkům. Bylo tu i důrazně poukázáno na to, že dodnes platící zákon o léčitelství z roku 1939 je čistě nacistickým zákonem, který byl vydán pouze za účelem vymýtiti zcela léčitelské povolání. (...)

Případ Gröning aktuálně poukázal na nutnost zákonodárství odpovídajícího poměrům. Ministerstvo vnitra naznačilo ve svém stanovisku zemskému sněmu otázku, která měla být základním problémem, zda je v zájmu udržení lidového zdraví nechat vykonávat léčení také osoby k tomu neaprobované. Názory na tuto otázku se velmi rozcházejely.“

Na dalším místě hovoří stenografická zpráva o zprávě tiskového zpravodaje dr. Riese:

„Tiskový zpravodaj se pokusil na základě odborně právního dobrozdání, několikrát přerušen, dokázat před výborem, že se v tomto Léčitelském zákoně jedná o vyložené nacistické zákonodárské dílo, spočívající v nacistických myšlenkových pochodech a v dnešní době nemající žádného oprávnění.“

Rovněž v tisku proběhla diskuze o tomto zákonu. Např. list “Die Passauer Neue Presse” v pohledu na “Případ Gröning” uvádí 10.09.1949:

„Léčitelský zákon byl vypracován národně socialistickými doktory v pravém národně socialistickém násilnickém duchu s úmyslem vyřadit nepřijemnou konkurenci. Pro úřady to není zrovna slavná kapitola dějin, když na jedné straně proti národně socialistickému duchu bojují, ale na druhé straně se obracejí k jeho praktikám. Tento zákon musí co možná nejdříve padnout a musí být opět nastolena svoboda léčení (...) Tak jako kněží a náboženství, má spřízněné léčitelské umění zapotřebí absolutní svobodu k tomu, aby se mohlo vykonávat. To vyžaduje i etika lékařství a lékařů, kteří nechtějí být v očích lidu nějakými závidějícími si konkurenty a obchodníky. Oblíbené výtky o možných škodách na zdraví nemocných padnou tváří v tvář houfům nevyлéčených zase zpět na lékařství a zdravotní pokladny. (...) Naše vysoké panstvo bere velmi rádo do úst jméno Boha. Když se však Bůh v nějaké neobvyklé léčivé síle zjeví, zavolají policii a státního návladního. Bismarck, velký kolega dnešního pana ministra, byl pobožný a moudrý muž. Řekl: ‘Komu dal Bůh schopnost uzdravovat nemocné, toho o ni stát nemá okrádat.’ a sestavil spolu s tehdejší moudrým dobrosrdečným vůdcem lékařství Rudolfem Virchowem a německým Říšským sněmem zákon o uzdravovací svobodě, který byl násled-

dujícími vládami a parlamentem obhajován proti všem útokům a byl udržován až do doby nacistického diktátu, kdy mu padl za obět.

Svoboda i v léčitelství! To nejlepší, co můžeme udělat v případě Gröning, je, že se k němu budeme stavět pozitivně a že ho v žádném případě nebudeme srovnávat s lékařstvím, se kterým nemá ani v nejmenším nic společného. (...) Bylo by nelidské nechat tváří v tvář houfům nevyлéčených zahálet Gröningovy léčivé síly anebo je vůbec postavit pod kuratelu, kde by musely vypovědět službu úplně. Berme ho jako zázrak, buďme velkomyslní k tak neobyčejnému člověku a udělejme výjimku ze zákona, aby mu bylo umožněno působení, kterým by splnil svou misi, jak to vyžaduje jeho vnitřní zákon, podle kterého jedná. Jestliže jeho léčivá síla jednou vyhasne anebo se dostane do nesprávných kolejí, zpozorují to jeho pacienti jako první a vyřadí ho sami. Gröningovi samotnému však přeje, aby ve své přílišné skromnosti nespadol do chřtánu nenasytné medicíny a šel svou cestou i nadále tak, jak mu to přikazuje jeho vnitřní vedení.”

4. „Léčitelský zákon neplatí pro Gröninga“

Bruno Gröningovi byl neustále vyčítán prohrěšek proti Léčitelskému zákonu. Na Traberhofu různí – většinou samozvaní – takzvaní „spolupracovníci“ vyvíjeli snahy opatřit mu zvláštní povolení. Avšak žádný pokus nebyl korunován úspěchem. V září 1950 obdržel Bruno Gröning zákaz uzdravování také v Bavorsku. Z toho se pak proti němu vyvinul první soudní proces 1951/52. Byl sice zbaven žaloby, ale jenom proto, že se nacházel ve vinu vylučujícím omylu. Vykonával sice léčitelskou činnost, nebylo v tom však jednání úmyslné. Jeho právní zástupce dr. A. Roedel psal po procesu v jedněch novinách mimo jiné:

„Léčitelský zákon neplatí pro Gröninga. Každé soužití lidí se odehrává za určitých norem, které nutně vyvstávaly už od prvopočátků lidské historie a které určují i práva každého jednotlivce i celé lidské společnosti. Poněvadž jakékoliv soužití lidí je podmíněno uznáním určitých základních požadavků a na druhé straně vyvstávají tyto požadavky ze struktury lidské přirozenosti, nazýváme tyto normy přirozeným právem.(...) Později bylo u všech národů převzato částečně jako zvyklostní právo, částečně jako psané právo a bylo zakotveno ve velkých zákonodárných dílech.

Tak jak je v přirozeném právu zdůvodněn nárok na dostatek potravy, nutné k udržení lidské existence, tak je i zdraví člověka velmi hodnotným statkem, jehož udržení či znovuzískání patří k přirozeným právům každého člověka. Toto nezadatelné právo odpovídá velmi hluboké lidské touze, že každé omezení nebo stísnění je pocíťováno jako zásah do tohoto práva a nikdy se mu nedostane ani uznání, ani respektu. Tak jako nikdy nemůže být žádnými zákonodárnými opatřeními omezována touha po zdraví a vyléčení, tak také nemůže být omezována ani síla k léčení, kterou nějaký člověk disponuje. Všechno psané právo, které neopravňuje tyto požadavky, odporuje přírodnímu právu a propadne zneuznání a konečně úplnému nerespektování, až nějaký rozumný zákonodárce najde lepší řešení.

Jedním takovým zákonem, který si vysloužil nerespektování, je Léčitelský zákon ze 17.2.1939. Stvořen z ducha, který chtěl všechno řídit a všechno podřídit všemoci státu při absolutním zanedbání práv individua, je typickým zákonem zašlé epochy, ve které měl být každý krok člověka kontrolován a řízen a každý svobodný vývoj individuality znamenal nejvyšší zradu.

Existují lidé, kteří vlastní doposud nevyzkoumané síly, a kteří jsou ochotni dát tyto síly do služeb lidstva a pomoci

v případech, kdy dnešní věda není schopna poskytnout ani vyléčení, ani úlevu. Tuto možnost pomáhat trpícím lidstvu není možno jako přirozené právo všech lidí nějakým zákonem ani omezovat, ani zakazovat.

Takovým člověkem, kterému se dostalo této milosti pomáhat druhým lidem a kterému byla dána síla uzdravovat, zvláště tam, kde ostatní už léčit schopni nebyli, je Bruno Gröning, lékař už od svého narození a z Boží milosti hluboce věřící člověk, který, naplněn svým posláním, chce tuto v něm spočívající sílu využívat k prospěchu lidstva, chce ji poskytovat všem nemocným a pomoc hledajícím. Je naším úkolem mu pomoci, a tím pomoci všem nemocným, aby se uzdravení působící síla neudusila ve změti omezujících paragrafů.

Jestliže se teď jako hodní poddaní, kteří nejsou trápeni žádnou nemocí, nejsou zatíženi žádnými impulzy, jako věrní služebníci onoho zákona zeptáme, jak lze dát do souvislosti působení Bruno Gröninga s Léčitelským zákonem, musíme vzít v úvahu následující aspekty: i podle Léčitelského zákona bylo každému dovoleno, aby byl léčitelsky činný a nepotřeboval k tomu ani živnostenský list, ani žádné jmenování. Ten, kdo nesobeckým způsobem – tak říká odůvodnění zákona – pomáhá svým spoluobčanům předcházet nemocem anebo je uzdravuje, nemůže a nemá v tom být omezován a ani mu v tom nemá být bráněno.

Neprofesionálně či neživnostensky: Gröning nebral za vyléčení žádné peníze. Jeho heslem je: kdo nenašel nikde vyléčení, ten může přijít ke mně, musí však peníze a strach nechat doma a s sebou vzít jen víru a čas. Víru, protože ta je pro každé uzdravení nepostradatelným předpokladem a čas, protože každé vyléčení vyžaduje určitou dobu.

Svobodná léčitelská činnost, kterou Gröning provádí, nepodléhá tudíž vůbec Léčitelskému zákonu. Daný

zákon dokonce sám počítá s touto schopností, když v § 8 prováděcího nařízení požaduje, aby ten, který podává žádost k povolení vykonávání léčitelské činnosti, prokázal své léčitelské schopnosti i své léčitelské úspěchy po dobu nejméně tří let.

Gröningovi se tudíž musí přiznat, že vykonává svobodnou činnost z lásky k bližnímu a střežitelé paragrafů by měli proto tuto činnost dovolit, aby prováděl uzdravování a dokazoval při tom své úspěchy. I při velmi přísném výkladu zákona se musí přiznat, že činnost, která slouží výzkumu sil spočívajících v tomto muži, ještě není žádným profesionálním výkonem, neboť i Gröningovi musí být v tomto mezidobí koneckonců dána možnost k práci i výzkumu.

Velkorysá státní správa udělí už dnes toto vyjímečné povolení, aby zabránila tomu, že bude tento muž pro nás ztracen, protože Gröning už na veřejnosti přinesl dostatečné množství důkazů o svých léčitelských schopnostech i léčitelských úspěších a tato skutečnost je známa nejenom veřejnosti, ale i úřadům. Měli bychom věřit, že bude upuštěno od byrokratické manipulace zákonných ustanovení v zájmu mnohých, přemnohých nemocných a pomoc hledajících lidí. Pak stát dokáže, že slouží blahu společnosti.“

Avšak toto poselství doznělo a zůstalo nevyslyšeno. Rovněž všechny snahy Bruno Gröninga, aby jeho chování bylo v souladu se zákony, jako bylo např. založení Gröningova svazu a s tím spojené omezení jeho činnosti pouze na činnost přednáškovou, k ničemu nevedly. V roce 1955 byl proti němu znovu obnoven soudní proces. V jeho poznámkovém sešitě se nacházejí zápisky, vyjadřující nejhlubší rozhořčení:

„Kdo dá komu právo, aby mi zakazoval uzdravovat nemocné lidi, kteří byli lékaři skutečně úplně odepsaní. Srovnání: rozbitý džbán, nebo podobně, haldy odpadu.

Nespočetné tisíce nemocných (viz Traberhof), byty a nemocnice čekají v naději na uzdravení. Kdo tu převezme zodpovědnost? Žaluji ve jménu nemocných všechny ty, kteří zakazují nemocné uzdravovat! Zákon, příčící se zákonu nemůže existovat a toho času neexistuje ani v Německu a zrovna tak ani v ostatních zemích.

Otec nese za svou rodinu plnou zodpovědnost. Má se rovněž starat o blaho všech členů své rodiny atd. (Viz Otec stát!)

- a) Kdo tvoří stát? – lidé
- b) Kdo je povinen starat se o blaho státu? – vedení státu
- c) Jsme my zodpovědní za blaho vedení státu anebo je vedení státu zodpovědné za naše blaho?“

5. Velký proces

Dne 4. března 1955 proti němu podala státní prokuratura Mnichov žalobu. Opět mu bylo vytýkáno, že se provinil proti Léčitelskému zákonu. V jednom výsledku během procesu se proti této výtce vyjádřil následovně:

„A to má být trestné, když ukazují lidem cestu, jak se mají zase uzdravit a jak k tomu mají najít správnou cestu? Tisíce lidí, kteří jsou údajně nevléčitelně nemocní, by se mohli uzdravit, kdyby o tom věděli. Nedělám přece nic jiného, než že lidi upozorňuji na fakt, že to záleží jen a jen na jejich vůli, jestli se zase uzdraví, a ukazují jim, co k tomu mají dělat, aby si ve svém nitru udělali pořádek. Je tisícírovnobně dokázáno, že lidé, kteří se řídili mou radou, se zase mohou radovat ze života. (...) Svou činností přece nikomu neškodím, spíš naopak, pomáhám všude, kde jim pomoc byla odepřena.“

Rovněž v jednom interview s časopisem „Das Neue Blatt“ se vyjařuje k těmto výtkám:

„Co se mi může vlastně právně vytýkat? Neurčuji žádné diagnózy, nikoho neošetřuji, nezajímají mě žádné podrobnosti nemocí, nepředepisuji žádné léčivé prostředky ani lázeňské metody.

Je to má vina anebo je to dokonce zločin, když i přesto dochází k překvapivým uzdravením, kdy se nemocní zvedají a říkají: ‚Mně je tak dobře a tak lehce, jsem zdravý?‘ Je to skutečně zakázáno, když se svých přátel ptám: ‚Jak se cítíte?‘ A když jim radím: ‚Pozorujte lépe své tělo! Udělejte si v něm pořádek!‘ ”

Druhý bod obžaloby tohoto procesu byla výtká usmrcení z nedbalosti. K tomu psal v jednom dopisu svým přátelům dne 11.4.1955:

„Moji milí přátelé! V těchto dnech o mně uveřejnil tisk a rozhlas zprávu víceméně zaujatým způsobem, kde vám sdělili, že mnichovská prokuratura proti mně připravila žalobu kvůli usmrcení z nedbalosti. Měl jsem jednomu sedmnáctiletému děvčeti, nemocnému tuberkulózou, bránit v tom, aby se léčilo v sanatoriu a aby vyhledalo lékaře. Prý nesu vinu za jeho smrt.

Kdo tyto zprávy četl anebo slyšel s jasnou myslí, ten pozná, jaký účel mají plnit: způsobit zmatek mezi mými přáteli a odvrátit všechny hledající od našich snah a od toho, aby se blíže zabývali tím, co hlásám. Všechny prostředky jsou dobré, aby se s jejich pomocí bránilo mým vlastním aktivitám i aktivitám ‚Gröningova svazu‘.

Samozřejmě se věci mají jinak, než jak jsou tu předváděny! Svým přátelům nepotřebuji nic dalekosáhle vysvětlovat, oni dobře vědí, že jsem nikdy nikomu nesliboval uzdravení a nikdy jsem nikoho nezrazoval od lékařského ošetřování.

V roce 1952 jsem byl zbaven obžaloby. Není divné, že případ Kuhfuß, který se vyskytnul již koncem roku

1949/1950, nebyl vůbec uveden v procesu uskutečněném roku 1951/1952, přestože k němu byly k dispozici všechny podklady?! (...)

Mně i vám všem je jasné, že jde o to, mě zničit, a tím i zničit náš svaz a veškeré naše snahy.“

Svědkové, kteří mu v tomto procesu nejvíc přitížili, byli mimo jiné Eugen Enderlin a Otto Meckelburg. Bruno Gröning k tomu napsal:

„Kdysi to byli lidé, kteří na jedné straně proti sobě bojovali a na druhé straně se podporovali, když jeden ve prospěch druhého svědčil proti Gröningovi. Přirozeně to všechno úřady zveřejňovaly, takže jsem byl zasypán procesy a musel jsem se s těmito nechutnými lidmi prát.“

V prvním jednání na konci července 1957 byl Bruno Gröning zproštěn obvinění z usmrcení z nedbalosti a kvůli přestupku proti Léčitelskému zákonu byl odsouzen k peněžní pokutě ve výši 2000 marek. V lednu 1958 došlo k dalšímu jednání. Státní prokuratura podala odvolání. Svědkové, kteří vystupovali proti němu, zastávali tentokrát úplně jiné pozice, než jak tomu bylo ještě před půl rokem. Baronka Anny Ebnerová von Eschenbach, která celý proces proti Gröningovi pozorně sledovala, v jednom komentáři poznamenala:

„Bylo víc než patrné, že se protistrana mezitím shodla na bodě, který zněl ‚zákaz lékaře‘. Bylo to zdůrazňováno s obzvláštní vehemencí a i vystupování dotyčných bylo tentokrát velmi sebejisté.“

16.ledna 1958 zazněl rozsudek: osm měsíců vězení za usmrcení z nedbalosti a 5000 marek peněžní pokuty za přestupek proti Léčitelskému zákonu. Trest vězení byl určen s podmínkou. Baronka Anny Ebnerová von Eschenbach:

„Tento rozsudek je ostuda Německa.“

Bruno Gröning řekl jednou velmi zklamaně, že je trestán za to, že koná dobro.

Ma lavici obžalovaných

„Je nepochopitelné a ostudné, že uložením trestu a zákazy nebyl
zasážen pomocník – tedy já sám-- nýbrž že nesmělo být pomoháno
těm v nouzi, kteří nikde jinde nemohou nalézt pomoc,
ptotože jim to zákon zakazuje.“

Gröningův právník dr. Andreas Grasmüller se odvolal a požádal o revizi Bavorský nejvyšší zemský soud. 22.ledna se konalo revizní jednání. Dr. Grasmüller se později k tomu vyjádřil:

„Na základě průběhu jednání jsem byl přesvědčen, že rozsudkem Bavorského nejvyššího zemského soudu bude odvolací rozsudek zrušen. Bavorský nejvyšší zemský soud si vyhradil k vyhlášení rozsudku dobu deseti dnů.”

Bruno Gröning sám se už jednání 22.ledna zúčastnit nemohl. V tuto dobu ležel na operačním stole jedné pařížské kliniky pro léčbu rakoviny. O čtyři dny později, 26.ledna, v Paříži zemřel. Proces byl odvolán, konečný rozsudek nebyl nikdy vyřčen.

Vydavatel časopisu „Neues Europa“ Louis Emrich, psal v roce 1963 ve své knize „Der sechste Sinn“ (Šestý smysl), co si o celém procesu myslí:

“K lidem, kteří byli vybráni osudem, aby plnili svou misi, a při plnění tohoto jim uloženého úkolu naráželi na nejtvrďší odpor materialistů, patří mimo jiné i velký německý léčitel na duchovní bázi Bruno Gröning.

To, co mu bylo způsobeno ve jménu medicíny a justice, se nedá nazvat slavnou kapitolou v dějinách Spolkové republiky. Neboť Bismarckova slova: ‘Komu Bůh věnoval dar léčení, tomu v tom policie nemá bránit’, byla v jeho případě přímo ostudným způsobem znevážena. Na základě pravoplatných zákonů byl doslova uštván k smrti. Lékařské komory a soudy se držely věcně tehdy existujících zákonů, ale i přesto nesou spoluvinu na předčasné smrti muže, který dokazatelně duchovně vyléčil tisíce a tisíce lidí, resp. jim přinesl ulehčení. (...)

Tisícero násobně mu bylo ukřivděno, když se žalující zástupci medicíny vehementně odvolávali na existující zákony a státní dohlížející orgány zase na podstatu existujícího zákonodárství a svá veškerá udání proti němu uplatnili v udání posledním, v této žalobě.”

6. Vnitřně spálen

Na podzim roku 1958 ubral Bruno Gröning značně na váze. Jeho manželka si kvůli tomu dělala velké starosti a jela s ním v listopadu do Paříže k jednomu spřátelenému lékaři. Josette Gröningová o tom napsala následující:

„Až do listopadu roku 1958 jsem o onemocnění manžela nevěděla nic. Nikdy si na nic nestěžoval, měl vždycky dobrou náladu, denně přijímal hosty a uzdravení hledající lidi. Protože během měsíce velmi zhubnul, hovořila jsem o těchto znepokojujících syndromech s jedním přítelem, který je lékař, a s dr. Pierre Grobonem z Paříže, zabývajícím se výzkumem rakoviny. Ten tyto syndromy považoval za možná znamení nějakého velmi vážného onemocnění.

Na jeho radu jsme s mužem jeli koncem listopadu 1958 do Paříže. Spolu s dr. Grobonem jsme šli k jednomu rentgenologovi. Tento udělal manželovi hned několik rentgenových snímků. Vyhodnocení snímků ukázalo, že se jedná o rakovinu žaludku v pokročilém stádiu. Před našim odjezdem mi muž v Plochingenu řekl: „Já vím, co mi chybí, mně nemůže pomoci nikdo!“

Bruno Gröning ukázal tyto rentgenové snímky jednomu příteli. Byly na nich vidět dvě černé skvrny, jedna malá a jedna velká. K tomu řekl, že té malé skvrny se může lehce zbavit, ta je od pomoc hledajících, jejichž nemoci při jejich uzdravování do svého těla přijal. Ta velká černá skvrna však byla způsobena zlomyslností lidí. Ta musí být odstraněna lidskou rukou.

V rozhovoru s rakouským spisovatelem a básníkem Hansem Sternederem řekl už pár let předtím:

„Jestliže mi bude mé působení zakázáno, vnitřně shořím.“

A právě to se nyní stalo. Opakovaně a vytrvale na něj doléhající zákaz léčení, donekonečna se táhnoucí poslední soudní proces

Bruno Gröning na klinice Henner v Paříži

„Bruno Gröning byl muž, který měl srdce, byl to plnohodnotný člověk, který se prosadil, a jeho vnitřní hodnota vzhledem k jeho utrpení a smrti vyvolává dodnes velký obdiv.“

Dr. Henry Bellanger 1974

a neutuchající snahy protivníků o jeho vyřazení ze společnosti vedly konečně k tomu, že Bruno Gröning musel za nevýslovných bolestí vnitřně shořet.

Výpověď dr. Bellangera po poslední operaci dne 22.ledna 1959 to potvrzuje:

„Zkáza v Brunově těle je strašná, je to také absolutní vnitřní spálení.”

Avšak zpět k událostem v listopadu roku 1958. Josette Gröningová ve své zprávě pokračuje:

„Dr. Grobon sdělil mému muži, že se musí bezpodmínečně podrobit operaci, a to okamžitě. Jednalo se o dny, snad dokonce už jen o hodiny, bylo už stejně asi příliš pozdě. S absolutním klidem a chladnokrevností manžel odpověděl: ‚Teď to nepůjde v žádném případě. V Německu i v zahraničí na mne čeká mnoho lidí, ke kterým chci při vánočních oslavách promluvit. V lednu 1959 se do Paříže vrátím.’ Dr. Grobon se velmi rozčílil a téměř prosebně mého muže zapřísahal, aby se operaci podrobil okamžitě. ‚Je absolutně vyloučené’, řekl, ‚abyste v tomto zdravotním stavu podnikal ještě nějaké cesty. Kdybyste byl mým otcem, nechal bych vás ještě dnes operovat.’ Zjevil mu i nebezpečí jeho choroby: ‚Člověk, který se nachází v takovém stavu jako vy, se musí podrobit přísné dietě, musí žít v absolutním klidu a bez jakéhokoli napětí, musí se vyhýbat jakékoliv námaze. Je zhola nerozumné, že v zimě podnikáte tak daleké cesty a k tomu ještě sám řídíte auto.’ Bruno na to odvětil: ‚Jím, na co mám chuť a piji všechno, aniž bych musel zvracet. Cítím se ještě pořád svěže a mám dost sil, abych mohl pracovat dál a mohl uskutečnit ještě přednášky, které jsem si naplánoval. Ale abych vám udělal radost, přijedu za osm dní zase do Paříže. Nejprve však musím doma ještě mnohé věci zařídit a změnit svůj cestovní program.’ Příštího dne jsme odcestovali zpátky do Plochingenu. (...)

Během pobytu v Plochingenu namluvil několik magnetofonových pásků. Namísto původně plánovaných osobních přednášek byly na vánočních oslavách v kruzích Gröningových společenství přehrávány tyto nahrávky. (...)“

Jak těžko muselo Bruno Gröningovi být, když byl nucen se zřít účastí na oslavách, jak slíbil, jasně vyplývá z následujícího sestřihu magnetofonového záznamu, pořízeného 4. prosince:

„Je mi ze srdce líto, že se tentokrát nemohu osobně dostavit na vánoční oslavy, jak jsem slíbil. Víím, že budete smutní a zklamaní, a to už jenom proto, že u mne nejste zvyklí, abych na krátký či delší čas odřekl všem svým přátelům svou přítomnost. Mám k tomu pouze jediný důvod, který tu z osobních důvodů naznačím jenom docela krátce. (...)

Prosím vás, milí přátelé, abyste mne v tuto dobu omluvili. Jde o mnohem víc, než dnes můžete tušit. Ale vyložit to na tomto magnetofonovém pásku by trvalo příliš dlouho. Důvěřuji a věřím, že vy, moji přátelé, se vynasnažíte mi porozumět se vším všudy. Jistě budete potěšeni, že jsem na vás nezapomněl a nikterak jsem vás nenechal na holičkách. Ani v budoucnu vás na holičkách nikdy nenechám.”

Josette Gröningová pokračuje:

„Po osmi dnech jsme odjeli autem znovu do Paříže. Zavolala jsem pana dr. Grobona a vydali jsme se na chirurgickou privátní kliniku jeho přítele dr. Bellangera, který se s Brunem znal. Tento v Paříži velmi uznávaný chirurg, specializující se na rakovinu, byl již se zdravotním stavem mého muže obeznámen.

Poté, co dr. Bellanger zkontroloval rentgenové snímky, řekl mi francouzsky, aby Bruno nerozuměl: ‘Operace bude velmi, velmi těžká, nejsem si vůbec jist, jestli budeme moci operovat. Podle rentgenových snímků je tento případ téměř zoufalý. Břišní dutinu otevřu a jestliže budu moci

bez nebezpečí něco udělat, tak to udělám. V opačném případě ránu prostě zase zašiji.' Svému muži jsem vážnost situace nezamlčela. Usmíval se a řekl: 'Pro mne za mne, rozstříhejte si mě odzhora dolů, nemám strach, musím přece někdy na vlastním těle zažít, jak se člověk cítí po tak těžké operaci.' Dr. Bellanger vykulil oči, když jsem mu ta slova přeložila a vyjádřil se, že snad bude muset velký kus žaludku odstranit. Bruno dodal: ' Tak si klidně vezměte celý žaludek, já ale vím, že ho tam stejně necháte.'

Když jsme se vrátili do našeho pokoje na klinice, řekl mi Bruno s úsměvem: 'Až mě otevřou, budou se hodně divit, co tam uvidí. Je to mnohem horší, než to, co ukazují ty rentgenové snímky.'

Následujícího dne (8. prosince 1958) se operace konala v přítomnosti dr. Grobona. Ještě před jejím koncem přišel tento lékař do mého pokoje a řekl: 'Musím vám sdělit něco strašného. Je to mnohem horší, než jsme si představovali. Žaludek je úplně rozežrán, dávno už není operovatelný. (...) Jeho dny jsou sečteny.'

Bylo to zlé překvapení pro oba lékaře, byli hluboce otřeseni a když chirurg viděl, že se už nedá nic dělat, ránu zase zavřel. Nemohli však pochopit, že Brunovo vnější vzezření tak málo prozrazovalo jeho strašné vnitřní utrpení, že byl schopen úplně normálně dýchat, že jeho látková výměna v posledních týdnech ještě výborně fungovala, že jeho krevní obraz byl také vynikající. V takovém pokročilém stádiu se normálně dostavuje zvracení po sebemenším příjmu potravy a těžce zkoušený pacient musí hladovět. U Bruna z toho nebylo patrné vůbec nic.(...)

V dnech následujících po operaci rostl u lékařů a zdravotních sester den ode dne údiv nad chováním pacienta Bruno Gröninga. Veškeré jídlo jedl s velkou chutí.(...) Zpočátku byly obavy, že operovaný bude potravu zvracet,

ale to se nestalo. Neprojevíly se žádné známky nějaké indispozice.

O několik dní později, při návštěvě dr. Bellangera, stál Bruno před svou postelí, prováděl cviky a dřepy a pleskal se opakovaně po břichu. Lékař si zakrýval oči a zděšeně křičel: 'Přestaňte, okamžitě přestaňte! Mám strach! Rána může prasknout, nemůžu se na to dívat!' Úprkem opustil nemocniční pokoj. Bruno se ze srdce rozesmál a nemohl pochopit, jak jenom může být ten člověk tak bojácný. (...)

Dvanáctý den došlo ještě před našim odjezdem k malé roztržce mezi Brunem a dr. Grobonem. Bruno chtěl bezpodmínečně řídit vůz sám. Když mu to lékař přísně zakázal, odpověděl se smíchem: 'Kdyby se tak lidé byli schopni zbavit toho svého věčného strachu, tak by měli v životě víc úspěchů.' (...)

Cesta do Plochingenu proběhla bez jakýchkoliv potíží. Bruno byl jako vždycky dobře naladěný a byl řečný (...). Mezi vánočními a Novým rokem jsme měli hodně návštěv. Žádný z přátel nezpozoroval, že jejich přítel ochořel tak hroznou chorobou. Touha pomáhat druhým měla nad ním tak jako vždycky převahu. Mnohým byla nápadná pouze jeho hubenost a bledost.“

7. „Jde o všechny živé tvory“

26.prosince shromáždil Bruno Gröning kolem sebe své nejbližší přátele. Zde je výňatek jeho řeči:

„Každý z nejbližších přátel by se měl dozvědět a taky se dozví, proč jsem uvedl toto dílo do života a co je tu nejdůležitější, k čemu je toto mé bytí, k čemu je tento můj pozemský život určen. Jde o předurčené věci, to znamená o to, co je od Boha člověku určeno. Nejde o mé určení,

nejde o určení jen pro jednoho člověka a ani o určení pro takového člověka, který by stál někde v nějaké zemi mezi vládnoucí špičkou. Ne, tady jde o celý kosmický prostor, tady jde o pozemský život a o to, kdo nám má vše určovat, jak to Jím bylo určeno a o tomto určeném musí člověk vědět. Věřím, milí přátelé, že zčásti víte, kdo to je. Nemůže to být žádný člověk, který tuto Zemi a všechno kolem pro nás stvořil, pro vás a pro všechny, kteří po nás, po lidech dnešní doby, přijdou. Jde o všechny, všechny, všechny živé tvory, neboť všude tam, kde je život, je Bůh.

Dnes nechci mluvit, jako když kočka chodí kolem horké kaše, ale chci se omezit na to nejdůležitější. Myslíím na rok 1949, kdy jsem řekl mnohým lidem nejenom tady v Německu, ale i v sousedních zemích, následující. Téměř na celém světě vešlo ve známost něco, co ze mne skrz nadsázku a vykřikování udělalo člověka, kterým ve skutečnosti vůbec nejsem. Byly mi přiřknuty tituly, byla mi dávana pojmenování, bylo tu pro mne ledacos k mání, ale to všechno bylo jenom vymyšleno, všechno byla jenom fantazie a reklama, všechno to byla jenom propaganda pro tisk a především pro ty, kteří si mysleli, že z toho vzniknou pěkné kšefty. Divotvůrce! Kdo může dělat zázraky a divy?

Moji milí přátelé, nejbližší přátelé, vy budete velmi dobře vědět sami, kdo tyto zázraky dělá. Ne já, nýbrž Bůh. Já nejsem nic jiného, než jeho nástroj, a proto tak často říkám : 'Nejsem přece nic jiného, než že jsem poslušen Boha, nejsem poslušen žádného člověka.' A to, co jsem, k čemu jsem určen, to chci dát svým nejbližším přátelům na cestu, aby to převzali a předávali dalším generacím, všem dalším lidem, kterým Bůh daruje život na této Zemi, aby se i oni o tomto učení dozvěděli nejenom něco málo, ale aby se dozvěděli to, co je na této Zemi Bohem pro ně určeno. Ale pokud to nebude správně pochopeno a přijato,

pokud člověk nepochopí, co je správné, co je čisté, co je Boží, potud to nebude možné.

Z tohoto důvodu se to všechno člověk nemá učit od základu, ale má získávat zkušenosti. Tyto zkušenosti má sbírat sám, má za povinnost se o všem sám přesvědčovat. Nemá v žádném případě náležet k těm, které jsem tu už krátce předtím jmenoval, kteří mě od roku 1949 vyzdvihovali. Takhle se nechovejte, vy nemáte podobně žvanit a opakovat to, co už druzí před vámi dělali, nemáte ani psát, co už vám jiní předepsali, nemáte nikdy dělat to, co vám jiní lidé doporučují, co vám radí, přičemž vám vsugerovávají svá mínění, abyste pak podle nich žili a pracovali a pokud možno vám chtějí namluvit, jak už to tu konečně také bylo, že to všechno musíte dělat tak, abyste mohli pomoci i mně. Bruno Gröningovi nemůže pomoci žádný člověk. Může mu být nápomocný, to ano, ale pomoci mu nemůže nikdy. Je to pořád ten samý, který pomáhá, a při tom i zůstane, to se nezmění, je to Bůh. Mně může být skutečně nápomocný jenom ten, kdo se úplně a cele postaví do služeb Boha, kdo je poslušen Boha a ne lidí, kdo se řídí slovem Božím a dělá skutečně jenom to, co dělat má. (...)

Ano, v tomto pozemském životě se mi taky dostalo mnoha ponaučení. Dostalo se mi takových ponaučení, že po mně bylo v přátelských kruzích, ať už v menším nebo větším rámci, házeno špínou a blátem, byl jsem tím zasy-páván, takže jsem opakovaně neměl nic jiného na práci, než se zbavovat tohoto bláta, které na mne bylo znova a znova házeno, které se neustále znova a znova hromadilo a kterým jsem byl zas a znova zasy-páván. A tak jsem ztrácel ten nejkrásnější a nejlepší čas a na mém těle z toho část přece jenom ulpěla, takže jsem i já propadl utrpení a opakovaně jsem musel věnovat velké úsilí, abych se toho zla

zbavil, aby lidé konečně jednou slyšeli něco o tom dobrém a tím dobrým se i řídili. Bylo to těžké, dodnes to byla a jsou velmi těžká léta. Nemám žádnou růžovou cestu, mám jít jenom takovou cestou, která je trnitá. A tato cesta je do takové míry zasypaná a zatarasena, do takové míry uzavřena, že ji musím stále uvolňovat, a když ji uvolním a vyčistím, tak je zase znova a znova uzavírána.“

8. Další rozvoj díla

Josette Gröningová pokračuje dále ve své zprávě:

„Při jedné cestě do Rhöndorfu na Rýnu koncem prosince seděl celou dobu za volantem. V kruhu svých příznivců hovořil do dvou hodin do rána, aniž by na něm byla znát sebemenší známka únavy. Také na zpáteční cestě řídil celou dobu auto sám. Počátkem ledna jsme chodili v Plochingenu na procházky v zasněžených lesích a on se radoval ze života. Bylo naplánováno, že 1.února přijme novou sekretářku. 6.ledna mě můj muž překvapil slovy, že žádnou sekretářku přece jenom přijímat nebude. ‚Této noci‘, tak se vyjádřil, ‚jsem dostal příkaz k zastavení. Velmi brzy odjedeme zpět do Paříže, ale přesný čas ještě sám určím.‘

Zřejmě věděl, že tuto Zemi bude muset už brzy opustit, a v žádném případě nechtěl zůstat v Německu, kde byl v posledních deseti letech tolik pronásledován. Byli to obzvláště lékaři, kdo byli jeho nejzatvrzelejšími nepřáteli.

Nerozuměla jsem však tomu, proč chtěl čekat tak dlouho, když se jeho zdravotní stav den ze dne zhoršoval.

10.1. jsme museli jet k jednomu velmi důležitému rozhovoru opět do Rhöndorfu. Protože velmi silné sněžení vylučovalo použití auta, cestovali jsme vlakem. Přestože jsme museli několikrát kvůli zpoždění, vzniklému sněho-

vými závějeji, na další spojení po dlouhé hodiny čekat, zvládl Bruno tuto zimní cestu, kterou by žádný jiný tak těžce nemocný člověk vůbec nemohl přestát, bez jakéhokoliv stěžování a s nepochopitelnou vytrvalostí, kterou jsem si mohla vysvětlit jenom jeho schopností mistrně duchovně zvládat svůj tělesný stav.“

Od 16. do 18. ledna Bruno Gröning zasedal s vedoucími nově založeného Spolku k podpoře duševně-duchovních a přirozených životních základů, který byl založen po zrušení Gröningova svazu v Německu a v Rakousku, aby projednal další osud svého díla.

Zde je výňatek:

„Erichu Pelzi a Alexi Loyi, vy jste už od 16. v mém bytě a dnes je 18. leden 1959. Přišli jste sem, protože jsem ještě v prosinci vyjádřil přání prohovořit to nejdůležitější, to, co je pro celkové dílo nejnütnější. K tomu má dojít dnes, neboť zítra vpoledne zamýšlíte zase odjet domů, a proto dnes projdeme to nejdůležitější a hned to i nahrajeme na magnetofonový pásek. Nebude to určeno k dispozici jen vám dvěma, nýbrž tento magnetofonový pásek zůstane v archívu. Myslím si totiž, že to, co tu teď společně prodjáme, bude hrát po všechny časy velmi důležitou roli.

A nyní k věci: milí přátelé, vím, že to na vás naléhá, že vás to tlačí. Naše Dorothee, která je tu taky mezi námi, tu to netrápí, v poslední době mě už poznala trochu blíže, a tak si říká: ‚On přece přijde, nechte ho být a netlačte tak na něho.‘ Nechci tvrdit, že jste na mně tlačili, to ne, spíš naopak, ale přesto je ve vás něco, co byste chtěli vědět: ‚Proč, jak to, kvůli čemu jsme tady? Až doposud nám to nikdo neřekl.‘ Když shrnu všechno od 16.1. večer až do dneška, tak je z toho patrné, že v našem nejednom rozhovoru, a především v tom včerejším, je obsaženo velmi mnoho. To, co má nejenom pro mne velký význam, ale co je důležité pro celou budoucnost, není jenom to, jaký by

Není mi dáno jít cestou posetou růžemi,
nýbrž musím jít trnitou cestou.

každý jednatel měl být, nýbrž to, jaký být musí. Výrazy ‚by být‘ a ‚měl‘ leží vně – týkají se ostatních přátel. Ti užší přátelé, ke kterým se počítáte vy, pro ty platí výraz ‚musí‘. Aby ti tam venku se ztotožnili s oním ‚musím‘, to je věc, která musí prorazit, abychom všichni dorazili k cíli. Cíl jako takový, ten mi byl vytyčen – ne lidmi – a ten bude i dosažen. (...)

Ve vás tři jsem vložil svou velkou důvěru. Nechtěl bych, aby došlo k tomu, co kdysi řekl Kristus: ‚Ještě předtím, než kohout zakokrhá, mne třikrát zradíte.‘ To bych nechtěl. Tomu prostě nechci věřit. Ale musím však ještě něco udělat, abych vás více poučil, aby k podobnému případu nedošlo. To znamená bojovat, stát za pravdou a neodvrátit se od ní, nedělat to, co lidem předepíše lidský zákon, nýbrž to, co nám předepíše Bůh – neboť o to tu jde. A

kdo toho není schopen, ten ať mi řekne: 'Já to ještě nedokážu, já odstupuji.' (...)

To je krok, to je slovo, které zní možná tvrdě, ale já jsem to musel říct. Neboť nelze teď a nebude to možné ani nikdy v budoucnosti, aby si nějaký člověk myslel, že se sem může vkrást, slíbovat hory doly, ale nic přitom nedělat. Tady bude každé slovo, které je tomuto dílu tolik zapotřebí, přeměněno v činy. Přesto, že na druhé straně lidský zákon mluví proti. Neznáte všechny ty zákony, milí přátelé, tak přesně, k tomu existují stovky, ba tisíce právníků, kteří to taky všechno neznají. I justice musí taky listovat v právních knihách, protože je prostě nemožné, aby člověk ovládal všechny zákony do té míry, aby mohl říci, jestli tu nějaké to ‚může‘ je nebo není, anebo zda jde ještě i o nějaká jiná slova. To nikdo neví. Ale já od vás nežádám příliš, požaduji jenom to, co je nutné a co se dá s tím Božím sloučit. (...)

Milý příteli Erichu, co jsem se o tobě včera dozvěděl, to už jsem předtím slyšel jednou. A už jsem se k tomu i vyjádřil, už jsem ti ujasnil, že je to nemožné. Když někdo něco takového po mně chce, tak ze spolku okamžitě vystoupím. Rozumíš? Ačkoliv, jak oba sami víte, oba spolky byly založeny na základě mého přání. A tak skrze tyto spolky – v Rakousku jako i v Rosenheimu -, protože jenom moje jméno a taky moje osoba zůstanou v tu dobu venku, aby se úřady zas tak hned do toho nezapletly, chci i tento spolek využít tak, jak zamýšlíme i jiné uvádět do života, abychom skrze tato sdružení vybudovali celé naše dílo, aby v něm byly zahrnuty nejenom všechny vrstvy lidí jedné země, ale i zemí jiných. Později to dojde tak daleko, že tu budou zastoupeny dokonce všechny národy. A o to mi jde. Tady jde přece o pravdu, o to, aby se pravda rozšířila mezi lidi; lidem zvěstovat, co je pravda a

co Bůh pro život a tím i pro lidi určil. Vezměme si jenom obě tyto věci: Život a člověk. Zvířata a rostliny a všechno to další Boží ponechme ještě teď stranou. Bylo by to taky až příliš, kdybychom se měli teď dotknout všeho. A tak přirozeně musí všechno viděno ve všem jít svou správnou cestou.”

9. Poslední stanice – Paříž

Josette Gröningová pokračuje:

„V pondělí, dne 19.1. pověřil sekretářku, aby na středu zamluvila místa v letadle do Paříže. Na svém rozhodnutí trval i přesto, že jsem na něho naléhala, abychom odjeli už v pondělí.

Ve středu 21.1. jsme letěli do Paříže.

Můj muž měl dobrou náladu, ale bylo na něm vidět, že mu vůbec není dobře.

Byla nutná operace kvůli neprůchodnosti střeva. Konala se 22.1. (...) Velmi zvláštní a podivný se mi zdá následující přírodní úkaz. Během doby, kdy můj muž ležel ještě v narkóze, náhle vypukla bouře s blesky a hromobitím a zatemnila nad Paříží jasnou a světlou atmosféru. Byla taková tma, že se musela za bílého dne rozsvěcovat světla. Sestřička vyjádřila nad takovou silnou bouří obrovský úžas.

Ve dnech následujících po této operaci byla Brunova tělesná teplota, krevní tlak i puls zcela normální. Vstal dokonce dvakrát z postele a posadil se do křesla. (...)

V pondělí 26.ledna 1959 ve 13,45 hod. přešel v míru a pokoji do věčnosti. (...)

Když jsem krátce po Brunově skonu hovořila s dr. Bellangerem, otřel si tento na utrpení zvyklý lékař pokradmu slzu, která mu tekla po tváři. Řekl: “Takovíto Bohem

obdaření lidé mají na této Zemi velmi těžkou cestu. Jejich tragédie spočívá v tom, že sami sobě nesmějí pomoci, a to poté, co pomohli předtím tisícům jiných.”

Ještě v roce 1974 psal dr. Bellanger v jednom dopise:

„Bruno Gröning byl muž, který měl srdce, byl to plnohodnotný člověk, který se prosadil, a jeho vnitřní hodnota vzhledem k jeho utrpení a smrti vyvolává dodnes velký obdiv.“

Na rady lékařů a k usnadnění zpětného transportu do Německa, předala vdova mrtvé tělo Bruno Gröninga v jednom pařížském krematoriu plamenům, nechala ho spálit a zpopelnit. Krátce nato byl pochován na lesním hřbitově v Dillenburgu vedle jednoho ze svých synů.

Proč se muselo všechno dít takovým způsobem? Proč musela cesta Bruno Gröninga skončit zrovna takto? Proč si nemohl pomoci? Jak to řekl ještě 26.prosince 1958:

„Nemám žádnou růžovou cestu, mám jít jenom takovou cestou, která je trnitá. A tato cesta je do takové míry zasypaná a zatarasena, do takové míry uzavřena, že ji musím stále uvolňovat, a když ji uvolním a vyčistím, tak je zase znova a znova uzavírána.“

Léta předtím se vyjádřil takto:

„Všichni lidé musí zemřít. Já také. Tělo bude vloženo do země, ale já nebudu mrtvý. Kdo mne zavolá, pro toho budu tady a budu pomáhat i nadále. Ale pak bude každý pomoc a uzdravení zažívat sám ze sebe.“

Jak ukazují události po roce 1959, uskutečnila se nesčetná uzdravení a byly zaznamenány mnohé lékařsky dokumentované zprávy o úspěchu, přesně tak, jak řekl. V Paříži byla cesta, která byla předtím neustále uzavírána, cesta k Bohu, ke štěstí a ke zdraví, ta Boží cesta, definitivně otevřena. Bruno Gröning přemohl všechno zlo, všechny zlomyslnosti, všechny pomluvy a veškeré

pronásledování. V zacházení se slovem „oběť“ bychom měli my lidé zacházet velmi opatrně. Zde ovšem, když Bruno Gröning v Paříži zemřel, platí toto slovo v celé tíži své pravdivosti.

On sám jednou řekl:

„Nejkrásnějším dnem na této Zemi bude pro mne den, kdy budu smět odejít domů do velkoleposti Boží.“

A na jiném místě:

„Všechny své přátele ujišťuji, že budu pomáhat i nadále, kdykoliv mě zavolají, protože mě potřebují. I přes všechny překážky a zábrany je nikdy na holičkách nenechám.“

A na místě dalším:

„Moje odpověď všem protivníkům, kteří mne musí nenávidět: to, co mi museli udělat, to beze zbytku udělali, a tím jsou na konci. Zrovna tak jsem udělal i já, co jsem udělat musel, ale to je teprve počátek.“

VÝHLED: DÍLO BRUNO GRÖNINGA

Když vešla zpráva o smrti Bruno Gröninga ve známost, myslela si většina lidí, že teď je všemu konec. Nepřátelé si oddychli. Konečně zmizel ten strašák Gröning ze scény. Přátelé truchlili. Vzal si jejich přítel a pomocník svou sílu s sebou do hrobu? Nezáčastnění krčili rameny. No, co má být.

Jenom málo přátel se scházelo i nadále, aby udržovali v srdcích jeho vzpomínku. Avšak pak se přihodilo něco, co zůstalo až dodnes nepochopitelné: uzdravení se konala i nadále. Nejprve v malých kruzích, avšak s přibývajícimi léty v čím dál větším měřítku. Mezitím se na celé Zemi plní sály a haly stovkami a tisíci pomoc hledajícími i vyléčenými lidmi, lékaři a zájemci o dílo Bruno Gröninga, které žije a nadále roste. Všude se dějí uzdravení. Všude pracují lékaři Lékařsko-vědecké odborné skupiny na tom, aby uzdravení prověřovali a dokumentovali. Profesoři a mezinárodní kapacity se zabývají tímto fenoménem a ukazuje se čím dál jasněji, že se stalo pravdou to, co Bruno Gröning vyhlásil již v Herfordu:

„K zastavení už to není. K vyléčením bude jednou docházet na celém světě!”

Dílo Bruno Gröninga, které uvedl do života on sám, pro které žil, trpěl i zemřel, je dnes každému člověku přístupné. Nezávislé od náboženství, konfese, národnosti či barvy pleti. Není vázáno na žádné členství nebo finanční závazky. Má pouze jeden úkol: pomáhat trpícím.

Bruno Gröning viděl neustále jako svou životní úlohu, že má pomáhat všem lidem této Země, aby je převedl z cesty utrpení zpět na cestu Boží. Pracuje i dnes důsledně na tom, aby tuto úlohu plnil. Už ne jako člověk, nýbrž z jiné roviny. Už ne omezo-
ván kšeftaři nebo zákazy léčení, teď už docela svobodně. Pomáhá a uzdravuje nadále. Jednou řekl:

„Vy prosíte a já vykonávám.“

A na jiném místě:

„Jestliže někde na nějakém místě prosí člověk Boha o pomoc, je mým úkolem, abych tu pomohl.“

Neustále vyzdvihoval jedno:

„Kdo měl to velké štěstí, že se mu skrze mne dostalo zase zdraví, ten ať děkuje z hloubi srdce Bohu, já jsem pouze jeho nástroj a služebník.“

A jinde:

„Já nejsem nic, Pán Bůh je všechno. Mně neděkujte, děkujte Pánu Bohu. Já to nedělám, to Pán Bůh.“

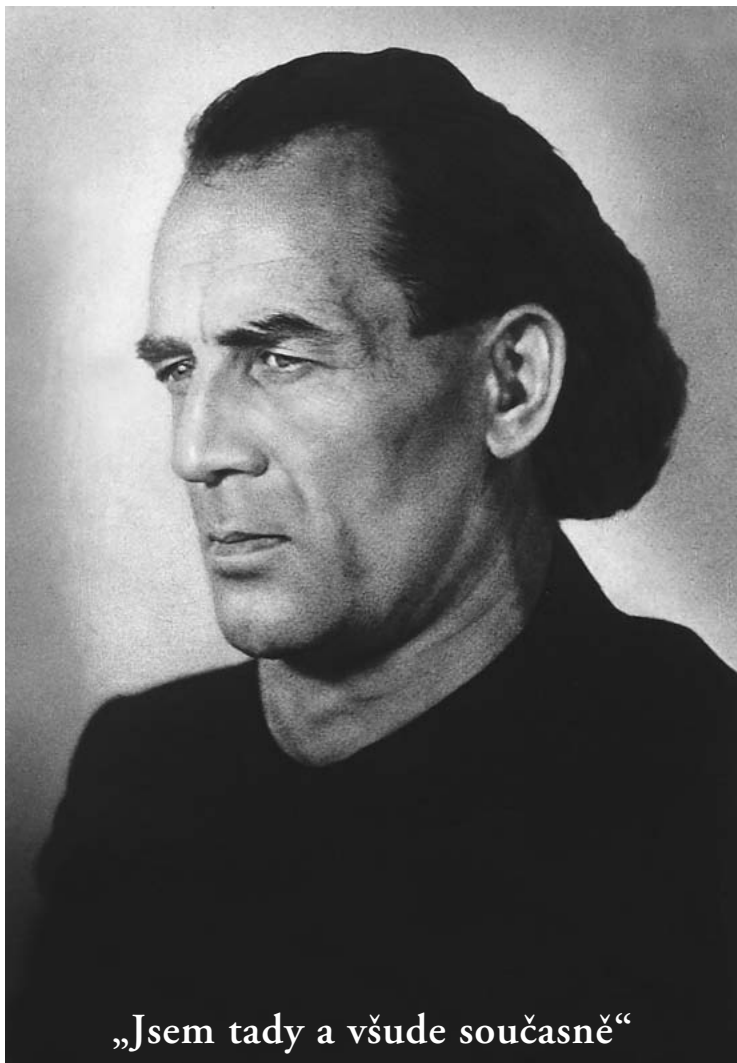
V jedné ze svých posledních přednášek v listopadu 1958 v Rosenheimu poukázal Bruno Gröning se zvláštním důrazem na následující slova MUDr. Erwina Gamberse, kterými tento lékař uzavřel svou knihu „Luzifers Griff nach dem Lebendigen“ (Luciferův hmat po všem živém):

„Prostřednictvím atomové bomby dnes víme, že už skrze jeden jediný atom, jestliže dojde k takzvané ‚řetězové reakci‘, může dojít k nepředstavitelné zkáze.

Ale pro každého, kdo to chce pochopit, září za veškerým nadcházejícím děsem jasně pravé světlo a jediná pravdivá naděje. Jednou zřídí Bůh, Pán všeho, na této planetě Svě království. Vládnout tu bude pravý mír a spravedlnost. Mučivý, ničivý vliv ‚prvotního vraha‘ bude svržen. Pouze v tomto světle se nám vyjeví pravda. Dobře tomu, kdo říká spolu s Albertem Schweitzerem:

„Jako neznámý a bezejmenný přichází k nám, tak jako tehdy, když přišel na břehu jezera k oněm mužům, kteří nevěděli, kdo je. Říká tatáž slova: ‚Následuj mne!‘ A staví před nás úkoly, které musíme v dnešní době řešit. On to vyžaduje. A těm, kteří ho uposlechnou, moudrým, i těm,

co nejsou moudří, se odhalí v tom, co smějí prožít v jeho společnosti, v míru, službě, bojích i utrpení. A jako nevýslovné tajemství se dozví, kdo je On ...‘ “

„Jsem tady a všude současně“

